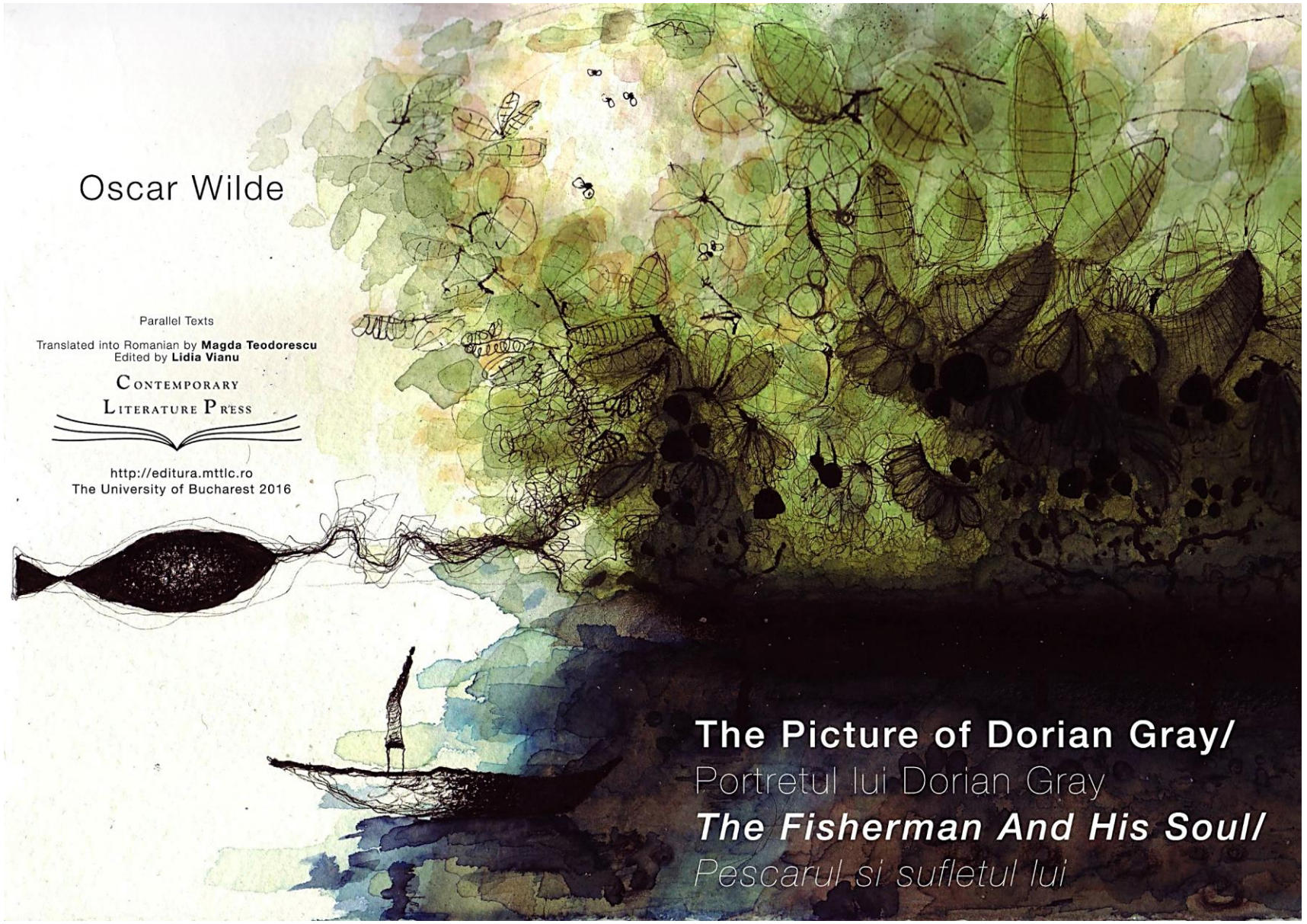

Oscar Wilde
Parallel Texts
Translated into Romanian by Magda Teodorescu
Edited by Lidia Vianu
Contemporary
Literature Press
http://editura.mttlc.ro
The University of Bucharest 2016
The Picture of Dorian Gray/
Portretul lui Dorian Gray
The Fisherman And His Soul/
Pescarul si sufletul lui

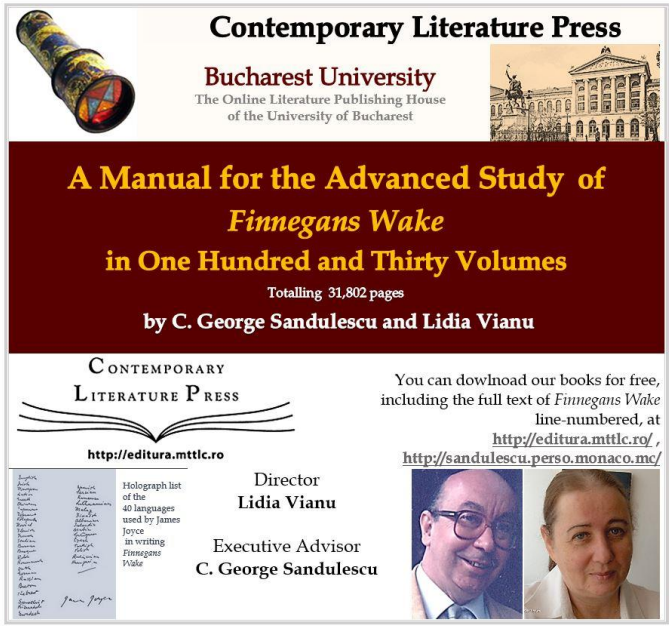
CONTEMPORARY LITERATURE PRESS
The online Publishing House of the University of Bucharest
http://editura.mttlc.ro
Editura pentru studiul limbii engleze prin literatură

Lidia Vianu
Director
C. George Sandulescu
Executive Advisor

UNIVERSITATEA DIN BUCUREŞTI
VIRTUTE ET SAPIENTIA
BRITISH COUNCIL
Ambasáid na hÉireann
Embassy of Ireland
Ambasada Irlandei
INSTITUTUL CULTURAL ROMÂN

ISBN 978-606-760-043-8

© The University of Bucharest
© Magda Teodorescu

Cover by Alexandru Teodorescu

Editing and Overall Layout by **Lidia Vianu**

Subediting: Mădălina Bănucu, Ira Beratlief, Andrei Bîrsan, Manuela Chira
Proofreading: Violeta Baroană, Irina Mihai, Gina Podaru, Cristian Vîjea
IT Expertise: Cristian Vîjea, Simona Sămulescu
PR Manager: Violeta Baroană
Header Design: Elena Ghercă

Acknowledgements

"The Fisherman and His Soul", in *A House of Pomegranates,* London: Methuen & Co., 1924.
„Pescarul şi sufletul său", în *Prinţul fericit*, Cartex, 2013, pp. 109-142.
The Picture of Dorian Gray, Messrs. Ward, Lock & Co., London, 1891.
Portretul lui Dorian Gray, Polirom, 2001. Capitolele 1, 2, 4, 7, 9, 16, 20; pp. 33-47, 48-64, 79-94, 117-129, 145-155, 227-236, 265-270.

Oscar Wilde

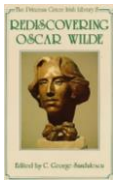
The Fisherman and His Soul.
Pescarul şi sufletul lui.
The Picture of Dorian Gray. A Selection.
Portretul lui Dorian Gray. Fragmente.

Parallel Texts

Translated into Romanian by **Magda Teodorescu**

Edited by **Lidia Vianu**

CONTEMPORARY
LITERATURE PRESS
http://editura.mttlc.ro
The University of Bucharest, 2017

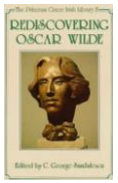
Oscar Wilde
The Fisherman and His Soul. Pescarul şi sufletul lui.
The Picture of Dorian Gray. A Selection.
Portretul lui Dorian Gray. Fragmente.

Cuprins

The Fisherman and His Soul	Pescarul şi sufletul lui	p. 2
The Picture of Dorian Gray Preface and Chapters 1, 2, 4, 7, 8, 9, 16, 20	Portretul lui Dorian Gray Prefața şi capitolele I, II, IV, VII, VIII, IX, XVI, XX	p. 70

CONTEMPORARY
LITERATURE PRESS
http://editura.mttlc.ro
The University of Bucharest, 2017

The Fisherman and His Soul

Pescarul şi sufletul lui

To H.S.H. Alice, Princess of Monaco

"The Fisherman and His Soul", in *A House of Pomegranates*, London: Methuen & Co., 1924.

„Pescarul şi sufletul său", în *Prinţul fericit*, Cartex, 2013, pp. 109-142

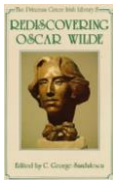

THE FISHER-
-MAN AND
HIS SOVL

TO H.S.H.
ALICE,
PRINCESS
OF MONACO

EVERY evening the young Fisherman went out upon the sea, and threw his nets into the water. When the wind blew from the land he caught nothing, or but little at best, for it was a bitter and black-winged wind, and rough waves rose up to meet it. But when the wind blew to the shore, the fish came in

63

CONTEMPORARY
LITERATURE PRESS
http://editura.mttlc.ro
The University of Bucharest, 2017

Every evening the young Fisherman went out upon the sea, and threw his nets into the water.

When the wind blew from the land he caught nothing, or but little at best, for it was a bitter and black-winged wind, and rough waves rose up to meet it. But when the wind blew to the shore, the fish came in from the deep, and swam into the meshes of his nets, and he took them to the market-place and sold them.

Every evening he went out upon the sea, and one evening the net was so heavy that hardly could he draw it into the boat. And he laughed, and said to himself, 'Surely I have caught all the fish that swim, or snared some dull monster that will be a marvel to men, or some thing of horror that the great Queen will desire,' and putting forth all his strength, he tugged at the coarse ropes till, like lines of blue enamel round a vase of bronze, the long veins rose up on his arms. He tugged at the thin ropes, and nearer and nearer came the circle of flat corks, and the net rose at last to the top of the water.

But no fish at all was in it, nor any monster or thing of horror, but only a little Mermaid lying fast asleep.

În fiecare seară, tânărul pescar ieşea pe mare şi-şi arunca plasele în apă.

Atunci când vântul bătea dinspre uscat, nu prindea nimic sau foarte puțin, pentru că era un vânt aspru, cu aripi negre, iar valuri zbuciumate se ridicau să-l întâmpine. Dar când vântul bătea spre țărm, peştii ieşeau din adâncuri şi înotau prin ochiurile plasei sale, iar el îi ducea la piață să-i vândă.

În fiecare seară ieşea în larg, dar într-una dintre seri plasa era atât de grea, că abia-abia a tras-o în barcă. Râse şi-şi zise: „Nu încape îndoială că am adunat tot peştele din mare sau am prins vreun monstru idiot de care se vor minuna toți oamenii, sau vreo vietate oribilă pe care însăşi Regina o va dori," şi adunându-şi toate forțele, trase de frânghiile groase până când, asemeni nervurilor emailate ale unui vas rotund din bronz, venele lungi ale brațului i se umflară. Trase apoi de frânghiile subțiri, iar plutele rotunde se apropiară şi plasa se ridică deasupra apei.

În plasă, însă, nu era nici urmă de monstru sau de vietate oribilă, ci doar o micuță sirenă adormită.

CONTEMPORARY
LITERATURE PRESS
http://editura.mttlc.ro
The University of Bucharest, 2017

Her hair was as a wet fleece of gold, and each separate hair as a thread of fine gold in a cup of glass. Her body was as white ivory, and her tail was of silver and pearl. Silver and pearl was her tail, and the green weeds of the sea coiled round it; and like sea-shells were her ears, and her lips were like sea-coral. The cold waves dashed over her cold breasts, and the salt glistened upon her eyelids.

So beautiful was she that when the young Fisherman saw her he was filled with wonder, and he put out his hand and drew the net close to him, and leaning over the side he clasped her in his arms. And when he touched her, she gave a cry like a startled sea-gull, and woke, and looked at him in terror with her mauve-amethyst eyes, and struggled that she might escape. But he held her tightly to him, and would not suffer her to depart.

And when she saw that she could in no way escape from him, she began to weep, and said, "I pray thee let me go, for I am the only daughter of a King, and my father is aged and alone."

But the young Fisherman answered, "I will not let thee go

Părul era ca lâna de aur udă, iar fiecare fir ca o dâră de aur într-o cupă de sticlă. Avea trupul alb ca fildeşul, iar coada era din argint cu perle. Din argint cu perle îi era coada, iar plantele marine se încolăceau în jurul ei; urechile semănau cu nişte scoici iar buzele erau boabe de coral. Valuri reci îi scăldau pieptul înfrigurat şi sarea îi luneca pe pleoape.

Atât de frumoasă era că, atunci când tânărul Pescar o văzu, nu-şi crezu ochilor, şi întinse mâna, trase plasa mai aproape şi, aplecându-se peste marginea bărcii, o strânse în braţe. Când o atinse, ea scoase un strigăt ca de pescăruş şi se trezi şi-l privi înspăimântată cu ochii ei de ametist mov, luptându-se să scape. Dar el o prinsese strâns, şi nu îngăduia să se despartă de ea.

Când văzu că nu poate scăpa de el, începu să plângă şi-i spuse:

—Te rog, dă-mi drumul, pentru că sunt singura fiică a Regelui, şi tatăl meu e bătrân şi singur.

—Nu îţi voi da drumul decât dacă îmi promiţi că, ori de câte

save thou makest me a promise that whenever I call thee, thou wilt come and sing to me, for the fish delight to listen to the song of the Sea-folk, and so shall my nets be full."

"Wilt thou in very truth let me go, if I promise thee this?" cried the Mermaid.

"In very truth I will let thee go," said the young Fisherman.

So she made him the promise he desired, and sware it by the oath of the Sea-folk. And he loosened his arms from about her, and she sank down into the water, trembling with a strange fear.

Every evening the young Fisherman went out upon the sea, and called to the Mermaid, and she rose out of the water and sang to him. Round and round her swam the dolphins, and the wild gulls wheeled above her head.

And she sang a marvellous song. For she sang of the Sea-folk who drive their flocks from cave to cave, and carry the little calves on their shoulders; of the Tritons who have long green beards, and hairy breasts, and blow through twisted conchs when the King

ori te voi chema, vei veni să cânți spre încântarea peştilor care vor asculta cântecul şi-mi vor umple plasa, îi zise Pescarul.

—Pe cuvântul tău că îmi vei da drumul, dacă îți promit acest lucru? strigă Sirena.

—Pe cuvânt, îți voi da într-adevăr drumul, spuse tânărul Pescar.

Aşa că ea îi promise ceea ce îşi dorea, şi jură cu jurământul poporului din mare. Atunci el slăbi strânsoarea şi ea se cufundă în apă, tremurând ciudat.

În fiecare dimineață, tânărul Pescar ieşea pe mare şi o chema pe Sirena care se ridica din valuri şi-i cânta. În jurul ei se adunau delfinii, iar pescăruşii dădeau roată deasupra capului ei.

Întotdeauna cânta un cântec minunat, căci vorbele lui povesteau despre poporul din adâncuri care îşi scotea turmele din fiecare peşteră şi ducea iezii pe umeri, despre Tritonii cu bărbi lungi şi verzi şi piepturi păroase, care suflau în scoici

passes by; of the palace of the King which is all of amber, with a roof of clear emerald, and a pavement of bright pearl; and of the gardens of the sea where the great filigrane fans of coral wave all day long, and the fish dart about like silver birds, and the anemones cling to the rocks, and the pinks bourgeon in the ribbed yellow sand. She sang of the big whales that come down from the north seas and have sharp icicles hanging to their fins; of the Sirens who tell of such wonderful things that the merchants have to stop their ears with wax lest they should hear them, and leap into the water and be drowned; of the sunken galleys with their tall masts, and the frozen sailors clinging to the rigging, and the mackerel swimming in and out of the open portholes; of the little barnacles who are great travellers, and cling to the keels of the ships and go round and round the world; and of the cuttlefish who live in the sides of the cliffs and stretch out their long black arms, and can make night come when they will it. She sang of the nautilus who has a boat of her own that is carved out of an opal and steered with a silken sail; of the happy Mermen who play upon harps and can charm the great Kraken to sleep; of the little children who catch

răsucite când trecea Regele, despre palatul Regelui, care era tot din ambră, cu un acoperiş din smaralde curate şi pardoseala din perle strălucitoare, despre grădinile mării unde mari evantaie filigranate se unduiau toată ziua şi peştii zburau ca nişte păsări din argint, iar anemonele se cățărau pe stânci, iar garofițele roz înfloreau în nisipul galben vălurit. Cânta despre balenele mari care veneau dinspre mările nordului cu țurțuri ascuțiți atârnându-le de aripioare, despre Sirenele care povesteau despre aceste minunății iar neguțătorii trebuiau să-şi pună ceară în urechi, că altfel ar fi sărit în ape şi s-ar fi înecat, despre galerele scufundate, cu catargele lor înalte şi marinarii înghețați şi agățați de vele, şi despre macrourile care intrau şi ieşeau prin hublouri, despre scoicile iubitoare de călătorii, care se prindeau de chila vapoarelor şi voiajau în jurul lumii, şi despre sepiile care viețuiesc pe coastele stâncilor şi-şi întind brațele lungi şi negre, făcând noaptea să se pogoare după bunul loc plac. Cânta despre nautilus care avea propria corabie dăltuită în opal şi vele din mătase, despre veselii Tritoni care cântau la harpă,

hold of the slippery porpoises and ride laughing upon their backs; of the Mermaids who lie in the white foam and hold out their arms to the mariners; and of the sea-lions with their curved tusks, and the sea-horses with their floating manes.

And as she sang, all the tunny-fish came in from the deep to listen to her, and the young Fisherman threw his nets round them and caught them, and others he took with a spear. And when his boat was well-laden, the Mermaid would sink down into the sea, smiling at him.

Yet would she never come near him that he might touch her. Oftentimes he called to her and prayed of her, but she would not; and when he sought to seize her she dived into the water as a seal might dive, nor did he see her again that day. And each day the sound of her voice became sweeter to his ears. So sweet was her voice that he forgot his nets and his cunning, and had no care of his craft. Vermilion-finned and with eyes of bossy gold, the tunnies went by in shoals, but he heeded them not. His spear lay

făcându-i pe imenşii Kraken[1] să adoarmă, despre copilaşii care se suiau pe lunecoşii delfini bruni şi călăreau râzând pe spatele lor, despre Sirenele care stau întinse pe spuma cea albă a mării şi întind brațele spre marinari, şi despre leii de mare cu colții răsuciți şi căluții de mare cu coamele plutitoare.

Şi, în timp ce cânta, thonul ieşea din adâncuri să o asculte, iar tânărul Pescar îşi arunca plasele şi-l prindea, iar pe ceilalți îi lua cu harponul. Şi, după ce barca era plină-vârf, Sirena se cufunda, zâmbindu-i.

Totuşi, niciodată nu se apropia de el, ca nu cumva să o atingă. Uneori o striga şi o ruga să vină, dar ea nu apărea, iar atunci când încerca să o prindă, se cufunda ca un pescăruş, şi nici că o mai vedea în acea zi. Pe zi ce trecea, cântul ei devenea tot mai dulce, iar el îl îndrăgea tot mai mult. Atât de dragă îi devenise vocea ei, că uita de plase şi nu mai dădea atenție meşteşugului. Cu aripioarele lor roşiatice şi ochii aurii bulbucați, bancurile de thon treceau pe lângă el, dar nu le băga

[1] Monstru marin din legendele nordice.

by his side unused, and his baskets of plaited osier were empty. With lips parted, and eyes dim with wonder, he sat idle in his boat and listened, listening till the sea-mists crept round him, and the wandering moon stained his brown limbs with silver.

And one evening he called to her, and said: "Little Mermaid, little Mermaid, I love thee. Take me for thy bridegroom, for I love thee."

But the Mermaid shook her head. "Thou hast a human soul," she answered. "If only thou wouldst send away thy soul, then could I love thee."

And the young Fisherman said to himself, "Of what use is my soul to me? I cannot see it. I may not touch it. I do not know it. Surely I will send it away from me, and much gladness shall be mine." And a cry of joy broke from his lips, and standing up in the painted boat, he held out his arms to the Mermaid.

And the little Mermaid laughed for pleasure and hid her face in her hands.

"But how shall I send my soul from me?" cried the young Fisherman. "Tell me how I may do it, and lo! it shall be done."

în seamă. Harponul zăcea nefolosit, iar coşurile din salcie împletită rămâneau goale. Cu buzele întredeschise şi ochii umbriți de uimire, stătea, iar luna vagaboandă îi arginta picioarele tuciurii.

Într-o seară, o chemă şi-i zise:

—Mică Sirenă, mică Sirenă, te iubesc. Ia-mă de mire, şi te voi iubi.

—Nu se poate, spuse ea, clătinându-şi capul, tu ai suflet de om. Dacă ai renunța la suflet, te-aş iubi.

Iar Pescarul îşi zise: „Oare de ce-mi trebuie sufletul? Nu-l văd. Nu am cum să-l ating. Aşa că mă voi despărți de el, şi fericirea va fi a mea." Şi un strigăt de bucurie îi răsări pe buze, şi ridicându-se în barca pictată, întinse brațele către Sirenă.

Iar mica Sirenă râse de plăcere şi-şi ascunse fața în mâini.

—Dar cum să mă despart de suflet? o întrebă tânărul Pescar. Spune-mi cum să fac, şi, vai! o voi face.

"Alas! I know not," said the little Mermaid: "the Sea-folk have no souls." And she sank down into the deep, looking wistfully at him.

Now early on the next morning, before the sun was the span of a man's hand above the hill, the young Fisherman went to the house of the Priest and knocked three times at the door.

The novice looked out through the wicket, and when he saw who it was, he drew back the latch and said to him, "Enter."

And the young Fisherman passed in, and knelt down on the sweet-smelling rushes of the floor, and cried to the Priest who was reading out of the Holy Book and said to him, "Father, I am in love with one of the Sea-folk, and my soul hindereth me from having my desire. Tell me how I can send my soul away from me, for in truth I have no need of it. Of what value is my soul to me? I cannot see it. I may not touch it. I do not know it."

And the Priest beat his breast, and answered, "Alack, alack, thou art mad, or hast eaten of some poisonous herb, for the soul is the noblest part of man, and was given to us by God that we should nobly use it. There is no thing more precious than a human

—Din păcate, nu ştiu, îi răspunse mica Sirenă—oamenii mării nu au suflet. Şi se cufundă în adâncuri, privindu-l cu mare tristeţe.

A doua zi de dimineaţă, înainte ca soarele să lase pe deal o umbră mai mare de lungimea unui braţ, tânărul Pescar se duse la Preot acasă şi ciocăni de trei ori la uşă.

Novicele se uită prin ferestruică, şi când văzu cine era, trase zăvorul şi-l pofti în casă.

Iar tânărul Pescar păşi înăuntru şi îngenunche pe podeaua din papură frumos mirositoare, şi-i zise Preotului, care citea din Cartea Sfântă:

—Părinte, m-am îndrăgostit de o fiică a mării, şi sufletul mă împiedică să-mi îndeplinesc dorinţa. Spune-mi cum mă pot despărţi de suflet, pentru că nu am, de fapt, nevoie de el. Ce trebuinţă am eu de el? Nu-l văd. Nu am cum să-l ating. Nu-l cunosc.

Iar Preotul se bătu în piept şi-i zise:

—Vai şi amar, vai şi amar, eşti nebun sau ai mâncat vreo iarbă otrăvită, pentru că sufletul este cea mai nobilă parte a

soul, nor any earthly thing that can be weighed with it. It is worth all the gold that is in the world, and is more precious than the rubies of the kings. Therefore, my son, think not any more of this matter, for it is a sin that may not be forgiven. And as for the Sea-folk, they are lost, and they who would traffic with them are lost also. They are as the beasts of the field that know not good from evil, and for them the Lord has not died."

"The love of the body is vile," cried the Priest, knitting his brows, "and vile and evil are the pagan things God suffers to wander through His world. Accursed be the Fauns of the woodland, and accursed be the singers of the sea! I have heard them at night-time, and they have sought to lure me from my beads. They tap at the window, and laugh. They whisper into my ears the tale of their perilous joys. They tempt me with temptations, and when I would pray they make mouths at me. They are lost, I tell thee, they are lost. For them there is no heaven nor hell, and in neither shall they praise God's name."

omului, şi ne-a fost dat de Dumnezeu pentru a ne purta nobil cu el. Nu e nimic mai preţios ca sufletul omului, şi nici un bun pământesc nu se poate compara cu el. Valorează cât tot aurul din lume, şi e mai preţios ca rubinele regilor. De aceea, fiule, nu te mai gândi la acest lucru, pentru că acest păcat poate nu-ţi va fi iertat. Oamenii mării sunt pierduţi, şi oricine va intra în legătură cu ei este, la rândul lui, pierdut. Sunt ca fiarele câmpului, care nu deosebesc binele de rău, şi Domnul nostru nu a murit pentru ele.

—Iubirea trupească este ticăloasă, strigă Preotul împreunându-şi sprâncenele, şi tot ce-i păgân e infam şi rău, cele mai rele lucruri pe care Dumnezeu le îngăduie să treacă prin lumea Lui. Blestemaţi sunt Faunii pădurii, blestemţi sunt cântăreţii mării! I-am auzit noaptea, când încercau să mă ademenească să-mi uit de mătănii. Bat la fereastră şi râd. Îmi şoptesc în urechi şi-mi povestesc despre bucurii periculoase. Mă ademenesc, şi atunci când mă rog, se strâmbă la mine. Sunt pierduţi, asta s-o ştii. Pentru ei nu există iad sau rai, şi nici nu vor lăuda vreodată numele lui Dumnezeu.

"Father," cried the young Fisherman, "thou knowest not what thou sayest. Once in my net I snared the daughter of a King. She is fairer than the morning star, and whiter than the moon. For her body I would give my soul, and for her love I would surrender heaven. Tell me what I ask of thee, and let me go in peace."

"Away! Away!" cried the Priest: "thy leman is lost, and thou shalt be lost with her."

And he gave him no blessing, but drove him from his door.

And the young Fisherman went down into the market-place, and he walked slowly, and with bowed head, as one who is in sorrow.

And when the merchants saw him coming, they began to whisper to each other, and one of them came forth to meet him, and called him by name, and said to him, "What hast thou to sell?"

"I will sell thee my soul," he answered. "I pray thee buy it of me, for I am weary of it. Of what use is my soul to me? I cannot see it. I may not touch it. I do not know it."

—Părinte, strigă tânărul Pescar, nu ştii ce vorbeşti! Cândva am prins-o în plasa mea pe fiica Regelui. E mai frumoasă ca luceafărul şi mai albă decât luna. Mi-aş da sufletul pentru trupul ei şi pentru dragostea ei aş renunța la rai. Răspunde-mi la ce te-am întrebat, şi voi pleca în pace.

—Pleacă! Pleacă! strigă Preotul, draga-ți e pierdută, şi pierdut vei fi şi tu. Şi nu-l binecuvântă, ci-l izgoni din prag.

Şi tânărul Pescar coborî în piață, şi o luă agale, cu capul plecat, ca un om cuprins de o mare tristețe.

Iar când neguțătorii îl văzură, începură să şuşotească între ei; unul îi ieşi înainte şi-l strigă pe nume:

—Ce ai de vânzare?

—Îmi voi vinde sufletul, răspunse el. Vă rog, cumpărați-mi-l, pentru că sunt sătul de el. Ce-mi trebuieşte sufletul? Nu-l văd. Nu am cum să-l ating. Nu-l cunosc.

But the merchants mocked at him, and said, "Of what use is a man's soul to us? It is not worth a clipped piece of silver. Sell us thy body for a slave, and we will clothe thee in sea-purple, and put a ring upon thy finger, and make thee the minion of the great Queen. But talk not of the soul, for to us it is nought, nor has it any value for our service."

And the young Fisherman said to himself: "How strange a thing this is! The Priest telleth me that the soul is worth all the gold in the world, and the merchants say that it is not worth a clipped piece of silver." And he passed out of the market-place, and went down to the shore of the sea, and began to ponder on what he should do.

And at noon he remembered how one of his companions, who was a gatherer of samphire, had told him of a certain young Witch who dwelt in a cave at the head of the bay and was very cunning in her witcheries. And he set to and ran, so eager was he to get rid of his soul, and a cloud of dust followed him as he sped round the sand of the shore. By the itching of her palm the young

Dar negustătorii râseră de el şi-i spuseră:

—Ce ne trebuie sufletul omului? Nu valorează nici măcar cât un bănuț de argint ciobit. Vinde-ți trupul ca sclav, şi te vom înveşmânta în purpură de mare şi-ți vom pune un inel pe deget, şi te vom face favorit al marii Regine. Dar nu ne tot vorbi de suflet, pentru că nu valorează nimic, şi nici nu ne foloseşte la nimic.

Iar tânărul Pescar îşi zise: „Ce ciudățenie! Preotul îmi spune că valorează cât tot aurul din lume, iar negustătorii că nu valorează nici cât un bănuț ciobit. Aşa că plecă din piață şi se îndreptă spre țărmul mării şi începu să se gândească la ce va face.

La ceasul prânzului îşi aminti că unul dintre prietenii lui, care era culegător de ierburi sărate, îi povestise despre o tânără Vrăjitoare care locuia într-o peşteră din capul golfului, una foarte pricepută în lucruri diavoleşti. Şi începu să alerge, atât de dornic fiind să scape de sufletul lui, că în urma lui se ridică un nor de praf în timp ce fugea pe țărm. Pentru că o mânca în

Witch knew his coming, and she laughed and let down her red hair. With her red hair falling around her, she stood at the opening of the cave, and in her hand she had a spray of wild hemlock that was blossoming.

"What d'ye lack? What d'ye lack?" she cried, as he came panting up the steep, and bent down before her. "Fish for thy net, when the wind is foul? I have a little reed-pipe, and when I blow on it the mullet come sailing into the bay. But it has a price, pretty boy, it has a price. What d'ye lack? What d'ye lack? A storm to wreck the ships, and wash the chests of rich treasure ashore? I have more storms than the wind has, for I serve one who is stronger than the wind, and with a sieve and a pail of water I can send the great galleys to the bottom of the sea. But I have a price, pretty boy, I have a price. What d'ye lack? What d'ye lack? I know a flower that grows in the valley, none knows it but I. It has purple leaves, and a star in its heart, and its juice is as white as milk. Shouldst thou touch with this flower the hard lips of the Queen, she would follow thee all over the world. Out of the bed of the King she would rise, and over the whole world she would follow

palmă, tânăra Vrăjitoare ştia că urmează să sosească şi râse, răsfirându-şi pletele roşii. Stătu aşa, cu părul despletit, la intrarea în peşteră, iar în mână avea o ramură de cucută în floare.

—Ce-ți trebuie? Ce-ți trebuie? strigă ea văzându-l venind şi gâfâind pe panta abruptă, şi apoi îngenunchiind în fața ei. Peşte pentru năvod când vântul e păcătos? Am un fluieraş din trestie, şi când îl suflu, mreana vine în golf. Dar asta costă, frumosule, costă. Ce-ți trebuie? Ce-ți trebuie? O furtună să scufunde corăbiile, şi să aducă multe comori la țărm? Eu am mai multe furtuni decât vântul, pentru că-l slujesc pe acela care e mai puternic decât vânturile, şi cu un ciur şi un ciubăr pot trimite galerele în fundul mării. Dar asta costă, frumosule, costă. Ce-ți trebuie? Ştiu o floare care creşte în vale, necunoscută omului. Are frunze de purpură şi o stea în mijloc, iar sucul ei e alb ca laptele. Dacă o vei atinge pe Regină cu ea, te va urma în toată lumea. Se va scula din patul Regelui, şi te va urma oriunde. Dar costă, frumosule, costă. Ce-ți trebuie? Ce-ți trebuie? Pot să cufund o broască țestoasă într-o oală şi să fac o supă, pe care

thee. And it has a price, pretty boy, it has a price. What d'ye lack? What d'ye lack? I can pound a toad in a mortar, and make broth of it, and stir the broth with a dead man's hand. Sprinkle it on thine enemy while he sleeps, and he will turn into a black viper, and his own mother will slay him. With a wheel I can draw the Moon from heaven, and in a crystal I can show thee Death. What d'ye lack? What d'ye lack? Tell me thy desire, and I will give it thee, and thou shalt pay me a price, pretty boy, thou shalt pay me a price."

"My desire is but for a little thing," said the young Fisherman, "yet hath the Priest been wroth with me, and driven me forth. It is but for a little thing, and the merchants have mocked at me, and denied me. Therefore am I come to thee, though men call thee evil, and whatever be thy price I shall pay it."

"What wouldst thou?" asked the Witch, coming near to him.

"I would send my soul away from me," answered the young Fisherman. The Witch grew pale, and shuddered, and hid her face in her blue mantle. "Pretty boy, pretty boy," she muttered,

s-o amestec cu mână de mort. Dacă îți stropeşti duşmanul cu ea cât doarme, se va preschimba într-o viperă neagră, şi propria mamă îl va ucide. Cu o roată pot să trag Luna din cer şi într-o boabă de cristal să-ți arăt Moartea. Ce-ți trebuie? Ce-ți trebuie? Spune-mi care ți-e dorința, şi vei plăti prețul, frumosule, îmi vei plăti prețul.

—Nu doresc decât ceva neînsemnat, spuse tânărul Pescar, şi, totuşi, Preotul s-a înfuriat pe mine şi m-a alungat. Un fleac, dar negustătorii m-au luat în râs şi m-au respins. De aceea am venit la tine, deşi oamenii zic că eşti rea, şi oricare va fi prețul, ți-l voi plăti.

—Ce voieşti? îl întrebă Vrăjitoarea apropiindu-se de el.

—Aş vrea să mă despart de sufletul meu, răspunse tânărul Pescar. Vrăjitoarea deveni străvezie, se cutremură, şi-şi ascunse fața în mantia-i albastră.

"that is a terrible thing to do."

He tossed his brown curls and laughed.

"My soul is nought to me," he answered. "I cannot see it. I may not touch it. I do not know it."

"What wilt thou give me if I tell thee?" asked the Witch, looking down at him with her beautiful eyes.

"Five pieces of gold," he said, "and my nets, and the wattled house where I live, and the painted boat in which I sail. Only tell me how to get rid of my soul, and I will give thee all that I possess."

She laughed mockingly at him, and struck him with the spray of hemlock.

"I can turn the autumn leaves into gold," she answered, "and I can weave the pale moonbeams into silver if I will it. He whom I serve is richer than all the kings of this world, and has their dominions."

"What then shall I give thee," he cried, "if thy price be neither gold nor silver?"

—Frumosule, frumosule, murmură ea, dar e un lucru teribil.

El îşi dădu buclele castanii pe spate şi râse.

—Pentru mine nu valorează nimic, zise el. Nu-l pot vedea. Nu am cum să-l ating. Nu-l cunosc.

—Şi ce-o să-mi dai dacă o să-ți spun? întrebă Vrăjitoarea, privindu-l disprețuitor cu ochii ei frumoşi.

—Cinci bani de aur, zise el, plasele mele, casa din împletituri în care locuiesc, şi barca vopsită cu care ies pe mare, îți voi da tot ce am.

Ea râse batjocoritor, şi-l lovi cu ramura de cucută.

—Pot face aur din frunzele toamnei, răspunse ea, şi pot împleti razele lunii şi să fac argint, dacă voiesc. Stăpânul meu este mai bogat decât toți regii de pe pământ şi le stăpâneşte domeniile.

—Atunci, ce să-ți dau? întrebă el, dacă nu vrei nici aur, nici argint.

The Witch stroked his hair with her thin white hand.

"Thou must dance with me, pretty boy," she murmured, and she smiled at him as she spoke.

"Nought but that?" cried the young Fisherman in wonder and he rose to his feet.

"Then at sunset in some secret place we shall dance together," he said, "and after that we have danced thou shalt tell me the thing which I desire to know."

She shook her head. "When the moon is full, when the moon is full," she muttered. Then she peered all round, and listened. A blue bird rose screaming from its nest and circled over the dunes, and three spotted birds rustled through the coarse grey grass and whistled to each other. There was no other sound save the sound of a wave fretting the smooth pebbles below. So she reached out her hand, and drew him near to her and put her dry lips close to his ear.

"To-night thou must come to the top of the mountain," she whispered. "It is a Sabbath, and He will be there."

The young Fisherman started and looked at her, and she

Vrăjitoarea îi mângâie părul cu mâna ei albă şi subțire.

—Trebuie să dansezi cu mine, frumosule, murmură ea, şi zâmbea spunându-i toate acestea.

—Atâta tot? strigă tânărul Pescar uluit, şi se ridică în picioare.

—Atunci, în amurg vom dansa într-un loc ascuns, zise el, şi după ce vom dansa îmi vei spune ce doresc să ştiu.

Ea scutură capul dezaprobator.

—Pe lună plină, pe lună plină, murmură ea. Apoi trase cu coada ochiului şi ascultă. O pasăre albastră se ridică din cuibul ei țipând, şi zbură în jurul dunelor, şi trei păsări pestrițe foşniră în iarba aspră, ciripind una la alta. Nu se mai auzea nici un sunet, în afara de cel al valurilor care se încrețeau peste pietrele netede. Aşa că ea întinse mâna şi-l trase spre ea, apropiindu-şi buzele uscate de urechea lui.

—În noaptea asta trebuie să vii în vârful muntelui, îi şopti ea. E Sabatul, şi El va fi acolo.

Tânărul pescar tresări şi o privi, iar ea îşi dezveli dinții albi

showed her white teeth and laughed.

"Who is He of whom thou speakest?" he asked.

"It matters not," she answered. "Go thou to-night, and stand under the branches of the hornbeam, and wait for my coming. If a black dog run towards thee, strike it with a rod of willow, and it will go away. If an owl speak to thee, make it no answer. When the moon is full I shall be with thee, and we will dance together on the grass."

"But wilt thou swear to me to tell me how I may send my soul from me?" he made question.

She moved out into the sunlight, and through her red hair rippled the wind. "By the hoofs of the goat I swear it," she made answer.

"Thou art the best of the witches," cried the young Fisherman, "and I will surely dance with thee to-night on the top of the mountain. I would indeed that thou hadst asked of me either gold or silver. But such as thy price is thou shalt have it, for it is but a little thing." And he doffed his cap to her, and bent his head low, and ran back to the town filled with a great joy.

şi râse.

—Cine este Acela despre care vorbeşti? o întrebă el.

—N-are importanță, răspunse ea. Du-te acolo diseară şi stai sub ramurile carpenului şi aşteaptă-mă. Dacă se va repezi un câine negru la tine, loveşte-l cu o nuia de salcie, şi va pleca. Dacă îți va vorbi bufnița, nu-i răspunde. Când luna plină va apărea, voi fi acolo şi vom dansa împreună în iarbă.

—Dar juri să-mi spui cum mă pot despăți de suflet? o întrebă el din nou.

Ea ieşi în soare şi vântul trecu prin pletele ei roşii.

—Jur pe copitele caprei, îi răspunse ea.

—Eşti cea mai bună vrăjitoare, strigă tânărul Pescar, şi promit să dansez cu tine în seara asta pe vârful muntelui. Mă aşteptam că îmi vei cere aur sau argint. Dar îți voi plăti prețul pe care mi-l ceri, pentru că e un lucru de nimic. Îşi scoase căciula în fața ei şi făcu o plecăciune, iar apoi alergă în oraş plin de bucurie.

And the Witch watched him as he went, and when he had passed from her sight she entered her cave, and having taken a mirror from a box of carved cedarwood, she set it up on a frame, and burned vervain on lighted charcoal before it, and peered through the coils of the smoke. And after a time she clenched her hands in anger. "He should have been mine," she muttered, "I am as fair as she is."

And that evening, when the moon had risen, the young Fisherman climbed up to the top of the mountain, and stood under the branches of the hornbeam. Like a targe of polished metal the round sea lay at his feet, and the shadows of the fishing-boats moved in the little bay. A great owl, with yellow sulphurous eyes, called to him by his name, but he made it no answer. A black dog ran towards him and snarled. He struck it with a rod of willow, and it went away whining.

At midnight the witches came flying through the air like bats. "Phew!" they cried, as they lit upon the ground, "there is some one here we know not!" and they sniffed about, and chattered to each other, and made signs. Last of all came the

Iar Vrăjitoarea îl urmări plecând, şi când nu-l mai zări, intră în peşteră şi, după ce luă o oglindă dintr-un cufăr de cedru, o puse în ramă şi arse verbină pe cărbuni încinşi, uitânduse printre rotocoalele de fum. Apoi îşi încleştă furioasă mâinile: „Ar fi trebuit să fie al meu," murmură, „că sunt la fel de frumoasă ca ea."

Şi în seara aceea, după se răsări luna, tânărul Pescar urcă în vârful muntelui şi rămase sub ramurile carpenului. Marea se întindea la picioarele lui ca un scut mic şi poleit, iar umbrele bărcilor de pescuit treceau prin micul golf. O bufniță mare, cu ochi mari şi galbeni ca de sulf, îl chemă pe nume, dar el nu răspunse. Un câine negru alergă spre el mârâind, dar el îl lovi cu o nuia de salcie, şi atunci plecă schelălăind.

La miezul nopții, vrăjitoarele veniră zburând prin aer ca nişte lilieci.

—Pfui! exclamară ele, în momentul în care coborâră pe pământ, e cineva aici pe care nu-l cunoaştem! şi amuşinară

young Witch, with her red hair streaming in the wind. She wore a dress of gold tissue embroidered with peacocks' eyes, and a little cap of green velvet was on her head.

"Where is he, where is he?" shrieked the witches when they saw her, but she only laughed, and ran to the hornbeam, and taking the Fisherman by the hand she led him out into the moonlight and began to dance.

Round and round they whirled, and the young Witch jumped so high that he could see the scarlet heels of her shoes. Then right across the dancers came the sound of the galloping of a horse, but no horse was to be seen, and he felt afraid.

"Faster," cried the Witch, and she threw her arms about his neck, and her breath was hot upon his face. "Faster, faster!" she cried, and the earth seemed to spin beneath his feet, and his brain grew troubled, and a great terror fell on him, as of some evil thing that was watching him, and at last he became aware that under the shadow of a rock there was a figure that had not been there before.

pălăvrăgind şi făcându-şi semne. Tânăra vrăjitoare veni ultima, cu părul plutindu-i în vânt. Era îmbrăcată într-o rochie țesută din aur şi brodată cu ochi de păuni, iar pe cap purta o pălărioară din catifea verde.

—Unde-i acela, unde-i acela, ţipară vrăjitoarele când o văzură , dar ea râse şi alergă spre carpen şi, luându-l pe Pescar de mână, îl duse la lumina lunii şi începu să râdă.

Se învârtiră în cerc, iar tânăra Vrăjitoare sărea atât de sus, că-i putea vedea tocurile stacojii ale pantofilor. Apoi dansatorii auziră galopul unui cal, dar calul nu se vedea, şi lui i se făcu frică.

—Mai repede, striga Vrăjitoarea, şi-şi aruncă brațele în jurul gâtului lui, iar răsuflarea ei era fierbinte. Mai repede, mai repede!, strigă ea, iar pământul părea să i se învârtească sub picioare, iar mintea i se nelinişti şi îl cuprinse teroarea, de parcă o făptură nemaivăzut de rea îl privea, şi, în cele din urmă îşi dădu seama că la umbra stâncii se afla o figură pe care nu o mai zărise.

It was a man dressed in a suit of black velvet, cut in the Spanish fashion. His face was strangely pale, but his lips were like a proud red flower. He seemed weary, and was leaning back toying in a listless manner with the pommel of his dagger. On the grass beside him lay a plumed hat, and a pair of riding-gloves gauntleted with gilt lace, and sewn with seed-pearls wrought into a curious device. A short cloak lined with sables hang from his shoulder, and his delicate white hands were gemmed with rings. Heavy eyelids drooped over his eyes.

The young Fisherman watched him, as one snared in a spell. At last their eyes met, and wherever he danced it seemed to him that the eyes of the man were upon him. He heard the Witch laugh, and caught her by the waist, and whirled her madly round and round.

Suddenly a dog bayed in the wood, and the dancers stopped, and going up two by two, knelt down, and kissed the man's hands. As they did so, a little smile touched his proud lips, as a bird's wing touches the water and makes it laugh. But there was disdain in it. He kept looking at the young Fisherman.

Era un bărbat îmbrăcat într-un costum din catifea neagră, croit după moda spaniolă. Avea o față extrem de palidă, dar buzele erau ca o floare roşie şi îndrăzneață. Părea ostenit, şi se sprijinea jucându-se apatic cu mânerul pumnalului. Lângă el, pe iarbă, erau o pălărie cu pene şi o pereche de mănuşi de călărie dublate cu dantelă aurită şi cusute cu perle meşteşugite care închipuiau o figură ciudată. Pe umăr îi atârna o pelerină neagră ca hăul, iar mâinile erau încărcate de inele. Pleoapele grele îi acopereau ochii.

Tânărul Pescar îl urmărea de parcă ar fi fost ținuit de vrăjă. În cele din urmă, ochii li se întâlniră, şi ori de câte ori făcea un pas de dans, i se părea că persoana aceea nu-l scăpa din priviri. O auzi pe Vrăjitoare râzând şi o prinse de încheietura mâinii şi o învârti nebuneşte.

La un moment dat, un câine lătră în pădure şi dansatorii se opriră, şi înaintând doi câte doi, îngenunchează şi sărutară mâna bărbatului. Pe buzelele lui apăruse un surâs uşor care le atingea precum aripa unei păsări atinge apa şi o face să zâmbească. Dar zâmbetul lui era disprețuitor, şi nu-l slăbea din

"Come! let us worship," whispered the Witch, and she led him up, and a great desire to do as she besought him seized on him, and he followed her. But when he came close, and without knowing why he did it, he made on his breast the sign of the Cross, and called upon the holy name.

No sooner had he done so than the witches screamed like hawks and flew away, and the pallid face that had been watching him twitched with a spasm of pain. The man went over to a little wood, and whistled. A jennet with silver trappings came running to meet him. As he leapt upon the saddle he turned round, and looked at the young Fisherman sadly.

And the Witch with the red hair tried to fly away also, but the Fisherman caught her by her wrists, and held her fast.

"Loose me," she cried, "and let me go. For thou hast named what should not be named, and shown the sign that may not be looked at."

"Nay," he answered, "but I will not let thee go till thou hast told me the secret."

priviri pe tânărul Pescar.

—Vino! hai să ne închinăm lui, şopti Vrăjitoarea, şi în timp ce-l conducea, el fu cuprins de o mare dorință, şi o urmă. Dar când se apropie, şi fără să-şi dea seama de ce, făcu semnul Crucii şi invocă sfântul nume.

Abia dacă făcu acest gest, că vrăjitoarele țipară ca şoimii şi zburară, iar fața palidă care îl urmărise se convulsionă de durere. Bărbatul intră în pădure şi fluieră. Un ponei cu frâie de argint veni să-l întâmpine. Sări în şa şi se întoarse, uitându-se la tânărul Pescar cu tristețe.

Iar Vrăjitoarea cu părul roşu încercă şi ea să zboare, dar Pescarul o prinse de încheieturi şi o ținu strâns.

—Dă-mi drumul, strigă ea, dă-mi drumul să plec. Căci ai invocat numele pe care nu trebuia să-l invoci, şi ai făcut semnul la care nu avem voie să ne uităm.

—Bine, zise el, dar nu îți voi da drumul până nu-mi vei spune secretul.

"What secret?" said the Witch, wrestling with him like a wild cat, and biting her foam-flecked lips.

"Thou knowest," he made answer.

Her grass-green eyes grew dim with tears, and she said to the Fisherman, "Ask me anything but that!"

He laughed, and held her all the more tightly.

And when she saw that she could not free herself, she whispered to him, "Surely I am as fair as the daughters of the sea, and as comely as those that dwell in the blue waters," and she fawned on him and put her face close to his.

But he thrust her back frowning, and said to her, "If thou keepest not the promise that thou madest to me I will slay thee for a false witch."

She grew grey as a blossom of the Judas tree, and shuddered. "Be it so," she muttered. "It is thy soul and not mine. Do with it as thou wilt." And she took from her girdle a little knife that had a handle of green viper's skin, and gave it

—Ce secret? îl întrebă Vrăjitoarea, luptându-se cu el ca o pisică îndrăcită şi muşcându-şi buzele pe care se prelingea spuma.

—Ştii tu, răspunse el.

Ochii ei verzi ca iarba se acoperiră cu lacrimi şi-i spuse Pescarului.

—Cere-mi orice, dar nu asta!

El râse şi o strânse mai tare.

—Sunt la fel de frumoasă ca fiica mării, şi la fel de ademenitoare ca aceia care sălăşluiesc în apele albastre, şi se linguşi apropiindu-şi faţa de a lui.

—Dacă nu-ţi ţii promisiunea, te voi ucide pentru că nu eşti o vrăjitoare adevărată.

Ea încărunţi ca floarea roşie a copacului lui Iuda şi se cutremură.

—Bine, murmură ea. E sufletul tău, nu al meu. Faci precum vrei cu el. Şi scoase de le cingătoare un mic cuţit care avea un

to him.

"What shall this serve me?" he asked of her, wondering.

She was silent for a few moments, and a look of terror came over her face. Then she brushed her hair back from her forehead, and smiling strangely she said to him, "What men call the shadow of the body is not the shadow of the body, but is the body of the soul. Stand on the sea-shore with thy back to the moon, and cut away from around thy feet thy shadow, which is thy soul's body, and bid thy soul leave thee, and it will do so."

The young Fisherman trembled. "Is this true?" he murmured.

"It is true, and I would that I had not told thee of it," she cried, and she clung to his knees weeping.

He put her from him and left her in the rank grass, and going to the edge of the mountain he placed the knife in his belt and began to climb down.

And his Soul that was within him called out to him and said, "Lo! I have dwelt with thee for all these years, and have been thy servant. Send me not away from thee now, for what

mâner din piele verde de viperă, şi i-l dădu.

—La ce-mi va folosi? o întrebă el minunându-se.

Tăcu o vreme şi peste faţă îi trecu o umbră de teroare. Apoi îşi dădu părul pe spate şi, zâmbindu-i ciudat, îi spuse:

—Ceea ce oamenii numesc umbră, nu este, nu e de fapt umbra corpului lor, ci e trupul umbrei. Du-te la malul mării şi stai cu spatele la lună, apoi taie-ţi umbra de la picioare şi roagă-ţi sufletul să plece, iar el o să plece.

Tânărul Pescar tremură.

—Să fie oare adevărat? murmură el.

—E adevărat, şi aş fi preferat să nu-ţi spun, strigă ea şi se agăţă de genunchii lui plângând.

El o îndepărtă şi o lăsă în iarba bogată, apoi, ducându-se la marginea stâncii puse cuţitul la cingătoare şi începu să coboare.

Iar Sufletul îl chemă şi-i spuse:

—Vai! Am locuit în tine în toţi aceşti ani şi te-am servit. Nu mă alunga, că nu ţi-am făcut nici un rău.

evil have I done thee?"

And the young Fisherman laughed. "Thou hast done me no evil, but I have no need of thee," he answered. "The world is wide, and there is Heaven also, and Hell, and that dim twilight house that lies between. Go wherever thou wilt, but trouble me not, for my love is calling to me."

And his Soul besought him piteously, but he heeded it not, but leapt from crag to crag, being sure-footed as a wild goat, and at last he reached the level ground and the yellow shore of the sea.

Bronze-limbed and well-knit, like a statue wrought by a Grecian, he stood on the sand with his back to the moon, and out of the foam came white arms that beckoned to him, and out of the waves rose dim forms that did him homage. Before him lay his shadow, which was the body of his soul, and behind him hung the moon in the honey-coloured air.

And his Soul said to him, "If indeed thou must drive me from thee, send me not forth without a heart. The world is cruel, give me thy heart to take with me."

Iar tânărul Pescar râse.

—Nu mi-ai făcut nici un rău, dar nu am nevoie de tine, răspunse el. Lumea e mare, mai e şi Cerul şi Iadul, precum şi acea casă învăluită în amurg, nu mă mai tulbura, du-te unde vrei, că mă cheamă iubita.

Iar Sufletul îl implora, dar el nu-l băga în seamă, ci sărea din ţanc în ţanc ca o capră de munte şi, în cele din urmă, ajunse la ţărmul mării.

Cu picioarele de bronz şi solid ca o statuie dăltuită de un sculptor grec, stătea pe nisip cu spatele la lună, şi din spuma mării răsăreau braţe albe care îl chemau şi forme întunecate care i se plecau. În faţa lui era umbra, trupul sufletului său, iar în spatele lui stătea luna plutind în aerul de culoarea mierii.

—Dacă vrei să mă alungi neapărat, îi spuse Sufletul, nu mă trimite fără inimă. Lumea este crudă, dă-mi inima ta.

He tossed his head and smiled. "With what should I love my love if I gave thee my heart?" he cried.

"Nay, but be merciful," said his Soul: "give me thy heart, for the world is very cruel, and I am afraid."

"My heart is my love's," he answered, "therefore tarry not, but get thee gone."

"Should I not love also?" asked his Soul.

"Get thee gone, for I have no need of thee," cried the young Fisherman, and he took the little knife with its handle of green viper's skin, and cut away his shadow from around his feet, and it rose up and stood before him, and looked at him, and it was even as himself.

"Nay, but we must meet again," said the Soul. Its voice was low and flute-like, and its lips hardly moved while it spake.

"How shall we meet?" cried the young Fisherman. "Thou wilt not follow me into the depths of the sea?"

"Once every year I will come to this place, and call to thee," said the Soul. "It may be that thou wilt have need of me."

El îşi dădu capul pe spate şi zâmbi.

—Cu ce-mi voi iubi iubita, dacă ți-aş da inima? întrebă el.

—Vai, fii îndurător, spuse Sufletul, dă-mi inima ta, pentru că lumea este foarte crudă, şi mă tem.

—Inima mea aparține iubitei mele, răspunse el, aşa că nu mai adăsta, ia-o din loc.

—Dar eu nu trebuie să iubesc? îl întrebă Sufletul.

—Du-te odată, că nu-mi trebuieşti, strigă tânărul Pescar, şi scoase cuțitul cu mânerul din piele de viperă verde şi-şi tăie umbra din jurul picioarelor, iar aceasta se ridică şi stătu în fața lui, privindu-l, de parcă era chiar el.

—Prea bine, dar va trebui să ne mai întâlnim, îi spuse Sufletul, iar vocea lui semăna cu sunetul de nai şi buzele abia dacă se mişcau în timp ce glăsuia.

—Cum să ne întâlnim? întrebă tânărul Pescar. Tu nu ai voie să mă urmezi în adâncul mării, nu-i aşa?

—O dată pe an voi veni în acest loc şi te voi chema, spuse Sufletul. Poate vei avea nevoie de mine.

"What need should I have of thee?" cried the young Fisherman, "but be it as thou wilt," and he plunged into the waters and the Tritons blew their horns and the little Mermaid rose up to meet him, and put her arms around his neck and kissed him on the mouth.

And the Soul stood on the lonely beach and watched them. And when they had sunk down into the sea, it went weeping away over the marshes.

And after a year was over the Soul came down to the shore of the sea and called to the young Fisherman, and he rose out of the deep, and said, "Why dost thou call to me?"

And the Soul answered, "Come nearer, that I may speak with thee, for I have seen marvellous things."

So he came nearer, and couched in the shallow water, and leaned his head upon his hand and listened.

And the Soul said to him, "When I left thee I turned my face to the East and journeyed. From the East cometh everything that is wise. Six days I journeyed, and on the morning of the

—Cum să am eu nevoie de tine? strigă tânărul Pescar, dar fie precum zici, şi se aruncă în apă. Tritonii suflară din corn, iar mica Sirenă se ridică să-l întâmpine, punându-şi braţele în jurul gâtului său şi sărutându-l pe gură.

Iar Sufletul rămase stingher pe mal şi-i urmări. După ce Pescarul se cufundă în mare, se duse în mlaştini şi jeli.

Şi peste un an, Sufletul veni la ţărmul mării şi-l chemă pe tânărul Pescar, iar acesta se ridică din adâncurile mării şi-l întrebă:

—De ce mă chemi?

—Apropie-te ca să-ţi pot vorbi, spuse Sufletul, căci am văzut tot felul de lucruri minunate.

Iar el se apropie şi se întinse pe apă, aproape de mal, îşi sprijini capul în mână şi îşi ascultă Sufletul.

—Atunci când te-am părăsit, mi-am întors faţa spre Răsărit şi am plecat în călătorie, şi în dimineaţa celei de-a şaptea zile, am ajuns la un deal din ţara tătarilor. M-am aşezat la umbra

seventh day I came to a hill that is in the country of the Tartars. I sat down under the shade of a tamarisk tree to shelter myself from the sun. The land was dry and burnt up with the heat. The people went to and fro over the plain like flies crawling upon a disk of polished copper.

"When it was noon a cloud of red dust rose up from the flat rim of the land. When the Tartars saw it, they strung their painted bows, and having leapt upon their little horses they galloped to meet it. The women fled screaming to the waggons, and hid themselves behind the felt curtains.

"At twilight the Tartars returned, but five of them were missing, and of those that came back not a few had been wounded. They harnessed their horses to the waggons and drove hastily away. Three jackals came out of a cave and peered after them. Then they sniffed up the air with their nostrils, and trotted off in the opposite direction.

"When the moon rose I saw a camp-fire burning on the plain, and went towards it. A company of merchants were seated round it on carpets. Their camels were picketed behind

unui tamarisc, adăpostindu-mă de soare. Pământul era uscat şi ars de dogoare. Oamenii mergeau dintr-un loc în altul pe câmpie, ca muştele pe un disc din aramă lustruită.

La ora prânzului, s-a ridicat un nor de praf roşu din marginea netedă a pământului. Când l-au văzut, tătarii şi-au încordat arcurile pictate şi, sărind în şaua cailor s-au dus în galop să-l întâmpine. Femeile au alergat ţipând spre căruţe şi au luat-o la goană.

În amurg tătarii s-au întors, dar cinci dintre ei nu mai erau, iar cei care veniseră erau răniţi. Şi-au înhămat caii la care şi au plecat în mare grabă. Trei şacali au ieşit din peşteră şi s-au uitat în zare după ei. Apoi au amuşinat aerul şi au luat-o în direcţia opusă.

Când a răsărit luna, am văzut un foc de tabără în câmpie, şi m-am îndreptat spre el. Un grup de neguţători stătea în jur pe covoare. Cămilele erau priponite în spatele lor, iar servitorii

them, and the negroes who were their servants were pitching tents of tanned skin upon the sand, and making a high wall of the prickly pear.

"As I came near them, the chief of the merchants rose up and drew his sword, and asked me my business.

"I answered that I was a Prince in my own land, and that I had escaped from the Tartars, who had sought to make me their slave. The chief smiled, and showed me five heads fixed upon long reeds of bamboo.

"Then he asked me who was the prophet of God, and I answered him Mohammed.

"When he heard the name of the false prophet, he bowed and took me by the hand, and placed me by his side. A negro brought me some mare's milk in a wooden dish, and a piece of lamb's flesh roasted.

"At daybreak we started on our journey. I rode on a red-haired camel by the side of the chief, and a runner ran before us carrying a spear. The men of war were on either hand, and the mules followed with the merchandise. There were forty camels

negri ridicau corturile din piele tăbăcită şi înălțau un zid înalt din țepuşe de lemn de păr.

Când m-am apropiat, căpetenia lor s-a ridicat, şi-a tras sabia din teacă şi m-a întrebat ce caut acolo.

I-am spus că în țara mea sunt Prinț, şi că am scăpat de tătarii care încercau să mă facă sclav. Căpetenia lor mi-a zâmbit şi mi-a arătat cinci capete înfipte în bețe lungi de bambus.

Apoi m-a întrebat cine e profetul lui Dumnezeu, şi i-am spus că Mahomed.

Când a auzit numele falsului profet, a făcut o plecăciune, m-a luat de mână şi m-a aşezat lângă el. Un negru mi-a adus lapte de iapă într-o farfurie de lemn şi o bucată de miel fript.

În zori, ne-am început călătoria. Eu călăream pe o cămilă cu păr roşu, lângă căpetenie, şi înaintea noastră alerga un mesager cu o suliță în mână. Eram înconjurați de războinici pe ambele părți, iar în urma noastră veneau catârii cu mărfurile. Caravana

in the caravan, and the mules were twice forty in number.

We went from the country of the Tartars into the country of those who curse the Moon. We saw the Gryphons guarding their gold on the white rocks, and the scaled Dragons sleeping in their caves. As we passed over the mountains we held our breath lest the snows might fall on us, and each man tied a veil of gauze before his eyes. As we passed through the valleys the Pygmies shot arrows at us from the hollows of the trees, and at night-time we heard the wild men beating on their drums. When we came to the Tower of Apes we set fruits before them, and they did not harm us. When we came to the Tower of Serpents we gave them warm milk in howls of brass, and they let us go by. Three times in our journey we came to the banks of the Oxus. We crossed it on rafts of wood with great bladders of blown hide. The river-horses raged against us and sought to slay us. When the camels saw them they trembled.

"The kings of each city levied tolls on us, but would not suffer us to enter their gates. They threw us bread over the

avea patruzeci de cămile, iar catârii erau de două ori pe atât.

Am călătorit din ţara tătarilor în ţinutul celor care au blestemat luna. Am văzut Grifoni păzindu-le aurul pe stâncile albite şi Dragoni cu solzi dormind în peşteri. În timp ce treceam munţii, ne-am ţinut răsuflarea ca nu cumva să cadă zăpada pe noi, şi fiecare şi-a legat un văl pe ochi. Trecând prin văi, pigmeii trăgeau săgeţi în noi din ascunzişurile copacilor, iar noaptea îi auzeam pe sălbatici bătând tobele. Când am ajuns la Turnul Maimuţelor, le-am aşternut fructe în faţă, şi nu ne-au atacat. Când am ajuns la Turnul Şerpilor, le-am dat lapte cald în vase de aramă, şi ne-au lăsat să trecem. De trei ori în călătoria noastră, ne-am apropiat de ţărmurile fluviului Oxus[2]. L-am traversat pe plute de lemn cu băşici mari din piele umflată. Caii fluviului se năpusteau asupra noastră şi încercau să ne ucidă. Când îi vedeau, cămilele tremurau.

Regii din fiecare oraş ne luau tribut, dar nu îngăduiau să trecem de porţile cetăţii. Ne aruncau pâine peste ziduri,

[2] Cunoscut în vechime drept unul dintre fluviile Paradisului.

walls, little maize-cakes baked in honey and cakes of fine flour filled with dates. For every hundred baskets we gave them a bead of amber.

"When the dwellers in the villages saw us coming, they poisoned the wells and fled to the hill-summits. We fought with the Magadae who are born old, and grow younger and younger every year, and die when they are little children; and with the Laktroi who say that they are the sons of tigers, and paint themselves yellow and black; and with the Aurantes who bury their dead on the tops of trees, and themselves live in dark caverns lest the Sun, who is their god, should slay them; and with the Krimnians who worship a crocodile, and give it earrings of green glass, and feed it with butter and fresh fowls; and with the Agazonbae, who are dog-faced; and with the Sibans, who have horses' feet, and run more swiftly than horses. A third of our company died in battle, and a third died of want. The rest murmured against me, and said that I had brought them an evil fortune. I took a horned adder from beneath a stone and let it sting me. When they saw that I did not sicken they grew afraid.

prăjituri din orz coapte în miere şi prăjituri din făină fină şi curmale. Pentru fiecare sută de coşuri, le dădeam o mărgea de chihlimbar.

Când locuitorii satelor ne vedeau că venim, otrăveau fântânile şi fugeau pe culmile de deal. Am luptat cu magadaii, care se nasc bătrâni şi întineresc pe măsură ce cresc, murind când ajung să fie copii, cu laktroii, care pretind că sunt fii ai tigrilor şi se vopsesc în galben şi negru, cu auranții care îşi îngroapă morții în vârfurile copacilor, iar ei locuiesc în peşteri întunecate ca nu cumva Soarele, zeul lor, să-i ucidă, cu krimnianii care se închină la crocodil şi-i fac cercei din iarbă verde, şi-l hrănesc cu unt şi păsări proaspete, cu agazonbii, cu fețe de câine, şi cu sibanii, care au picioare de cal şi aleargă mai repede ca ei. O treime din grupul nostru a murit în bătălii şi o treime a murit de foame. Ceilalți murmurau împotriva mea, spunând că eu le-am adus ghinion. Am luat o viperă de sub o piatră şi am lăsat-o să mă muşte. Când au văzut că nu m-am îmbolnăvit, au început să se teamă.

"In the fourth month we reached the city of Illel. It was night-time when we came to the grove that is outside the walls, and the air was sultry, for the Moon was travelling in Scorpion. We took the ripe pomegranates from the trees, and brake them, and drank their sweet juices. Then we lay down on our carpets, and waited for the dawn.

"And at dawn we rose and knocked at the gate of the city. It was wrought out of red bronze, and carved with sea-dragons and dragons that have wings. The guards looked down from the battlements and asked us our business. The interpreter of the caravan answered that we had come from the island of Syria with much merchandise. They took hostages, and told us that they would open the gate to us at noon, and bade us tarry till then.

"When it was noon they opened the gate, and as we entered in the people came crowding out of the houses to look at us, and a crier went round the city crying through a shell. We stood in the market-place, and the negroes uncorded the bales of figured cloths and opened the carved chests of sycamore. And when they had ended their task, the merchants set forth their strange

A patra lună, am ajuns în oraşul Illel. Era noapte, şi ne-am dus în păduricea de lângă zidurile cetății, iar aerul era sufocant, căci luna traversa zodia Scorpionului. Am cules rodii coapte din copaci, le-am spart şi le-am băut sucul dulce. Apoi ne-am întins pe covoare şi am aşteptat zorii.

Iar la ivirea zorilor, am bătut la poarta cetății. Era lucrată în bronz roşu şi sculptată cu dragoni de mare şi dragoni înaripați. Gărzile ne-au privit de pe metereze şi ne-au întrebat ce doream. Dragomanul caravanei i-a spus că veneam din insula Siriei cu mărfuri multe. Luau ostatici şi ne-au spus că vor deschide poarta la prânz şi ne-au rugat să rămânem acolo până atunci.

La ora prânzului, au deschis porțile şi, când am intrat, oamenii ieşeau din case înghesuindu-se în jurul nostru, şi un crainic a mers prin cetate suflând într-o scoică. Ne-am aşezat în piață şi negrii au desfăcut baloturile de stofe cu modele şi au deschis cuferele din sicomor sculptat. Şi după ce au isprăvit ce aveau de făcut, neguțătorii au pus vasele lor ciudate,

wares, the waxed linen from Egypt and the painted linen from the country of the Ethiops, the purple sponges from Tyre and the blue hangings from Sidon, the cups of cold amber and the fine vessels of glass and the curious vessels of burnt clay. From the roof of a house a company of women watched us. One of them wore a mask of gilded leather.

"And on the first day the priests came and bartered with us, and on the second day came the nobles, and on the third day came the craftsmen and the slaves. And this is their custom with all merchants as long as they tarry in the city.

"And we tarried for a moon, and when the moon was waning, I wearied and wandered away through the streets of the city and came to the garden of its god. The priests in their yellow robes moved silently through the green trees, and on a pavement of black marble stood the rose-red house in which the god had his dwelling. Its doors were of powdered lacquer, and bulls and peacocks were wrought on them in raised and polished gold. The tilted roof was of sea-green porcelain, and the jutting eaves were festooned with little bells. When the white doves flew past, they

pânzeturile cerate din Egipt şi pe cele pictate din Etiopia, bureții purpurii din Tir şi zorzoanele albastre din Sidon, cupele din ambră rece, vesela din sticlă fină şi pe cea din lut ars, extrem de ciudată. Un grup de femei ne urmărea de pe un acoperiş. Una dintre ele purta o mască din piele aurită.

În prima zi, au venit preoții să se bată cu noi, a doua zi au venit nobilii, şi a treia zi, meşteşugarii şi sclavii. Aşa procedează ei cu toți negustătorii care poposesc în oraşul lor.

Şi am stat acolo un pătrar de lună, şi după ce luna a pălit, am obosit şi am cutreierat străzile cetății şi am ajuns în grădina zelui lor. Preoții în hainele lor galbene umblau în tăcere printre copacii verzi şi pe o podea din marmură neagră se ridica acea casă în chip de roză roşie în care sălăşluia zeul. Avea uşile din lac pudrat, sculptate cu tauri şi păuni din aur. Acoperişul înclinat era din porțelan verde-marin iar streşinile ieşite înafară erau mărginite cu clopoței. Când porumbeii treceau în zbor şi îi atingeau cu aripile, ei sunau.

struck the bells with their wings and made them tinkle.

"In front of the temple was a pool of clear water paved with veined onyx. I lay down beside it, and with my pale fingers I touched the broad leaves. One of the priests came towards me and stood behind me. He had sandals on his feet, one of soft serpent-skin and the other of birds' plumage. On his head was a mitre of black felt decorated with silver crescents. Seven yellows were woven into his robe, and his frizzed hair was stained with antimony.

"After a little while he spake to me, and asked me my desire.

"I told him that my desire was to see the god.

'"The god is hunting," said the priest, looking strangely at me with his small slanting eyes.

'"Tell me in what forest, and I will ride with him," I answered.

"He combed out the soft fringes of his tunic with his long pointed nails. "The god is asleep," he murmured.

'"Tell me on what couch, and I will watch by him," I

În fața templului era un lac cu apă limpede, pavat cu onix străbătut de nervuri. M-am aşezat lângă el, şi am atins funzele late cu degetele mele palide. Unul dintre preoți a venit spre mine şi s-a oprit în spatele meu. Era încălțat în sandale, una din piele moale de şarpe, şi alta din pene de pasăre. Pe cap avea o mitră din fetru negru, decorat cu semilune argintii. Pe haina lui erau țesute şapte chihlimbare galbene, iar părul lui ondulat era colorat cu antimoniu.

A rămas aşa o vreme, apoi m-a întrebat ce doresc.

I-am spuse că doream să-l văd pe zeu.

—Zeul e la vânătoare, mi-a zis el, privindu-mă ciudat cu ochii lui mici şi oblici.

—Spune-mi în ce pădure, şi voi călări alături de el, am răspuns.

Atunci şi-a petrecut unghiile lungi şi ascuțite printre franjurile tunicii.

—Zeul doarme, a murmurat el.

—Spune-mi în ce sălaş, şi voi veghea lângă el, am răspuns.

answered.

'"The god is at the feast," he cried.

'"If the wine be sweet I will drink it with him, and if it be bitter I will drink it with him also," was my answer.

"He bowed his head in wonder, and, taking me by the hand, he raised me up, and led me into the temple.

"And in the first chamber I saw an idol seated on a throne of jasper bordered with great orient pearls. It was carved out of ebony, and in stature was of the stature of a man. On its forehead was a ruby, and thick oil dripped from its hair on to its thighs. Its feet were red with the blood of a newly-slain kid, and its loins girt with a copper belt that was studded with seven beryls.

"And I said to the priest, "Is this the god?" And he answered me, "This is the god."

'"Show me the god," I cried, "or I will surely slay thee." And I touched his hand, and it became withered.

"And the priest besought me, saying, "Let my lord heal his servant, and I will show him the god."

—Zeul petrece, a strigat el.

—Dacă vinul e dulce, îl voi bea cu el, şi dacă e amar, voi face la fel, a fost răspunsul meu.

El şi-a plecat fruntea minunându-se şi, luându-mă de mână, m-a ridicat şi m-a condus în templu.

Şi în prima încăpere am văzut un idol pe un tron de jasp bordat de mari perle orientale. Statuia era de mărimea unui om, cioplită în abanos. În frunte avea un rubin şi din păr îi picura ulei gros până la coapse. Picioarele erau înroşite de sângele unui ied sacrificat, iar şalele îi erau acoperite cu o cingătoare cu şapte pietre de beril.

—Acesta e zeul? l-am întrebat eu pe preot.

—El este, mi-a răspuns el.

—Arată-mi zeul, am strigat eu, sau te voi ucide. I-am atins mâna, şi mâna lui s-a uscat.

—Fie ca stăpânul să-şi tămăduiască servitorul, s-a rugat el de mine.

"So I breathed with my breath upon his hand, and it became whole again, and he trembled and led me into the second chamber, and I saw an idol standing on a lotus of jade hung with great emeralds. It was carved out of ivory, and in stature was twice the stature of a man. On its forehead was a chrysolite, and its breasts were smeared with myrrh and cinnamon. In one hand it held a crooked sceptre of jade, and in the other a round crystal. It ware buskins of brass, and its thick neck was circled with a circle of selenites.

"And I said to the priest, "Is this the god?"

"And he answered me, "This is the god."

'"Show me the god," I cried, "or I will surely slay thee." And I touched his eyes, and they became blind.

"And the priest besought me, saying, "Let my lord heal his servant, and I will show him the god."

"So I breathed with my breath upon his eyes, and the sight came back to them, and he trembled again, and led me into the third chamber, and lo! there was no idol in it, nor image of any kind, but only a mirror of round metal set on an altar of

Aşa că am suflat pe mâna lui, care s-a vindecat pe dată, iar el a început să tremure şi m-a condus în a doua încăpere, unde am văzut un idol stând pe un lotus de jad împodobit cu smaralde. Era înalt cât doi oameni, şi sculptat în fildeş. Pe frunte avea un crisolit, iar sânii îi erau unşi cu mir şi scorţişoară. Într-o mână ţinea un sceptru din jad răsucit, şi în cealaltă un cristal rotund. Avea coturni din bronz, iar la gât purta un cerc de selenite.

—Acesta e zeu? l-am întrebat pe preot.

—El este, mi-a răspuns el.

—Arată-mi zeul, am strigat eu, ori te voi ucide, şi i-am atins ochii, iar aceştia au orbit.

—Fie ca stăpânul să-şi tămăduiască servitorul, şi-ţi voi arăta zeul, m-a implorat el.

Aşa că am suflat asupra ochilor lui, şi şi-a recăpătat vederea. A început să tremure din nou şi m-a condus în cea de-a treia încăpere, şi vai! acolo nu era nici un fel de idol, doar o oglindă rotundă din metal, pusă pe un altar din piatră.

stone.

"And I said to the priest, "Where is the god?"

"And he answered me: "There is no god but this mirror that thou seest, for this is the Mirror of Wisdom. And it reflecteth all things that are in heaven and on earth, save only the face of him who looketh into it. This it reflecteth not, so that he who looketh into it may be wise. Many other mirrors are there, but they are mirrors of Opinion. This only is the Mirror of Wisdom. And they who possess this mirror know everything, nor is there anything hidden from them. And they who possess it not have not Wisdom. Therefore is it the god, and we worship it." And I looked into the mirror, and it was even as he had said to me.

"And I did a strange thing, but what I did matters not, for in a valley that is but a day's journey from this place have I hidden the Mirror of Wisdom. Do but suffer me to enter into thee again and be thy servant, and thou shalt be wiser than all the wise men, and Wisdom shall be thine. Suffer me to enter into thee, and none will be as wise as thou."

But the young Fisherman laughed. "Love is better than

—Unde e zeul? l-am întrebat eu pe preot.

—Nu e nici un zeu, a răspuns el, ci doar această oglindă, căci ea este Oglinda Înțelepciunii. În ea se reflectă toate câte sunt în cer şi pe pământ, în afară de fața celui care o priveşte. Pe aceasta nu o reflectă, pentru ca acela care se uită în ea să fie înțelept. Există multe oglinzi, dar ele sunt doar oglinzi ale Părerilor. Doar aceasta este Oglinda Înțelepciunii. Iar cei care o au, nu au Înțelepciune. De aceea ea este zeul, şi o slujim. Şi m-am uitat în ea, şi s-a întâmplat precum mi-a spus.

Atunci am făcut un lucru ciudat, dar ceea ce am făcut nu are importanță, pentru că am ascuns Oglinda Înțelepciunii într-o vale la distanță de o zi. Îngăduie-mi să intru din nou în tine şi să te servesc, şi atunci vei fi mai înțelept decât toți înțelepții lumii, şi a ta va fi Înțelepciunea. Îngăduie-mi să intru din nou în tine, şi nimeni nu va fi mai înțelept ca tine.

Dar tânărul Pescar a râs.

Wisdom," he cried, "and the little Mermaid loves me."

"Nay, but there is nothing better than Wisdom," said the Soul.

"Love is better," answered the young Fisherman, and he plunged into the deep, and the Soul went weeping away over the marshes.

And after the second year was over, the Soul came down to the shore of the sea, and called to the young Fisherman, and he rose out of the deep and said, "Why dost thou call to me?"

And the Soul answered, "Come nearer, that I may speak with thee, for I have seen marvellous things."

So he came nearer, and couched in the shallow water, and leaned his head upon his hand and listened.

And the Soul said to him, "When I left thee, I turned my face to the South and journeyed. From the South cometh everything that is precious. Six days I journeyed along the highways that lead to the city of Ashter, along the dusty red-

—Iubirea valorează mai mult ca Înțelepciunea, a strigat el, iar mica Sirenă mă iubeşte.

—Vai, dar nimic nu e mai important decât Înțelepciunea, a spus Sufletul.

—Iubirea valorează mai mult, a răspuns tânărul Pescar, şi s-a aruncat în adâncurile mării, iar Sufletul s-a dus în mlaştini şi a jelit.

Şi la sfârşitul celui de-al doilea an, Sufletul a poposit la țărmul mării şi l-a chemat pe tânărul Pescar, iar acesta s-a ridicat din adâncuri şi l-a întrebat:

—De ce m-ai chemat?

—Apropie-te, pentru că vreau să-ți vorbesc, spuse Sufletul, căci am văzut minunății.

Aşa că el se apropie şi se tolăni în apa dinspre mal, îşi sprijini capul în palmă şi-l ascultă.

—Când te-am părăsit, spuse Sufletul, mi-am întors fața spre sud şi am pornit în călătorie. Dinspre sud vin toate lucrurile prețioase. Şase zile am călătorit spre cetatea Ashter pe drumurile acoperite cu praf roşu; pe aceste drumuri umblate de

dyed highways by which the pilgrims are wont to go did I journey, and on the morning of the seventh day I lifted up my eyes, and lo! the city lay at my feet, for it is in a valley.

"There are nine gates to this city, and in front of each gate stands a bronze horse that neighs when the Bedouins come down from the mountains. The walls are cased with copper, and the watch-towers on the walls are roofed with brass. In every tower stands an archer with a bow in his hand. At sunrise he strikes with an arrow on a gong, and at sunset he blows through a horn of horn.

"When I sought to enter, the guards stopped me and asked of me who I was. I made answer that I was a Dervish and on my way to the city of Mecca, where there was a green veil on which the Koran was embroidered in silver letters by the hands of the angels. They were filled with wonder, and entreated me to pass in.

"Inside it is even as a bazaar. Surely thou shouldst have been with me. Across the narrow streets the gay lanterns of paper flutter like large butterflies. When the wind blows over the roofs

pelerini am luat-o, şi în dimineața celei de-a şaptea zi, mi-am ridicat ochii şi, vai! cetatea era la picioarele mele, căci se afla în vale.

Cetatea are nouă porți, şi în fața fiecăreia se află un cal de bronz care nechează atunci când beduinii coboară din munte. Zidurile sunt acoperite cu aramă, iar turnurile de pază au şi ele acoperiş de aramă. În fiecare turn stă un arcaş cu arcul întins în mână. La răsăritul soarelui loveşte un gong cu săgeata, iar la apus, îşi ține ținteşte săgeata printr-un corn din corn.

Când am încercat să intru, gărzile m-au oprit şi m-au întrebat cine sunt. Le-am răspuns că sunt un derviş în drum spre Mecca, unde se află un văl verde pe care îngerii au brodat Koranul cu litere de argint. Ei s-au minunat şi m-au îmbiat să intru.

Înăuntru era un bazar. Ar fi trebuit să fii cu mine. De-a lungul străduțelor înguste, lampioanele din hârtie fluturau asemenea fluturilor. Când sufla vântul peste acoperişuri, se

they rise and fall as painted bubbles do. In front of their booths sit the merchants on silken carpets. They have straight black beards, and their turbans are covered with golden sequins, and long strings of amber and carved peach-stones glide through their cool fingers. Some of them sell galbanum and nard, and curious perfumes from the islands of the Indian Sea, and the thick oil of red roses, and myrrh and little nail-shaped cloves. When one stops to speak to them, they throw pinches of frankincense upon a charcoal brazier and make the air sweet. I saw a Syrian who held in his hands a thin rod like a reed. Grey threads of smoke came from it, and its odour as it burned was as the odour of the pink almond in spring. Others sell silver bracelets embossed all over with creamy blue turquoise stones, and anklets of brass wire fringed with little pearls, and tigers' claws set in gold, and the claws of that gilt cat, the leopard, set in gold also, and earrings of pierced emerald, and finger-rings of hollowed jade. From the tea-houses comes the sound of the guitar, and the opium-smokers with their white smiling faces look out at the passers-by.

ridicau şi coboarau ca nişte băşici pictate. Neguțătorii, pe covoare de mătase, stau în fața tarabelor. Au bărbi drepte şi negre, iar turbanele lor sunt acoperite cu paiete aurii, iar printre degetele lor reci se strecoară şiraguri din ambră şi şisturi. Unii vând tămâie, nard şi parfumuri ciudate din insulele din Marea Indiei, şi ulei de roze, mir şi cuişoare cât unghia. Când cineva se apropie de ei să le vorbească, aruncă tâmâie pe cărbunii încinşi şi înmiresmează aerul. Am văzut un sirian care ținea în mână o vergea subțire ca o trestie. Din ea ieşeau fuioare de fum şi mireasma lui semăna cu aceea a alunelor primăvara. Alții vindeau brățări din argint bătute cu spuma turcoazelor albastre şi brățări pentru glezne din fire de aramă, bordate cu mici perle, şi colți de tigru înveliți în foițe de aur, şi colți auriți de pisică care seamănă cu leopardul, cercei din smarald găurit şi inele din jad scobit. Din ceainării se auzeau sunete de chitară, iar fumătorii de opiu, cu fețele lor albe şi zâmbitoare, îi priveau pe trecători.

"Of a truth thou shouldst have been with me. The wine-sellers elbow their way through the crowd with great black skins on their shoulders. Most of them sell the wine of Schiraz, which is as sweet as honey. They serve it in little metal cups and strew rose leaves upon it. In the marketplace stand the fruitsellers, who sell all kinds of fruit: ripe figs, with their bruised purple flesh, melons, smelling of musk and yellow as topazes, citrons and rose-apples and clusters of white grapes, round red-gold oranges, and oval lemons of green gold. Once I saw an elephant go by. Its trunk was painted with vermilion and turmeric, and over its ears it had a net of crimson silk cord. It stopped opposite one of the booths and began eating the oranges, and the man only laughed. Thou canst not think how strange a people they are. When they are glad they go to the bird-sellers and buy of them a caged bird, and set it free that their joy may be greater, and when they are sad they scourge themselves with thorns that their sorrow may not grow less.

"One evening I met some negroes carrying a heavy palanquin through the bazaar. It was made of gilded bamboo,

În adevăr, ar fi trebuit să fii cu mine. Vânzătorii de vin îşi croiau drum prin mulțime cărând în spate burdufele din piele neagră. Cei mai mulți vând vin de Şiraz, dulce ca mierea. Îl vând în nişte pocale mici şi presară petale de roze pe el. Mai sunt şi vânzătorii de fructe, care vând tot soiul de fructe: smochine coapte cu carnea vineție, pepeni cu miros de mosc şi galbeni ca topazul, lămâi şi mere rozalii şi ciorchini de struguri albi, portocale rotunde, roz-galbene, şi lâmâi verzi-aurii. Odată am văzut un elefant. Avea corpul pictat cu roşu aprins şi turmeric, şi peste urechi era întinsă o plasă din mătase de un roşu-stacojiu. S-a oprit în fața unei tarabe şi a început să mănânce portocale, iar omul râdea. Nici nu-ți imaginezi ce oameni ciudați sunt. Când sunt veseli, se duc la păsărar şi cumpără o pasăre în colivie şi-i dau drumul pentru a-şi manifesta bucuria, iar când sunt trişti, se biciuie cu spini, ca durerea să nu li se risipească.

Într-o seară m-am întâlnit cu nişte negri care duceau o lectică mare prin bazar. Era făcută din bambus aurit cu brațe

and the poles were of vermilion lacquer studded with brass peacocks. Across the windows hung thin curtains of muslin embroidered with beetles' wings and with tiny seed-pearls, and as it passed by a pale-faced Circassian looked out and smiled at me. I followed behind, and the negroes hurried their steps and scowled. But I did not care. I felt a great curiosity come over me.

"At last they stopped at a square white house. There were no windows to it, only a little door like the door of a tomb. They set down the palanquin and knocked three times with a copper hammer. An Armenian in a caftan of green leather peered through the wicket, and when he saw them he opened, and spread a carpet on the ground, and the woman stepped out. As she went in, she turned round and smiled at me again. I had never seen any one so pale.

"When the moon rose I returned to the same place and sought for the house, but it was no longer there. When I saw that, I knew who the woman was, and wherefore she had smiled at me.

"Certainly thou shouldst have been with me. On the

din lac roşu aprins, presărat cu păuni din bronz. Ferestrele erau acoperite cu perdele din muselină, iar când a trecut pe lângă mine, am văzut că sunt privit de o figură palidă de caucazian, care mi-a zâmbit. Am urmat-o, iar negrii au grăbit pasul şi s-au înfuriat. Dar mie nu mi-a păsat. Eram cotropit de curiozitate.

În cele din urmă, s-au oprit în faţa unei case albe, pătrate. Nu avea ferestre, ci doar o uşiţă ca uşa unui mormânt. Au pus lectica jos şi au bătut de trei ori cu un ciocan din aramă. Un armean îmbrăcat într-un caftan din piele verde s-a uitat prin ferestruică şi, când a văzut-o, a deschis uşa şi a întins un covor, iar femeia a ieşit. Când a intrat, s-a întors şi mi-a zâmbit din nou. Nu am mai văzut niciodată o faţă atât de palidă.

Când luna a răsărit, m-am întors în acel loc şi am căutat casa, dar nu mai era acolo. Când am constatat acest lucru, mi-am dat seama cine era femeia, şi de ce îmi zâmbise.

Ar fi trebuit să fii neapărat cu mine. De sărbătoarea Lunii

feast of the New Moon the young Emperor came forth from his palace and went into the mosque to pray. His hair and beard were dyed with rose-leaves, and his cheeks were powdered with a fine gold dust. The palms of his feet and hands were yellow with saffron.

"At sunrise he went forth from his palace in a robe of silver, and at sunset he returned to it again in a robe of gold. The people flung themselves on the ground and hid their faces, but I would not do so. I stood by the stall of a seller of dates and waited. When the Emperor saw me, he raised his painted eyebrows and stopped. I stood quite still, and made him no obeisance. The people marvelled at my boldness, and counselled me to flee from the city. I paid no heed to them, but went and sat with the sellers of strange gods, who by reason of their craft are abominated. When I told them what I had done, each of them gave me a god and prayed me to leave them.

"That night, as I lay on a cushion in the tea-house that is in the Street of Pomegranates, the guards of the Emperor entered and led me to the palace. As I went in they closed each door

Noi, tânărul Împărat a ieşit din palatul lui şi s-a dus la moschee să se roage. Părul şi barba lui erau vopsite cu frunze de roze, iar obrazul îi era pudrat cu un praf fin de aur. Tălpile şi palmele erau galbene ca şofranul.

La răsărit, a ieşit din palat într-un veşmânt din argint, iar în amurg s-a întors înveşmântat în aur. Oamenii se aruncau la pământ şi-şi ascundeau feţele, dar eu nu făceam aşa. M-am oprit lângă taraba unui vânzător de curmale şi am aşteptat. Când m-a văzut, împăratul şi-a ridicat sprâncenele vopsite şi s-a oprit. Eu nu m-am mişcat şi nu am făcut nici un gest de supunere. Oamenii s-au minunat de curajul meu şi m-au sfătuit să fug din cetate. Nu le-am dat nici cea mai mică atenţie, ci m-am alăturat vânzătorilor de zei stranii, care sunt detestaţi din cauza meşteşugului lor. Când le-am spus ce făcusem, fiecare mi-a dăruit un zeu şi m-au implorat să plec de lângă ei.

În acea noapte, în timp ce stăteam întins pe o pernă din ceainăria care se află pe strada Rodiilor, au intrat gărzile şi m-au dus la palat. Închideau toate uşile în urma mea,

behind me, and put a chain across it. Inside was a great court with an arcade running all round. The walls were of white alabaster, set here and there with blue and green tiles. The pillars were of green marble, and the pavement of a kind of peach-blossom marble. I had never seen anything like it before.

"As I passed across the court two veiled women looked down from a balcony and cursed me. The guards hastened on, and the butts of the lances rang upon the polished floor. They opened a gate of wrought ivory, and I found myself in a watered garden of seven terraces. It was planted with tulip-cups and moonflowers, and silver-studded aloes. Like a slim reed of crystal a fountain hung in the dusky air. The cypress-trees were like burnt-out torches. From one of them a nightingale was singing.

"At the end of the garden stood a little pavilion. As we approached it two eunuchs came out to meet us. Their fat bodies swayed as they walked, and they glanced curiously at me with their yellow-lidded eyes. One of them drew aside the captain of the guard, and in a low voice whispered to him. The other kept munching scented pastilles, which he took with an affected

ferecându-le cu lanțuri. În interior era o curte imensă, înconjurată de colonade. Zidurile erau din alabastru alb, pe care apăreau din loc în loc plăci din faianță verde. Stâlpii erau din marmură verde, iar podeaua din marmură de culoarea florii de piersic. Nu mai văzusem aşa ceva înainte.

Pe când traversam curtea, două femei acoperite în văluri au apărut la balcon şi au început să mă blesteme. Gărzile se grăbeau, iar capetele lănciilor izbeau podeaua lustruită. Au deschis poarta din fildeş şi m-am trezit într-o grădină cu şapte terase. Acolo am văzut cupe de lalele, florile lunii şi aloe presărate cu argint. Chiparoşii erau ca nişte torțe. Într-unul din ei cânta o privighetoare.

În capătul grădinii se afla un mic pavilion. Doi eunuci au ieşit să ne întâmpine. Trupurilor lor grase tremurau în timp ce mergeau, şi mă priveau curioşi cu ochii lor cu pleoape galbene. Unul dintre ei îl trase de-o parte pe căpitanul gărzii şi-i şopti ceva. Celălalt clefăia nişte pastile parfumate, pe care le scotea cu gesturi afectate dintr-o cutie de email lilliachiu.

gesture out of an oval box of lilac enamel.

"After a few moments the captain of the guard dismissed the soldiers. They went back to the palace, the eunuchs following slowly behind and plucking the sweet mulberries from the trees as they passed. Once the elder of the two turned round, and smiled at me with an evil smile.

"Then the captain of the guard motioned me towards the entrance of the pavilion. I walked on without trembling, and drawing the heavy curtain aside I entered in.

"The young Emperor was stretched on a couch of dyed lion skins, and a gerfalcon perched upon his wrist. Behind him stood a brass-turbaned Nubian, naked down to the waist, and with heavy earrings in his split ears. On a table by the side of the couch lay a mighty scimitar of steel.

"When the Emperor saw me he frowned, and said to me, "What is thy name? Knowest thou not that I am Emperor of this city?" But I made him no answer.

"He pointed with his finger at the scimitar, and the Nubian seized it, and rushing forward struck at me with great violence. The

După câteva secunde, căpitanul spuse soldaților să plece. Ei se întoarseră în palat, urmați de eunucii care mergeau încet şi culegeau dude dulci din copaci. La un moment dat, cel mai în vârstă se întoarse şi-mi aruncă un zâmbet răutăcios.

Apoi, căpitanul m-a dus până la intrarea în pavilion. Am mers fără teamă şi, trăgând draperia din mătase grea, am intrat.

Tânărul Împărat era întins pe o canapea din piele de leu vopsită şi pe încheietura mâinii lui stătea un şoim. În spatele lui era un nubian cu turban arămiu, gol până în talie, şi cu cercei în urechile crestate. Pe masa de lângă canapea se afla un iatagan imens.

Când m-a văzut, Împăratul s-a încruntat şi mi-a zis:

—Cum te numeşti? Nu ai ştiință că eu sunt Împăratul acestei cetăți? Dar eu n-am răspuns.

Şi-a îndreptat degetul spre iatagan, iar nubianul a pus mâna pe el. Lama lui a şuierat prin mine, dar nu m-a rănit. Bărbatul a

blade whizzed through me, and did me no hurt. The man fell sprawling on the floor, and when he rose up his teeth chattered with terror and he hid himself behind the couch.

"The Emperor leapt to his feet, and taking a lance from a stand of arms, he threw it at me. I caught it in its flight, and brake the shaft into two pieces. He shot at me with an arrow, but I held up my hands and it stopped in mid-air. Then he drew a dagger from a belt of white leather, and stabbed the Nubian in the throat lest the slave should tell of his dishonour. The man writhed like a trampled snake, and a red foam bubbled from his lips.

"As soon as he was dead the Emperor turned to me, and when he had wiped away the bright sweat from his brow with a little napkin of purfled and purple silk, he said to me, "Art thou a prophet, that I may not harm thee, or the son of a prophet, that I can do thee no hurt? I pray thee leave my city to-night, for while thou art in it I am no longer its lord."

"And I answered him, "I will go for half of thy treasure. Give me half of thy treasure, and I will go away."

căzut grămadă pe podea, şi când s-a ridicat, dinţii îi clănţăneau de teamă şi s-a ascuns în spatele canapelei.

Împăratul a sărit în picioare şi, luând o lance dintr-o panoplie, a aruncat-o spre mine. Am prins-o din zbor şi am rupt-o în două. A tras o săgeată, dar mi-am ridicat mâinile şi am oprit-o în aer. Apoi şi-a scos pumnalul dintr-o cingătoare din piele albă şi l-a înjughiat pe nubian în gât, ca nu cumva să spună tuturor cum s-a făcut de râs. Omul s-a zvârcolit ca un şarpe călcat în piocioare şi pe buze i-a apărut o spumă roşie.

Imediat după ce a murit, Împăratul s-a întors spre mine şi, după ce şi-a şters sudoarea de pe frunte cu un şervel din mătase purpurie brodat, mi s-a adresat astfel:

—Eşti cumva profet că nu am voie să te rănesc? Te implor, pleacă din cetatea mea în această seară, pentru că atâta vreme cât te afli aici, eu nu mai sunt stăpânul ei.

—Voi pleca, dacă îmi vei da jumătate din comorile tale, i-am spus. Dă-mi o jumătate din comorile tale, şi voi pleca.

"He took me by the hand, and led me out into the garden. When the captain of the guard saw me, he wondered. When the eunuchs saw me, their knees shook and they fell upon the ground in fear.

"There is a chamber in the palace that has eight walls of red porphyry, and a brass-sealed ceiling hung with lamps. The Emperor touched one of the walls and it opened, and we passed down a corridor that was lit with many torches. In niches upon each side stood great wine-jars filled to the brim with silver pieces. When we reached the centre of the corridor the Emperor spake the word that may not be spoken, and a granite door swung back on a secret spring, and he put his hands before his face lest his eyes should be dazzled.

"Thou couldst not believe how marvellous a place it was. There were huge tortoise-shells full of pearls, and hollowed moonstones of great size piled up with red rubies. The gold was stored in coffers of elephant-hide, and the gold-dust in leather bottles. There were opals and sapphires, the former in cups of crystal, and the latter in cups of jade. Round green emeralds were

Atunci, m-a luat de mână şi m-a dus în grădină. Când m-a văzut căpitanul gărzii, s-a minunat. Când m-au văzut eunucii, au început să le tremure picioarele şi au căzut înfricoşați la pământ.

În palat există o încăpere cu opt pereți din porfir roşu şi un tavan din solzi de aramă de care atârnă multe lămpi. Împăratul a atins unul dintre pereți, l-a deschis, şi am trecut într-un coridor luminat de mai multe torțe. În fiecare dintre firidele de pe margini erau vase de vin pline vârf cu bani de argint. Când am ajuns în mijlocul coridorului, Împăratul a rostit cuvântul pe care nu ai voie să-l rosteşti, şi o uşă imensă din granit s-a dat la o parte cu ajutorul unui arc secret, şi şi-a acoperit fața ca să nu orbească.

—Nici nu îți închipui ce minunat era acest loc. Aici se aflau carapace de broască-țestoasă pline cu perle, pietrele lunii de mari dimensiuni găurite şi înşirate laolaltă cu rubine roşii. Aurul era păstrat în cufere din piele de elefant, iar praful de aur în sticle din piele. Mai erau opale şi safire, primele în cupe de cristal, şi celălalte în cupe de jad. Smaraldele cele verzi şi

ranged in order upon thin plates of ivory, and in one corner were silk bags filled, some with turquoise-stones, and others with beryls. The ivory horns were heaped with purple amethysts, and the horns of brass with chalcedonies and sards. The pillars, which were of cedar, were hung with strings of yellow lynx-stones. In the flat oval shields there were carbuncles, both wine-coloured and coloured like grass. And yet I have told thee but a tithe of what was there.

"And when the Emperor had taken away his hands from before his face he said to me: "This is my house of treasure, and half that is in it is thine, even as I promised to thee. And I will give thee camels and camel drivers, and they shall do thy bidding and take thy share of the treasure to whatever part of the world thou desirest to go. And the thing shall be done to-night, for I would not that the Sun, who is my father, should see that there is in my city a man whom I cannot slay."

"But I answered him, "The gold that is here is thine, and the silver also is thine, and thine are the precious jewels and the things of price. As for me, I have no need of these. Nor shall I

rotunde erau aşezate în ordine pe farfurii subțiri din fildeş, iar într-un colț erau saci din mătase plini cu turcoaze sau berile. Coarnele din fildeş erau puse laolaltă cu ametiste purpurii, şi cornuile din aramă cu calcedonii şi sard. Pe coloanele din cedru atârnau şiraguri galbene din pietre-linx. Pe scuturile plate şi ovale erau carbunculi de culoarea vinului sau verzi ca iarba. Şi ți-am enumerat doar o frântură din ce era aici.

Iar când Împăratul şi-a luat mâinile de la ochi, mi-a zis:

—Aceasta e comoara mea, şi jumătate din ea îți aparține, aşa cum ți-am promis. Îți voi da cămile şi conducători de cămile care ți se vor supune şi-ți vor duce comoara în orice loc doreşti. Iar acest lucru se va face la noapte, pentru că nu aş îngădui ca Soarele, care mi-e tată, să vadă că există în cetatea mea un om pe care nu-l pot ucide.

—Aurul de aici îți aparține, şi argintul e al tău, aşa cum sunt şi nestematele neprețuite, i-am răspuns eu. Eu nu am nevoie de toate acestea. Nici nu îți voi lua altceva cu excepția inelului acela

take aught from thee but that little ring that thou wearest on the finger of thy hand."

"And the Emperor frowned. "It is but a ring of lead," he cried, "nor has it any value. Therefore take thy half of the treasure and go from my city."

'"Nay," I answered, "but I will take nought but that leaden ring, for I know what is written within it, and for what purpose."

"And the Emperor trembled, and besought me and said, "Take all the treasure and go from my city. The half that is mine shall be thine also."

"And I did a strange thing, but what I did matters not, for in a cave that is but a day's journey from this place have, I hidden the Ring of Riches. It is but a day's journey from this place, and it waits for thy coming. He who has this Ring is richer than all the kings of the world. Come therefore and take it, and the world's riches shall be thine."

But the young Fisherman laughed. "Love is better than

micuț pe care-l porți pe deget.

Iar Împăratul s-a încruntat.

—Dar e un simplu inel din plumb, a strigat el, şi nu are nici o valoare. Aşa că, ia-ți jumătate din comoară şi pleacă din oraşul meu.

—Prea bine, i-am răspuns eu, dar îți voi lua inelul de plumb, pentru că ştiu ce e scris pe el şi în ce scop.

Iar Împăratul a început să tremure şi m-a implorat:

—Ia-mi toată comoara şi pleacă din cetatea mea. Jumătate din ce-i al meu îți aparține.

Şi atunci am făcu un lucru ciudat, dar nu are importanță, pentru că într-o peşteră, care este la o zi distanță de acel loc, am ascus Inelul Bogățiilor. E la o zi distanță de acel loc, şi te-aşteaptă să vii. Cel care posedă acel Inel este mai bogat decât toți regii lumii. Vino şi ia-l, iar toate bogățiile lumii îți vor aparține.

Dar tânărul Pescar râse.

Riches," he cried, "and the little Mermaid loves me."

"Nay, but there is nothing better than Riches," said the Soul.

"Love is better," answered the young Fisherman, and he plunged into the deep, and the Soul went weeping away over the marshes.

And after the third year was over, the Soul came down to the shore of the sea, and called to the young Fisherman, and he rose out of the deep and said, "Why dost thou call to me?"

And the Soul answered, "Come nearer, that I may speak with thee, for I have seen marvellous things."

So he came nearer, and couched in the shallow water, and leaned his head upon his hand and listened.

And the Soul said to him, "In a city that I know of there is an inn that standeth by a river. I sat there with sailors who drank of two different-coloured wines, and ate bread made of barley, and

—Iubirea valorează mai mult decât toate bogăţiile, strigă el, iar mica Sirenă mă iubeşte.

—Dar nimic nu valorează mai mult decât toate bogăţiile, spuse Sufletul.

—Iubirea valorează mai mult, a răspuns tânărul Pescar şi a sărit în adâncurile mării, iar Sufletul s-a dus în mlaştini şi a jelit.

Şi la sfârşitul celui de-al treilea an, Sufletul a venit la mal şi l-a chemat pe tânărul Pescar, iar acesta a ieşit din adâncurile mării şi l-a întrebat:

—De ce m-ai chemat?

—Apropie-te, i-a răspuns Sufletul, căci vreau să-ţi povestesc lucrurile minunate pe care le-am văzut.

Aşa că pescarul s-a apropiat şi şi-a făcut culcuş în apa mai puţin adâncă dinspre mal, şi-a proptit capul în palmă şi l-a ascultat.

—Într-o cetate pe care o cunosc, i-a spus Sufletul, se află un han lângă râu. Am stat acolo cu marinarii care beau două soiuri de vin diferit colorate, şi mănâncă pâine din orz şi hamsii

little salt fish served in bay leaves with vinegar. And as we sat and made merry, there entered to us an old man bearing a leathern carpet and a lute that had two horns of amber. And when he had laid out the carpet on the floor, he struck with a quill on the wire strings of his lute, and a girl whose face was veiled ran in and began to dance before us. Her face was veiled with a veil of gauze, but her feet were naked. Naked were her feet, and they moved over the carpet like little white pigeons. Never have I seen anything so marvellous; and the city in which she dances is but a day's journey from this place."

Now when the young Fisherman heard the words of his Soul, he remembered that the little Mermaid had no feet and could not dance. And a great desire came over him, and he said to himself, "It is but a day's journey, and I can return to my love," and he laughed, and stood up in the shallow water, and strode towards the shore.

And when he had reached the dry shore he laughed again, and held out his arms to his Soul. And his Soul gave a great cry of joy and ran to meet him, and entered into him, and

marinate cu frunze de dafin şi oțet. Şi după ce m-am aşezat şi m-am veselit, a venit spre noi un bătrân care ducea un covoraş din piele şi o alăută cu două coarne de chihlimbar. Şi, după ce şi-a întins covoraşul, a atins cu o pană coardele alăutei şi o fată, a cărei față era acoperită, a intrat în fugă şi a început să danseze în fața noastră. Fața îi era acoperită de un văl, dar picioarele îi erau goale. Goale îi erau picioarele care dansau pe covoraş ca nişte porumbei albi. Niciodată nu am văzut ceva mai minunat, iar oraşul în care dansează se află la o distanță de o zi de acest loc.

Când tânărul Pescar auzi aceste cuvinte ale Sufletului său, îşi aminti că mica Sirenă nu are picioare şi nu poate să danseze, şi o dorință puternică îl cotropi şi-şi zise: „E doar la o distanță de o zi, şi o să mă pot întoarce la iubita mea," şi râse şi se ridică în apa mai puțin adâncă, apoi o porni spre țărm.

Şi atunci când ajunse la țărm, râse din nou şi-şi îndreptă brațele către Suflet. Iar Sufletul scoase un strigăt de bucurie şi intră în el, iar tânărul Pescar văzu pe nisip acea umbră, care este

the young Fisherman saw stretched before him upon the sand that shadow of the body that is the body of the Soul.

And his Soul said to him, "Let us not tarry, but get hence at once, for the Sea-gods are jealous, and have monsters that do their bidding."

So they made haste, and all that night they journeyed beneath the moon, and all the next day they journeyed beneath the sun, and on the evening of the day they came to a city.

And the young Fisherman said to his Soul, "Is this the city in which she dances of whom thou didst speak to me?"

And his Soul answered him, "It is not this city, but another. Nevertheless let us enter in." So they entered in and passed through the streets, and as they passed through the Street of the Jewellers the young Fisherman saw a fair silver cup set forth in a booth. And his Soul said to him, "Take that silver cup and hide it."

So he took the cup and hid it in the fold of his tunic, and they went hurriedly out of the city.

trupul Sufletului.

—Să nu zăbovim, ci să pornim pe dată, căci Zeii Mării sunt geloşi şi monştrii se supun poruncilor lor.

Aşa că se grăbiră şi călătoriră toată noaptea sub lună şi ziua următoare sub soare, şi în seara acelei zile, ajunseră într-o cetate.

—Aici dansează fata aceea despre care mi-ai povestit? îşi întrebă tânărul Pescar Sufletul.

—Nu aici, în alta, răspunse Sufletul. Dar hai să intrăm! Aşa că intrară şi trecură pe străzi şi, când ajunseră pe strada Bijutierilor, tânărul văzu o cupă de argint frumoasă pusă pe tarabă. Iar Sufletul îi spuse:

—Ia cupa şi ascunde-o.

Aşa că el luă cupa şi o ascunse în faldurile tunicii sale, şi ieşiră în grabă din cetate.

And after that they had gone a league from the city, the young Fisherman frowned, and flung the cup away, and said to his Soul, "Why didst thou tell me to take this cup and hide it, for it was an evil thing to do?"

But his Soul answered him, "Be at peace, be at peace."

And on the evening of the second day they came to a city, and the young Fisherman said to his Soul, "Is this the city in which she dances of whom thou didst speak to me?"

And his Soul answered him, "It is not this city, but another. Nevertheless let us enter in." So they entered in and passed through the streets, and as they passed through the Street of the Sellers of Sandals, the young Fisherman saw a child standing by a jar of water. And his Soul said to him, "Smite that child." So he smote the child till it wept, and when he had done this they went hurriedly out of the city.

And after that they had gone a league from the city the young Fisherman grew wroth, and said to his Soul, "Why didst

Şi după ce s-au depărtat o leghe de cetate, tânărul Pescar s-a încruntat şi a zvârlit cupa, şi i-a spus Sufletului:

—De ce mi-ai spus să iau cupa asta şi s-o ascund, că a fost o faptă rea.

—Fii pe pace, fii pe pace, i-a răspuns Sufletul.

Şi în seara celei de-a doua zile, au ajuns într-o cetate, iar tânărul Pescar şi-a întrebat Sufletul:

—Aceasta e cetatea în care dansează fata despre care mi-ai vorbit?

Iar Sufletul i-a răspuns:

—Nu-i aici, e în alta, dar hai să intrăm, totuşi. Aşa că au intrat şi au mers pe străzi şi au ajuns la strada Vânzătorilor de Santal, iar tânărul Pescar a văzut un copil lângă un ulcior cu apă. Sufletul l-a îndemnat:

—Loveşte-l! Aşa că el a început să-l lovească pe copil, până când acesta a început să plângă, iar după asta au ieşit degrabă din cetate.

Şi după ce s-au depăratat o leghe de cetate, tânărul Pescar s-a înfuriat şi i-a spus Sufletului:

thou tell me to smite the child, for it was an evil thing to do?"

But his Soul answered him, "Be at peace, be at peace."

And on the evening of the third day they came to a city, and the young Fisherman said to his Soul, "Is this the city in which she dances of whom thou didst speak to me?"

And his Soul answered him, "It may be that it is in this city, therefore let us enter in."

So they entered in and passed through the streets, but nowhere could the young Fisherman find the river or the inn that stood by its side. And the people of the city looked curiously at him, and he grew afraid and said to his Soul, "Let us go hence, for she who dances with white feet is not here."

But his Soul answered, "Nay, but let us tarry, for the night is dark and there will be robbers on the way."

So he sat him down in the market-place and rested, and after a time there went by a hooded merchant who had a cloak of cloth of Tartary, and bare a lantern of pierced horn at the end

—De ce m-ai îndemnat să-l lovesc pe copilul acela, că a fost o faptă rea.

—Fii pe pace, fii pe pace, i-a răspuns Sufletul.

Iar în seara celei de-a treia zi, au ajuns la o altă cetate, iar tânărul Pescar i-a spus Sufletului:

—Aceasta e cetatea în care dansează fata despre care mi-ai vorbit?

—S-ar putea să fie aici, i-a răspuns Sufletul, deci, haide să intrăm.

Aşa că intrară şi umblară pe străzi, dar tânărul Pescar nu văzu râul sau hanul de pe mal, iar localnicii îl priveau curioşi, şi lui i se făcu teamă şi-i spuse Sufletului:

—Haide să plecăm de-aici, căci dansatoarea cu picioare albe nu-i aici.

—Vai, dar hai să rămânem aici, căci noaptea e întunecoasă şi ne vom întâlni cu hoţii pe drum.

Aşa că se aşeză în piaţă şi se odihni, şi după ceva timp, trecu un neguţător cu capul ascuns de glugă şi o pelerină din postav din ţinutul tătarilor. Omul avea o lanternă din fildeş dantelat în

of a jointed reed. And the merchant said to him, "Why dost thou sit in the market-place, seeing that the booths are closed and the bales corded?"

And the young Fisherman answered him, "I can find no inn in this city, nor have I any kinsman who might give me shelter."

"Are we not all kinsmen?" said the merchant. "And did not one God make us? Therefore come with me, for I have a guest-chamber."

So the young Fisherman rose up and followed the merchant to his house. And when he had passed through a garden of pomegranates and entered into the house, the merchant brought him rose-water in a copper dish that he might wash his hands, and ripe melons that he might quench his thirst, and set a bowl of rice and a piece of roasted kid before him.

And after that he had finished, the merchant led him to the guest-chamber, and bade him sleep and be at rest. And the young Fisherman gave him thanks, and kissed the ring that was on his hand, and flung himself down on the carpets of dyed

vârful unei trestii.

—De ce stai în piață, a zis el, când vezi că tarabele sunt închise şi baloturile strânse?

—N-am găsit nici un han în cetatea asta şi nu am nici o rudă ca să mă adăpostească, i-a răspuns tânărul Pescar.

—Oare nu ne înrudim cu toții? l-a întrebat negustătorul. Nu ne-a făcut acelaşi Dumnezeu? Vino cu mine că am o cameră de oaspeți.

Aşa că tânărul Pescar se ridică şi-l urmă pe negustător. Iar după ce trecu prin grădina de rodii şi intră în casă, negustătorul îi aduse apă de roze, într-o farfurie de bronz, să se spele pe mâini, şi pepeni zemoşi să-şi potolească setea, şi puse în fața lui un vas cu orez şi ied fript.

Şi după ce termină de mâncat, negustătorul îl conduse în camera de oaspeți şi-i ură somn-uşor şi odihnă plăcută. Iar tânărul Pescar îi mulțumi şi sărută inelul de pe mâna lui, şi se aruncă pe covoarele din păr de capră uscat. Şi după ce se

goat's-hair. And when he had covered himself with a covering of black lamb's-wool he fell asleep.

And three hours before dawn, and while it was still night, his Soul waked him and said to him, "Rise up and go to the room of the merchant, even to the room in which he sleepeth, and slay him, and take from him his gold, for we have need of it."

And the young Fisherman rose up and crept towards the room of the merchant, and over the feet of the merchant there was lying a curved sword, and the tray by the side of the merchant held nine purses of gold. And he reached out his hand and touched the sword, and when he touched it the merchant started and awoke, and leaping up seized himself the sword and cried to the young Fisherman, "Dost thou return evil for good, and pay with the shedding of blood for the kindness that I have shown thee?"

And his Soul said to the young Fisherman, "Strike him," and he struck him so that he swooned and he seized then the nine purses of gold, and fled hastily through the garden of pomegranates, and set his face to the star that is the star of

acoperi cu o învelitoare din lână neagră de miel, adormi.

Cu trei ore înainte de crăpatul zorilor, când încă era noapte, Sufletul îl trezi şi-i spuse:

—Scoală-te şi du-te în camera în care doarme negustorul şi ucide-l, apoi ia-i tot aurul, că avem nevoie de el.

Tânărul Pescar se sculă şi se strecură în camera negustorului; peste picioarele lui se afla un iatagan, iar pe tava de lângă el erau nouă pungi cu aur. Întinse mâna şi atinse iataganul, şi când îl atinse, negustorul se trezi şi, sărind în picioare, puse mâna pe iatagan şi-i strigă:

—Răsplăteşti binele cu rău, şi plăteşti cu vărsare de sânge toată bunătatea pe care ți-am arătat-o?

Dar Sufletul îi spuse:

—Loveşte-l! Iar el îl lovi, şi negustorul leşină; atunci tânărul luă cele nouă pungi cu aur şi plecă în goană prin grădina cu rodii şi-şi îndreptă privirea către luceafărul

morning.

And when they had gone a league from the city, the young Fisherman beat his breast, and said to his Soul, "Why didst thou bid me slay the merchant and take his gold? Surely thou art evil."

But his Soul answered him, "Be at peace, be at peace."

"Nay," cried the young Fisherman, "I may not be at peace, for all that thou hast made me to do I hate. Thee also I hate, and I bid thee tell me wherefore thou hast wrought with me in this wise."

And his Soul answered him, "When thou didst send me forth into the world thou gavest me no heart, so I learned to do all these things and love them."

"What sayest thou?" murmured the young Fisherman.

"Thou knowest," answered his Soul, "thou knowest it well. Hast thou forgotten that thou gavest me no heart? I trow not. And so trouble not thyself nor me, but be at peace, for there is no pain that thou shalt not give away, nor any pleasure that thou shalt not receive."

dimineții.

Şi după ce se depărtară o leghe de oraş, tânărul Pescar se bătu cu pumnii în piept şi-i spuse Sufletului:

—De ce m-ai împins să-l ucid pe neguțător şi să-i iau aurul? Nu încape îndoială că eşti rău.

—Fii pe pace, fii pe pace, îi răspunse Sufletul.

—Nu, strigă tânărul Pescar, nu mă voi linişti, pentru că tot ce mi-ai făcut mă îndeamnă să te urăsc. Te urăsc şi îți poruncesc să-mi spui de ce mi-ai făcut asta.

—Când m-ai trimis în lume, i-a răspuns Sufletul, nu mi-ai dat inimă, şi am învățat să fac lucruri de felul ăsta şi am început să le îndrăgesc.

—Ce tot vorbeşti? murmură tânărul Pescar.

—Ştii asta, răspunse Sufletul, o ştii prea bine.Uiți că nu mi-ai dat inimă? Socot că nu. Aşa că nu-ți mai bate capul cu mine, ci fii pe pace, că nu-i durere de care să nu te descotoroseşti şi nici plăcere pe care să n-o primeşti cu bucurie.

And when the young Fisherman heard these words he trembled and said to his Soul, "Nay, but thou art evil, and hast made me forget my love, and hast tempted me with temptations, and hast set my feet in the ways of sin."

And his Soul answered him, "Thou hast not forgotten that when thou didst send me forth into the world thou gavest me no heart. Come, let us go to another city, and make merry, for we have nine purses of gold."

But the young Fisherman took the nine purses of gold, and flung them down, and trampled on them.

"Nay," he cried, "but I will have nought to do with thee, nor will I journey with thee anywhere, but even as I sent thee away before, so will I send thee away now, for thou hast wrought me no good." And he turned his back to the moon, and with the little knife that had the handle of green viper's skin he strove to cut from his feet that shadow of the body which is the body of the Soul.

Yet his Soul stirred not from him, nor paid heed to his command, but said to him, "The spell that the Witch told thee

Auzind astfel de vorbe, tânărul Pescar începu să tremure şi-i spuse Sufletului:

—Nu, eşti rău, şi mi-ai îndreptat paşii pe drumul păcatului.

—Ai uitat că atunci când m-ai trimis în lume, zise Sufletul, nu mi-ai dat inimă. Haide, vino să mergem spre altă cetate, căci avem nouă pungi cu aur.

Dar tânărul Pescar luă cele nouă pungi cu aur, le aruncă la pământ şi le călcă în picioare.

—Nu, strigă el, nu vreau să mai am de-a face cu tine, şi nici să călătoresc cu tine, şi aşa cum te-am trimis înainte, te voi trimite şi acum, pentru că nu mi-ai făcut nici un bine. Şi-şi întoarse spatele la lună şi, cu micul cuțit cu mâner din piele de viperă verde, căută să-şi taie de la picioare umbra trupului Sufletului său.

Dar Sufletul nici nu se depărtă, şi nu-i ascultă porunca.

—Vraja pe care ți-a spus-o Vrăjitoarea nu-ți mai serveşte,

avails thee no more, for I may not leave thee, nor mayest thou drive me forth. Once in his life may a man send his Soul away, but he who receiveth back his Soul must keep it with him for ever, and this is his punishment and his reward."

And the young Fisherman grew pale and clenched his hands and cried, "She was a false Witch in that she told me not that."

"Nay," answered his Soul, "but she was true to Him she worships, and whose servant she will be ever."

And when the young Fisherman knew that he could no longer get rid of his Soul, and that it was an evil Soul and would abide with him always, he fell upon the ground weeping bitterly.

And when it was day the young Fisherman rose up and said to his Soul, "I will bind my hands that I may not do thy bidding, and close my lips that I may not speak thy words, and I will return to the place where she whom I love has her dwelling. Even to the sea will I return, and to the little bay where she is wont to sing, and I will call to her and tell her the

pentru că nu o să te părăsesc şi nici tu nu mă vei putea alunga. Doar o singură dată în viaţă poate un om să-şi trimită Sufletul în lume, dar cel care îl primeşte înapoi, trebuie să-l ţină toată viaţa, şi asta îi e pedeapsa şi răsplata.

Tânărul Pescar păli şi-şi încleştă mâinile şi zise:

—Aceea care mi-a spus asta a fost o Vrăjitoare mincinoasă.

—Nu, răspunse Sufletul, a fost credincioasă Celui pe care-l slujeşte şi a cărui servitoare va fi pe vecie.

Iar când tânărul Pescar îşi dădu seama că nu va mai putea scăpa de Sufletul lui, şi că acesta era un Suflet rău şi va sălăşlui mereu în el, căzu la pământ şi plânse amar.

Şi când se făcu ziuă, tânărul Pescar se ridică şi-i spuse Sufletului:

—Îmi voi lega mîinile ca să nu mă mai supun ţie, îmi voi pecetlui buzele ca să nu mai rostesc cuvintele spuse de tine, şi mă voi întoarce în locul în care sălăşluieşte iubita mea. La mare mă voi întoarce, şi în golful în care vine deobicei să cânte, şi o

evil I have done and the evil thou hast wrought on me."

And his Soul tempted him and said, "Who is thy love, that thou shouldst return to her? The world has many fairer than she is. There are the dancing-girls of Samaris who dance in the manner of all kinds of birds and beasts. Their feet are painted with henna, and in their hands they have little copper bells. They laugh while they dance, and their laughter is as clear as the laughter of water. Come with me and I will show them to thee. For what is this trouble of thine about the things of sin? Is that which is pleasant to eat not made for the eater? Is there poison in that which is sweet to drink? Trouble not thyself, but come with me to another city. There is a little city hard by in which there is a garden of tulip-trees. And there dwell in this comely garden white peacocks and peacocks that have blue breasts. Their tails when they spread them to the sun are like disks of ivory and like gilt disks. And she who feeds them dances for their pleasure, and sometimes she dances on her hands and at other times she dances with her feet. Her eyes are coloured with stibium, and her nostrils are shaped

voi striga şi-i voi spune răul pe care l-am făcut şi ce rău ai urzit tu împotriva mea.

Sufletul îl ispiti, spunându-i:

—Cine-i iubita la care vrei să te întorci? În lume sunt fete mai frumoase decât ea. Sunt dansatoarele din Samaris, care dansează ca păsările şi fiarele. Au picioarele pictate cu hena, iar la mâini clopoței de aramă. Când dansează râd, iar râsul le e limpede ca o apă de munte. Vino cu mine, şi ți le voi arăta. De ce te apasă atât păcatul? Oare ce-i bun nu-i făcut pentru cel care mănâncă? Oare e băutura dulce otrăvită? Nu te mai frământa, ci vino cu mine în altă cetate. Într-o mică cetate din apropiere vei găsi o grădină cu lalele. Şi printre ele, în grădina cea minunată, merg păuni albi şi păuni cu pieptul albastru. Când îşi deschid cozile în soare seamănă cu discurile de fildeş şi cele aurite. Iar cea care îi hrăneşte dansează de plăcere. Are ochii de culoarea stibiumului iar nările seamănă cu aripile de rândunică. Dintr-un mic cârlig prins în nas atârnă o floare crestată în perlă. Râde tot timpul cât dansează, iar inelele de argint de la glezne sună ca nişte clopoței de argint. Nu te mai frământa, deci, şi

like the wings of a swallow. From a hook in one of her nostrils hangs a flower that is carved out of a pearl. She laughs while she dances, and the silver rings that are about her ankles tinkle like bells of silver. And so trouble not thyself any more, but come with me to this city."

But the young Fisherman answered not his Soul, but closed his lips with the seal of silence and with a tight cord bound his hands, and journeyed back to the place from which he had come, even to the little bay where his love had been wont to sing. And ever did his Soul tempt him by the way, but he made it no answer, nor would he do any of the wickedness that it sought to make him to do, so great was the power of the love that was within him.

And when he had reached the shore of the sea, he loosed the cord from his hands, and took the seal of silence from his lips, and called to the little Mermaid. But she came not to his call, though he called to her all day long and besought her.

And his Soul mocked him and said, "Surely thou hast but little joy out of thy love. Thou art as one who in time of

vino cu mine în cetatea aceea.

Dar tânărul Pescar nu-i răspunse Sufletului lui, ci îşi pecetlui gura şi-şi legă mâinile cu o funie, şi se întoarse la locul de unde venise, chiar în micul golf în care iubita lui cânta deobicei. Iar pe drum, Sufletul îl ispiti cu tot felul de lucruri, dar el nu răspunse, şi nu făcu nici una dintre răutățile la care îl îndemna, atât de mare era puterea iubirii pe care o purta în el.

Şi după ce ajunse la malul mării, îşi dezlegă mâinile şi-şi smulse pecetea tăcerii de pe buze şi o chemă pe mica Sirenă. Dar ea nu veni la chemarea lui, deşi o strigă toată ziua şi o imploră să vină.

Iar Sufletul îşi bătea joc de el, spunându-i:

—Iubirea nu-ți prea aduce bucurie. Eşti ca acela care în

death pours water into a broken vessel. Thou givest away what thou hast, and nought is given to thee in return. It were better for thee to come with me, for I know where the Valley of Pleasure lies, and what things are wrought there."

But the young Fisherman answered not his Soul, but in a cleft of the rock he built himself a house of wattles, and abode there for the space of a year. And every morning he called to the Mermaid, and every noon he called to her again, and at night-time he spake her name. Yet never did she rise out of the sea to meet him, nor in any place of the sea could he find her though he sought for her in the caves and in the green water, in the pools of the tide and in the wells that are at the bottom of the deep.

And ever did his Soul tempt him with evil, and whisper of terrible things. Yet did it not prevail against him, so great was the power of his love.

And after the year was over, the Soul thought within himself, "I have tempted my master with evil, and his love is stronger than I am. I will tempt him now with good, and it may be that he will come with me."

momentul morții varsă apă într-un vas spart. Risipeşti ceea ce ai, şi nu ți se răspunde la fel. Ai face mai bine dacă ai veni cu mine, pentru că eu ştiu unde se află Valea Plăcerilor şi ce lucruri se petrec acolo.

Dar tânărul Pescar nu răspunse Sufletului lui, ci într-o despicătură a stâncii îşi construi o casă din nuiele şi rămase acolo un an de zile. Şi în fiecare zi o chema pe Sirenă, iar la prânz o chema din nou, şi seara îi rostea numele. Dar ea nu apărea din mare, şi în nici într-un alt loc al întinderii de ape nu o putea afla, deşi o căuta prin peşteri sau în apa verde, în micile lacuri rămase în urma mareei şi în fântânile din adâncul mării.

Şi, mereu, Sufletul îl ademenea, împingându-l spre lucruri rele, şi-i şoptea cuvinte îngrozitoare. Dar toate acestea nu aveau nici o putere asupra lui, atât de mare îi era iubirea.

Şi la sfârşitul anului, Sufletul se socoti şi-şi zise: „Mi-am ademenit stăpânul cu lucruri nevrednice, dar iubirea lui e mai puternică decât mine. Îl voi ispiti cu fapte bune, şi poate va veni cu mine.

So he spake to the young Fisherman and said, "I have told thee of the joy of the world, and thou hast turned a deaf ear to me. Suffer me now to tell thee of the world's pain, and it may be that thou wilt hearken. For of a truth pain is the Lord of this world, nor is there any one who escapes from its net. There be some who lack raiment, and others who lack bread. There be widows who sit in purple, and widows who sit in rags. To and fro over the fens go the lepers, and they are cruel to each other. The beggars go up and down on the highways, and their wallets are empty. Through the streets of the cities walks Famine, and the Plague sits at their gates. Come, let us go forth and mend these things, and make them not to be. Wherefore shouldst thou tarry here calling to thy love, seeing she comes not to thy call? And what is love, that thou shouldst set this high store upon it?"

But the young Fisherman answered it nought, so great was the power of his love. And every morning he called to the Mermaid, and every noon he called to her again, and at night-time he spake her name. Yet never did she rise out of the sea to meet

Aşa că îi grăi tânărului Pescar:

—Ți-am vorbit despre bucurile pământului, şi ai fost surd la vorbele mele. Îngăduie-mi să-ți vorbesc despre durerea lumii, şi poate atunci mă vei auzi. Pentru că adevărul este că durerea este Stăpâna lumii şi nimeni nu-i scapă din plasă. Unii nu au veşminte, alții nu au pâine. Unele văduve sunt înconjurate de purpură, altele, de zdrențe. Leproşii se plimbă în susul şi-n josul luncilor şi sunt cruzi unii cu alții. Cerşetorii străbat drumurile mari cu buzunarele goale. Foametea traversează cetățile iar Ciuma stă la porțile lor. Vino, hai cu mine, să îndreptăm aceste lucruri şi să le facem să dispară. De ce stai aici să-ți aştepți iubita când vezi că ea nu-ți răspunde chemării? Şi, la urma urmei, ce e iubirea, de pui atâta preț pe ea?

Dar tânărul Pescar nu-i răspunse, atât de mare îi era puterea dragostei. În fiecare dimineață îşi chema iubita, şi la prânz o chema din nou, iar seara îi rostea numele. Dar ea nu apărea din apele mării să-l întâmpine, şi în nici alt loc nu o putea găsi, deşi

him, nor in any place of the sea could he find her, though he sought for her in the rivers of the sea, and in the valleys that are under the waves, in the sea that the night makes purple, and in the sea that the dawn leaves grey.

And after the second year was over, the Soul said to the young Fisherman at night-time, and as he sat in the wattled house alone, "Lo! now I have tempted thee with evil, and I have tempted thee with good, and thy love is stronger than I am. Wherefore will I tempt thee no longer, but I pray thee to suffer me to enter thy heart, that I may be one with thee even as before."

"Surely thou mayest enter," said the young Fisherman, "for in the days when with no heart thou didst go through the world thou must have much suffered."

"Alas!" cried his Soul, "I can find no place of entrance, so compassed about with love is this heart of thine."

"Yet I would that I could help thee," said the young Fisherman.

And as he spake there came a great cry of mourning from the sea, even the cry that men hear when one of the Sea-folk is dead.

o căuta în râurile care se vărsau în mare şi în văile de sub valuri, în întinderea de ape care noaptea devine purpurie şi în marea pe care zorii o părăsesc, lăsând-o căruntă.

Şi la sfârşitului celui de-al doilea an, seara, Sufletul îi spuse tânărului Pescar care stătea singur în coliba lui de nuiele:

—Vai! te-am ademenit cu blestemății, te-am ademenit cu fapte bune, dar iubirea ta e mai puternică decât mine. De acum încolo nu te voi mai ademeni, ci te rog să-mi îngădui să-ți pătrund în inimă, să mă reunesc cu ea, aşa cum eram înainte.

—Poți intra, fără îndoială, spuse tânărul Pescar, pentru că atâta cât ai umblat prin lume fără inimă ai suferit, probabil.

—Dar vai! strigă Sufletul, nu pot găsi nici un loc de intrare, căci inima ta este strânsă în jurul iubirii.

—Şi, totuşi, aş vrea să te ajut, spuse tânărul Pescar.

Când rosti aceste cuvinte, dinspre mare veni un vaier cumplit, strigătul pe care îl auzi atunci când moare unul dintre

And the young Fisherman leapt up, and left his wattled house, and ran down to the shore. And the black waves came hurrying to the shore, bearing with them a burden that was whiter than silver. White as the surf it was, and like a flower it tossed on the waves. And the surf took it from the waves, and the foam took it from the surf, and the shore received it, and lying at his feet the young Fisherman saw the body of the little Mermaid. Dead at his feet it was lying.

Weeping as one smitten with pain he flung himself down beside it, and he kissed the cold red of the mouth, and toyed with the wet amber of the hair. He flung himself down beside it on the sand, weeping as one trembling with joy, and in his brown arms he held it to his breast. Cold were the lips, yet he kissed them. Salt was the honey of the hair, yet he tasted it with a bitter joy. He kissed the closed eyelids, and the wild spray that lay upon their cups was less salt than his tears.

And to the dead thing he made confession. Into the shells of its ears he poured the harsh wine of his tale. He put the little hands round his neck, and with his fingers he touched the thin

oamenii mării. Iar tânărul Pescar sări în picioare şi alergă la ţărm. Valurile întunecate veneau în grabă spre ţărm, aducând cu ele o povară mai albă ca argintul. Era albă ca spuma valurilor şi săltată ca o floare pe ape. O purtau din val în val şi ţărmul o primi şi o aşternu la picioarele tânărului Pescar: era mica Sirenă, moartă la picioarele lui.

Plângând cuprins de durere, se aruncă lângă ea şi sărută gura roşie şi rece şi-şi trecu mâinile, în joacă, prin părul ei ca ambra umedă. Se aruncă în nisip, plângând ca o fiinţă care tremură de bucurie, şi o strânse la piept cu braţele lui cafenii. Buzele îi erau reci, dar el le săruta în continuare. Ca sarea îi era mierea părului, dar el o gusta cu bucurie amară. Îi sărută pleoapele închise, iar crenguţa sălbatică aşezată pe ele era mai puţin sărată decât sarea din lacrimile lui.

Şi urechilor ei moarte se mărturisi. În pâlnia urechilor ei scurse el vinul aspru al poveştii sale. Puse mâinile mici în jurul gâtului lui, şi-i atinse trestia fragilă a gâtului cu degetele.

reed of the throat. Bitter, bitter was his joy, and full of strange gladness was his pain.

The black sea came nearer, and the white foam moaned like a leper. With white claws of foam the sea grabbled at the shore. From the palace of the Sea-King came the cry of mourning again, and far out upon the sea the great Tritons blew hoarsely upon their horns.

"Flee away," said his Soul, "for ever doth the sea come nigher, and if thou tarriest it will slay thee. Flee away, for I am afraid, seeing that thy heart is closed against me by reason of the greatness of thy love. Flee away to a place of safety. Surely thou wilt not send me without a heart into another world?"

But the young Fisherman listened not to his Soul, but called on the little Mermaid and said, "Love is better than wisdom, and more precious than riches, and fairer than the feet of the daughters of men. The fires cannot destroy it, nor can the waters quench it. I called on thee at dawn, and thou didst not come to my call. The moon heard thy name, yet hadst thou no heed of me. For evilly had I left thee, and to my own hurt had I wandered away. Yet ever

Amară, amară îi era bucuria, şi durerea încărcată de o fericire stranie.

Marea se apropia şi mai mult, iar spuma albă jelea ca un lepros. Întinsul apei se prindea de țărm cu ghearele albe. Din palatul Regelui Mării se auzi din nou jalea şi, în depărtare, Tritonii gigantici sulfau în corn răguşit.

—Fugi, îi spuse Sufletul, căci marea se apropie tot mai mult, şi dacă vei rămîne aici, te va ucide. Fugi, că mi-e teamă să văd cum inima îți stă închisă în iubire. Fugi, adăposteşte-te! Nu mă vei trimite într-o altă lume fără inimă?

Dar tânărul Pescar nu-şi asculta Sufletul, ci îşi striga iubita, spunând:

—Iubirea valorează mai mult decât înțelepciunea, decât toate bogățiile, şi e mai frumoasă decât picioarele fiicelor oamenilor. Focul nu o poate distruge, şi nici apa nu poate să o potolească. Te-am chemat în zori şi nu ai răspuns chemării. Luna ți-a auzit numele, dar ție nu ți-a păsat. Căci ticălos te-am

did thy love abide with me, and ever was it strong, nor did aught prevail against it, though I have looked upon evil and looked upon good. And now that thou art dead, surely I will die with thee also."

And his Soul besought him to depart, but he would not, so great was his love. And the sea came nearer, and sought to cover him with its waves, and when he knew that the end was at hand he kissed with mad lips the cold lips of the Mermaid, and the heart that was within him brake. And as through the fulness of his love his heart did break, the Soul found an entrance and entered in, and was one with him even as before. And the sea covered the young Fisherman with its waves.

And in the morning the Priest went forth to bless the sea, for it had been troubled. And with him went the monks and the musicians, and the candle-bearers, and the swingers of censers, and a great company.

And when the Priest reached the shore he saw the young Fisherman lying drowned in the surf, and clasped in his arms was the body of the little Mermaid. And he drew back frowning,

părăsit, şi spre răul meu m-am îndreptat. Dar iubirea pentru tine a sălăşluit în mine tot mai tare, şi nimic nu a fost mai puternic ca ea, deşi am contemplat şi binele şi răul. Şi acum, pentru că eşti moartă, voi muri şi eu.

Iar sufletul îl implora să plece, dar el nu se învoia, atât de mare îi era iubirea. Şi marea se apropia tot mai mult, căutând să-l acopere cu valurile ei; în clipa aceea, îşi dădu seama că sfârşitul era aproape şi sărută buzele reci ale Sirenei cu patimă, iar inima i se frânse. Şi, deşi inima îi era plină de iubire, se rupse iar Sufletul găsi o cale şi intră în ea, devenind una, ca la început.

Iar dimineața, Preotul a ieşit să binecuvânteze marea, căci fusese agitată. O dată cu el au venit călugării şi muzicanții, şi cei care duc lumânările, şi cei care cădelnițează, urmați de mulțime.

Şi, când ajunse la țărm, Preotul îl văzu pe tânărul Pescar, înecat de valuri, ținând strâns în brațe trupul micuței Sirene. Şi se trase înapoi încruntându-se şi, după ce făcu semnul crucii,

and having made the sign of the cross, he cried aloud and said, "I will not bless the sea nor anything that is in it. Accursed be the Sea-folk, and accursed be all they who traffic with them. And as for him who for love's sake forsook God, and so lieth here with his leman slain by God's judgment, take up his body and the body of his leman, and bury them in the corner of the Field of the Fullers, and set no mark above them, nor sign of any kind, that none may know the place of their resting. For accursed were they in their lives, and accursed shall they be in their deaths also."

And the people did as he commanded them, and in the corner of the Field of the Fullers, where no sweet herbs grew, they dug a deep pit, and laid the dead things within it.

And when the third year was over, and on a day that was a holy day, the Priest went up to the chapel, that he might show to the people the wounds of the Lord, and speak to them about the wrath of God.

And when he had robed himself with his robes, and entered in and bowed himself before the altar, he saw that the altar was covered with strange flowers that never had been

spuse cu glas tare:

—Nu voi binecuvânta marea şi nimic ce poartă într-însa. Blestemat să fie poporul mării şi blestemaţi să fie cei care au de a face cu ei. Şi nici pe acesta care de dragul iubirii a uitat de Dumnezeu şi zace aici, alături de draga lui, ucis de judecata divină; luaţi trupul lui şi pe al iubitei şi îngropaţi-i în colţul Câmpului Piuarilor, şi nu puneţi nici un semn deasupra lor, nici un fel de semn, ca nimeni să nu ştie unde se odihnesc. Căci blestemaţi au fost în timpul vieţii, şi blestemaţi şi-n moarte.

Iar oamenii au făcut aşa cum li s-a poruncit, iar în Câmpul Piuarilor, unde nu creşteau ierburi dulci, au săpat o groapă adâncă şi i-au aşezat pe cei doi morţi acolo.

Şi la sfârşitul celui de-al treilea an, într-o zi de sărbătoare, Preotul intră în capelă să le arate oamenilor rănile Domnului şi să le vorbească despre mânia lui Dumnezeu.

După ce se îmbrăcă în straiele lui şi intră înclinându-se în faţa altarului, observă că altarul era acoperit de flori ciudate, flori pe care nu le mai văzuse niciodată. Într-adevăr, erau

seen before. Strange were they to look at, and of curious beauty, and their beauty troubled him, and their odour was sweet in his nostrils. And he felt glad, and understood not why he was glad.

And after that he had opened the tabernacle, and incensed the monstrance that was in it, and shown the fair wafer to the people, and hid it again behind the veil of veils, he began to speak to the people, desiring to speak to them of the wrath of God. But the beauty of the white flowers troubled him, and their odour was sweet in his nostrils, and there came another word into his lips, and he spake not of the wrath of God, but of the God whose name is Love. And why he so spake, he knew not.

And when he had finished his word the people wept, and the Priest went back to the sacristy, and his eyes were full of tears. And the deacons came in and began to unrobe him, and took from him the alb and the girdle, the maniple and the stole. And he stood as one in a dream.

And after that they had unrobed him, he looked at them and said, "What are the flowers that stand on the altar, and whence

ciudate şi, într-adevăr, de-o frumusețe stranie, şi tocmai aceasta îl tulbură, laolată cu mirosul dulce care-i venea în nări; îl cuprinse o stare de fericire, dar nu ştia de ce.

Apoi deschise chivotul şi-l tămâie, apoi scoase hostia şi o arătă oamenilor, ascunzând-o apoi sub taina tainelor. Începu să le vorbească oamenilor, dorind să le povestească despre mânia lui Dumnezeu. Dar frumusețea florilor albe îl tulbura şi mireasma lor atât de dulce, că nu mai vorbi despre mânia lui Dumnezeu, ci de Dumnezeu al cărui nume e Iubire. De ce vorbea aşa, nu avea ştire.

Iar la sfârşit, oamenii plânseră şi Preotul se întoarse în sacristie cu ochii plini de lacrimi. Şi diaconii veniră să-l ajute să se dezbrace, şi-i scoaseră stiharul şi brâul, apoi şervetul şi patrafirul. Iar el stătea visând.

Şi după ce isprăviră, se uită la ei şi-i întrebă:
—Cum se numesc florile de la altar şi de unde au apărut?

do they come?"

And they answered him, "What flowers they are we cannot tell, but they come from the corner of the Fullers' Field." And the Priest trembled, and returned to his own house and prayed.

And in the morning, while it was still dawn, he went forth with the monks and the musicians, and the candle-bearers and the swingers of censers, and a great company, and came to the shore of the sea, and blessed the sea, and all the wild things that are in it. The Fauns also he blessed, and the little things that dance in the woodland, and the bright-eyed things that peer through the leaves. All the things in God's world he blessed, and the people were filled with joy and wonder. Yet never again in the corner of the Fullers' Field grew flowers of any kind, but the field remained barren even as before. Nor came the Sea-folk into the bay as they had been wont to do, for they went to another part of the sea.

—Nu avem ştire cum se numesc, răspunseră ei, dar cresc în colțul Câmpului Piuarului. Iar Preotul începu să tremure şi se întoarse acasă şi începu să se roage.

Iar dimineață, în zori, se duse împreună cu călugării şi muzicanții şi cei care poartă lumânări şi cei care cădelnițează şi mulțimea la malul mării şi binecuvântă marea şi toate sălbăticiunile ei. Binecuvântă şi Faunii şi făpturile mici care dansează prin păduri, şi pe cele care privesc cu ochi strălucitori printre frunziş. Dar, după aceea, nu mai crescură asemenea flori în colțul din Câmpul Piuarilor, şi locul rămase pustiu ca înainte. Oamenii mării nu mai veniră în golf ca altădată, căci plecaseră într-un alt loc al mării.

The Picture of Dorian Gray

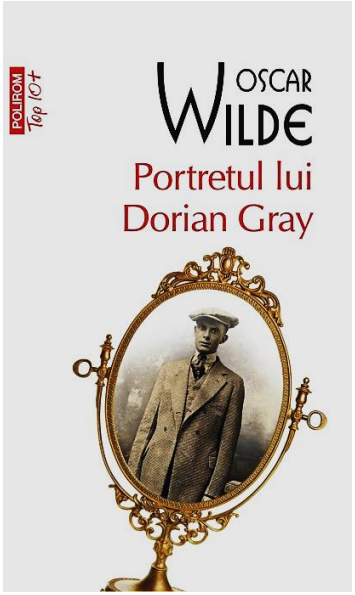
Chapters 1, 2, 4, 7, 9, 16, 20

The Picture of Dorian Gray, Messrs. Ward, Lock & Co., London, 1891.

Portretul lui Dorian Gray

Capitolele 1, 2, 4, 7, 9, 16, 20

Portretul lui Dorian Gray, Polirom, 2001. Capitolele 1, 2, 4, 7, 9, 16, 20; pp. 33-47, 48-64, 79-94, 117-129, 145-155, 227-236, 265-270.

CONTEMPORARY
LITERATURE PRESS
http://editura.mttlc.ro
The University of Bucharest, 2017

The Preface

The artist is the creator of beautiful things. To reveal art and conceal the artist is art's aim.

The critic is he who can translate into another manner or a new material his impression of beautiful things.

The highest as the lowest form of criticism is a mode of autobiography.

Those who find ugly meanings in beautiful things are corrupt without being charming. This is a fault.

Those who find beautiful meanings in beautiful things are the cultivated. For these there is hope.

They are the elect to whom beautiful things mean only beauty.

There is no such thing as a moral or an immoral book. Books are well written, or badly written. That is all.

Prefața

Artistul e creator de lucruri frumoase. Scopul artei este de a dezvălui arta şi de a-l ascunde pe artist.

Criticul este acela care traduce într-o altă manieră sau printr-un mijloc nou propria lui impresie despre lucrurile frumoase.

Critica elevată precum şi critica de proastă calitate sunt ipostaze autobiografice.

Cei care descoperă sensuri josnice în lucrurile frumoase sunt corupți, fără să aibă acea calitate de a fi încântători. Acesta e un defect.

Cei care află sensuri frumoase în lucrurile frumoase sunt cultivați. Pentru ei mai există speranță.

Ei sunt aleşii pentru care lucrurile frumoase înseamnă doar Frumosul.

Nu există carte morală sau imorală. Cărțile sunt fie scrise bine, fie scrise prost. Atât şi nimic mai mult.

The nineteenth century dislike of realism is the rage of Caliban seeing his own face in a glass.

The nineteenth century dislike of romanticism is the rage of Caliban not seeing his own face in a glass.

The moral life of man forms part of the subject-matter of the artist, but the morality of art consists in the perfect use of an imperfect medium. No artist desires to prove anything. Even things that are true can be proved.

No artist has ethical sympathies. An ethical sympathy in an artist is an unpardonable mannerism of style.

No artist is ever morbid. The artist can express everything.

Thought and language are to the artist instruments of an art.

Vice and virtue are to the artist materials for an art.

From the point of view of form, the type of all the arts is the art of the musician. From the point of view of feeling, the actor's craft is the type.

All art is at once surface and symbol.

Aversiunea secolului al nouăsprezecelea față de realism este furia lui Caliban care îşi vede propriul chip în oglindă.

Aversiunea secolulului al nouăsprezecelea față de romantism este furia lui Caliban care nu îşi vede propriul chip în oglindă.

Viața morală a omului este parte a problematicii artistului, dar moralitatea artei constă în utilizarea perfectă a unui material imperfect. Artistul nu doreşte să dovedească nimic. Chiar lucrurile care sunt adevărate pot fi demonstrate.

Artistul nu are simpatii etice. Simpatia etică la un artist este un manierism de neieratat al stilului.

Artistul nu-i morbid. Artistul poate exprima absolut orice.

Gândirea şi limbajul sunt pentru artist instrumentele artei sale.

Viciul şi virtutea sunt pentru artist materialele artei.

Din perspectiva formei, tiparul tuturor artelor este arta muzicianului. Din perspectiva sentimentului, tiparul este meşteşugul actorului.

Arta este în acelaşi timp suprafață şi simbol.

Those who go beneath the surface do so at their peril.

Those who read the symbol do so at their peril.

It is the spectator, and not life, that art really mirrors.

Diversity of opinion about a work of art shows that the work is new, complex, and vital.

When critics disagree, the artist is in accord with himself.

We can forgive a man for making a useful thing as long as he does not admire it. The only excuse for making a useless thing is that one admires it intensely.

All art is quite useless.

Oscar Wilde

Cei care merg dincolo de suprafață, riscă pe propria răspundere.

Cei care descifrează simbolul, riscă pe propria răspundere.

Arta nu reflectă viața, ea îl reflectă de fapt pe spectator.

Diversitatea de opinii despre o operă de artă demonstrează că opera este nouă, complexă şi vie.

Atunci când criticii nu cad de acord, înseamnă că artistul are dreptate.

Îl putem ierta pe acela care face un lucru util atâta vreme cât nu-l admiră. Singura scuză de a face un lucru inutil este că-l faci dintr-o admirație intensă.

Arta este cu totul inutilă.

Oscar Wilde

Chapter 1

The studio was filled with the rich odour of roses, and when the light summer wind stirred amidst the trees of the garden, there came through the open door the heavy scent of the lilac, or the more delicate perfume of the pink-flowering thorn.

From the corner of the divan of Persian saddle-bags on which he was lying, smoking, as was his custom, innumerable cigarettes, Lord Henry Wotton could just catch the gleam of the honey-sweet and honey-coloured blossoms of a laburnum, whose tremulous branches seemed hardly able to bear the burden of a beauty so flamelike as theirs; and now and then the fantastic shadows of birds in flight flitted across the long tussore-silk curtains that were stretched in front of the huge window, producing a kind of momentary Japanese effect, and making him think of those pallid, jade-faced painters of Tokyo who, through the medium of an art that is necessarily immobile, seek to convey the sense of swiftness

Capitolul I

Atelierul era îmbibat de mireasma bogată a rozelor şi în clipa în care briza uşoară de vară flutură printre crengile copacilor, prin uşa deschisă pătrunse mirosul greu al liliacului şi parfumul ceva mai subtil al florilor roz de spin.

Din colțul divanului învelit în covoraşe persane, unde stătea fumând țigară după țigară, după cum îi era obiceiul, lordul Henry Wotton abia zărea strălucirea florilor galbene şi dulci ca mierea din salcâmul ale cărui crengi tremurau sub povara propriei frumuseți intense, ca de flacără. Când şi când umbrele fantastice ale păsărilor în zbor treceau repede de-a lungul draperiilor lungi din mătase grea, cafenie, trase peste fereastra imensă, creând un fel de efect japonez, de instantaneu. Acest lucru îl făcea să se gândească la acei pictori cu chipul palid, de jad din Tokio, care printr-o artă, în sine imobilă, încearcă să transmită senzația de rapiditate şi mişcare.

and motion. The sullen murmur of the bees shouldering their way through the long unmown grass, or circling with monotonous insistence round the dusty gilt horns of the straggling woodbine, seemed to make the stillness more oppressive. The dim roar of London was like the bourdon note of a distant organ.

In the centre of the room, clamped to an upright easel, stood the full-length portrait of a young man of extraordinary personal beauty, and in front of it, some little distance away, was sitting the artist himself, Basil Hallward, whose sudden disappearance some years ago caused, at the time, such public excitement and gave rise to so many strange conjectures.

As the painter looked at the gracious and comely form he had so skilfully mirrored in his art, a smile of pleasure passed across his face, and seemed about to linger there. But he suddenly started up, and closing his eyes, placed his fingers upon the lids, as though he sought to imprison within his brain some curious dream from which he feared he might awake.

"It is your best work, Basil, the best thing you have ever

Murmurul ursuz al albinelor care îşi croiau drumul înghesuindu-se una în alta prin iarba înaltă, netunsă, sau mişcându-se în cerc, cu o insistență monotonă în jurul țepilor aurii prăfuiți ai tufelor de caprifoi răsfirate, crea o senzație de nemişcare şi mai apăsătoare. Zgomotul stins al Londrei ajungea acolo ca sunetul în surdină al unei orgi depărtate.

În mijlocul încăperii, fixat de şevalet, se afla portretul în mărime naturală al unui tânăr de o frumusețe extraordinară, iar în fața lui, la o oarecare distanță, stătea însuşi artistul, Basil Hallward, a cărui bruscă dispariție, în urmă cu câțiva ani, a produs agitație la vremea respectivă şi a dat naştere unor speculații stranii.

În timp ce pictorul privea forma grațioasă şi plăcută pe care el o oglindise cu atâta pricepere prin arta sa, fața îi fu traversată îndelung de un zâmbet satisfăcut. Dar îşi reveni brusc şi, închizând ochii, îşi puse degetele pe pleoape de parcă ar fi vrut să întemnițeze în propriul creier un vis ciudat din care se temea că s-ar putea trezi.

—E cea mai bună dintre operele tale, Basil, cel mai bun

done," said Lord Henry languidly. "You must certainly send it next year to the Grosvenor. The Academy is too large and too vulgar. Whenever I have gone there, there have been either so many people that I have not been able to see the pictures, which was dreadful, or so many pictures that I have not been able to see the people, which was worse. The Grosvenor is really the only place."

"I don't think I shall send it anywhere," he answered, tossing his head back in that odd way that used to make his friends laugh at him at Oxford. "No, I won't send it anywhere."

Lord Henry elevated his eyebrows and looked at him in amazement through the thin blue wreaths of smoke that curled up in such fanciful whorls from his heavy, opium-tainted cigarette.

"Not send it anywhere? My dear fellow, why? Have you any reason? What odd chaps you painters are! You do anything in the world to gain a reputation. As soon as you have one, you seem to want to throw it away. It is silly of you, for there is only one thing in the world worse than being talked about, and that is

lucru pe care l-ai făcut vreodată, spuse lordul Henry languros. Trebuie s-o trimiți neapărat la Grosvenor anul viitor. Sălile Academiei sunt mult prea mari şi vulgare. Ori de câte ori m-am dus acolo, fie că erau prea mulți oameni şi nu puteam vedea tablourile, ceea ce mi se pare oribil, fie că erau atât de multe tablouri încât nu-i puteam vedea pe oameni, ceea ce e şi mai rău. Grosvenor este într-adevăr singurul loc agreabil.

—Nu cred că îl voi trimite undeva, răspunse el, dându-şi capul pe spate în felul acela ciudat care stârnea râsul prietenilor lui de la Oxford. Nu, nu vreau să-l trimit nicăieri.

Lordul Henry îşi ridică pleoapele şi, printre cercurile albastre de fum încolăcindu-se în rotocoalele ciudate care se ridicau din țigara cu opium, îl privi cu uimire.

—Să nu-l trimiți nicăieri? Dar de ce, mă rog, dragul meu, de ce? Ai vreun motiv anume? Ce tipi ciudați mai sunteți şi voi, pictorii! Faceți totul pentru a câştiga un renume şi, în momentul în care îl aveți, se pare că vreți să scăpați de el. Te porți prosteşte, pentru că un singur lucru e mai rău decât a se vorbi despre tine,

not being talked about. A portrait like this would set you far above all the young men in England, and make the old men quite jealous, if old men are ever capable of any emotion."

"I know you will laugh at me," he replied, "but I really can't exhibit it. I have put too much of myself into it."

Lord Henry stretched himself out on the divan and laughed.

"Yes, I knew you would; but it is quite true, all the same."

"Too much of yourself in it! Upon my word, Basil, I didn't know you were so vain; and I really can't see any resemblance between you, with your rugged strong face and your coal-black hair, and this young Adonis, who looks as if he was made out of ivory and rose-leaves. Why, my dear Basil, he is a Narcissus, and you—well, of course you have an intellectual expression and all that. But beauty, real beauty, ends where an intellectual expression begins. Intellect is in itself a mode of exaggeration, and destroys the harmony of any face. The moment one sits down to think, one becomes all nose, or all forehead, or something horrid. Look at the successful men in any of the learned professions. How perfectly hideous they are! Except, of course, in the Church. But then in the

anume, acela de a nu se vorbi despre tine. Un portret ca acesta te-ar plasa peste oricare dintre tinerii Angliei şi i-ar face pe bătrâni geloşi, dacă bătrânii sunt cumva capabili de emoţii.

—Ştiu că o să râzi de mine, răspunse el, dar chiar nu-l pot expune. Am pus mult prea mult din mine în acest portret.

Lordul Henry se lungi pe divan şi râse.

—Da, ştiam eu că o să râzi, cu toate astea e adevărat.

—Prea mult din tine! Pe cuvântul meu, Basil, nu ştiam că eşti atât de încrezut; chiar nu văd nici o asemănare între tine, cu faţa asta colţuroasă, trăsăturile marcate şi părul negru ca pana corbului, şi acest tânăr Adonis, care pare a fi făcut din fildeş şi petale de roze. Dragă Basil, nu vezi, el este un Narcis iar tu—desigur, ai o expresivitate intelectuală, cu tot ce presupune aceasta. Dar frumuseţea, adevărata frumuseţe, sfârşeşte acolo unde apare expresivitatea intelectuală. În sine, intelectul este o manieră de exagerare şi distruge armonia oricărui chip. În momentul în care te aşezi să gândeşti, devii doar nas sau frunte sau ceva respingător. Uită-te la oamenii de succes din oricare dintre profesiunile intelectuale. Sunt perfect hidoşi! Cu excepţia

Church they don't think. A bishop keeps on saying at the age of eighty what he was told to say when he was a boy of eighteen, and as a natural consequence he always looks absolutely delightful. Your mysterious young friend, whose name you have never told me, but whose picture really fascinates me, never thinks. I feel quite sure of that. He is some brainless beautiful creature who should be always here in winter when we have no flowers to look at, and always here in summer when we want something to chill our intelligence. Don't flatter yourself, Basil: you are not in the least like him."

"You don't understand me, Harry," answered the artist. "Of course I am not like him. I know that perfectly well. Indeed, I should be sorry to look like him. You shrug your shoulders? I am telling you the truth. There is a fatality about all physical and intellectual distinction, the sort of fatality that seems to dog through history the faltering steps of kings. It is better not to be different from one's fellows. The ugly and the stupid have the best of it in this world. They can sit at their ease and gape at the play. If they know nothing of victory, they are at least spared the

oamenilor Bisericii. Dar aceia nu gândesc. Episcopul spune la optzeci de ani ce i s-a spus să spună pe când era flăcău de optsprezece ani, şi drept consecinţă firească, arată întotdeauna absolut încântător. Misteriosul tău prieten, al cărui nume nu mi l-ai spus, dar al cărui tablou mă fascinează cu adevărat, nu gândeşte. Sunt sigur de asta. E o creatură frumoasă şi acerebrală pe care ar trebui s-o avem mereu aici iarna, când nu avem flori la care să ne uităm, şi vara, când avem nevoie de ceva rece pentru a ne răcori inteligenţa. Nu te autoflata, Basil, dragă: nu-i semeni absolut deloc.

—Harry, nu mă înţelegi, răspunse artistul. Sigur că nu semăn cu el. Ştiu asta prea bine. Aş regreta să arăt ca el. Dai din umeri? Nu te mint. Există o fatalitate legată de distincţia dintre aspectul fizic şi intelect, acel gen de fatalitate care pare să străbată istoria, ţinând de mersul împiedicat al regilor. E mai bine să nu te deosebeşti de semeni. Proştii şi urâţii se bucură de toate pe lumea asta. Stau relaxaţi şi cască gura la spectacol. Dacă nu cunosc sensul victoriei, sunt scutiţi cel puţin de cunoaşterea înfrângerii. Trăiesc aşa cum ar trebui cu toţii să trăim—

knowledge of defeat. They live as we all should live—undisturbed, indifferent, and without disquiet. They neither bring ruin upon others, nor ever receive it from alien hands. Your rank and wealth, Harry; my brains, such as they are—my art, whatever it may be worth; Dorian Gray's good looks—we shall all suffer for what the gods have given us, suffer terribly."

"Dorian Gray? Is that his name?" asked Lord Henry, walking across the studio towards Basil Hallward.

"Yes, that is his name. I didn't intend to tell it to you."

"But why not?"

"Oh, I can't explain. When I like people immensely, I never tell their names to any one. It is like surrendering a part of them. I have grown to love secrecy. It seems to be the one thing that can make modern life mysterious or marvellous to us. The commonest thing is delightful if one only hides it. When I leave town now I never tell my people where I am going. If I did, I would lose all my pleasure. It is a silly habit, I dare say, but somehow it seems to bring a great deal of romance into one's life. I suppose you think

neperturbați, indiferenți şi fără nelinişti. Nu-i ruinează pe alții, dar nici nu sunt ruinați de alții. Rangul şi bogăția ta, Harry, inteligența mea, atât cât este ea, arta mea—cât valorează ea, frumusețea lui Dorian Gray—cu toții vom suferi de pe urma celor dăruite de zei, vom suferi cumplit.

—Dorian Gray? Aşa îl cheamă? întrebă lordul Henry îndreptându-se spre Basil Hallward.

—Da, aşa îl cheamă. Nu intenționam să-ți divulg numele lui.

—Dar de ce?

—Ah, nici eu nu ştiu prea bine de ce. Atunci când îmi plac enorm unii oameni, nu le spun numele altora. E ca şi cum aş renunța la o parte din ei. De la o vreme cultiv discreția. Se pare că este acel lucru care face viața modernă misterioasă sau incredibil de minunată. Cel mai banal lucru devine încântător dacă îl ascunzi. Când plec din oraş nu spun nimănui unde mă duc. Dacă aş face-o, aş pierde întreaga plăcere. E un obicei prostesc, aş zice, dar se pare că aduce o mare doză de aventură

me awfully foolish about it?"

"Not at all," answered Lord Henry, "not at all, my dear Basil. You seem to forget that I am married, and the one charm of marriage is that it makes a life of deception absolutely necessary for both parties. I never know where my wife is, and my wife never knows what I am doing. When we meet—we do meet occasionally, when we dine out to gether, or go down to the Duke's—we tell each other the most absurd stories with the most serious faces. My wife is very good at it—much better, in fact, than I am. She never gets confused over her dates, and I always do. But when she does find me out, she makes no row at all. I sometimes wish she would; but she merely laughs at me."

"I hate the way you talk about your married life, Harry," said Basil Hallward, strolling towards the door that led into the garden. "I believe that you are really a very good husband, but that you are thoroughly ashamed of your own virtues. You are an extraordinary fellow. You never say a moral thing, and you

în propria-ți existență. Îmi închipui că mă crezi teribil de necugetat.

—Deloc, răspunse lordul Henry, deloc, dragul meu Basil. Pari să uiți că sunt însurat şi unul dintre farmecele mariajului e că a înşela este absolut necesar pentru ambele părți. Nu ştiu niciodată unde mi-e nevasta, iar nevasta nu ştie niciodată ce fac. Atunci când ne întâlnim—şi ne întâlnim rar, atunci când luăm masa împreună în oraş sau când îl vizităm pe duce—ne spunem cele mai absurde poveşti cu aerul cel mai serios din lume. Nevastă-mea se pricepe foarte bine la asta, mult mai bine decât mine, de fapt. Nu încurcă întâlnirile, ceea ce mi se întâmplă mie. Dar atunci când mă găseşte nu face scandal. Uneori îmi doresc să o facă—dar ea, pur şi simplu, râde.

—Detest felul în care vorbeşti despre mariaj, spuse Basil, luând-o spre uşa care ducea spre grădină. Eu cred că tu eşti un soț foarte bun, dar îți e teribil de ruşine de propriile calități. Eşti un tip extraordinar, Harry. Nu moralizezi şi nici nu greşeşti vreodată. Cinismul tău e o poză şi nimic mai mult.

never do a wrong thing. Your cynicism is simply a pose."

"Being natural is simply a pose, and the most irritating pose I know," cried Lord Henry, laughing; and the two young men went out into the garden together and ensconced themselves on a long bamboo seat that stood in the shade of a tall laurel bush. The sunlight slipped over the polished leaves. In the grass, white daisies were tremulous.

After a pause, Lord Henry pulled out his watch.

"I am afraid I must be going, Basil," he murmured, "and before I go, I insist on your answering a question I put to you some time ago."

"What is that?" said the painter, keeping his eyes fixed on the ground.

"You know quite well."

"I do not, Harry."

"Well, I will tell you what it is. I want you to explain to me why you won't exhibit Dorian Gray's picture. I want the real reason."

"I told you the real reason."

—Naturaleţea este pur şi simplu o poză, una dintre cele mai nesuferite din câte ştiu, spuse lordul Henry râzând. Cei doi tineri merseră în grădină împreună şi se aşezară pe o bancă lungă din lemn de bambus, aflată la umbra unei tufe înalte de laur. Soarele luneca peste frunzele ceruite. Mărgărite albe tremurau în iarbă.

După un răstimp, lordul Henry îşi scoase ceasul.

—Îmi pare rău, dar trebuie să plec, dragul meu Basil, murmură el; înainte de a pleca, insist, totuşi să-mi răspunzi la întrebarea pe care ţi-am pus-o acum câtva timp.

—Care anume? spuse pictorul neluându-şi ochii din pământ.

—Ştii tu prea bine.

—Nu, nu ştiu Harry.

—Ei bine, o să-ţi spun despre ce-i vorba. Vreau să-mi explici de ce nu vrei să expui tabloul lui Dorian Gray. Vreau adevăratul motiv.

—Dar ţi l-am spus.

"No, you did not. You said it was because there was too much of yourself in it. Now, that is childish."

"Harry," said Basil Hallward, looking him straight in the face, "every portrait that is painted with feeling is a portrait of the artist, not of the sitter. The sitter is merely the accident, the occasion. It is not he who is revealed by the painter; it is rather the painter who, on the coloured canvas, reveals himself. The reason I will not exhibit this picture is that I am afraid that I have shown in it the secret of my own soul."

Lord Henry laughed.

"And what is that?" he asked.

"I will tell you," said Hallward; but an expression of perplexity came over his face.

"I am all expectation, Basil," continued his companion, glancing at him.

"Oh, there is really very little to tell, Harry," answered the painter; "and I am afraid you will hardly understand it. Perhaps you will hardly believe it."

—Nu, nu mi l-ai spus. Mi-ai spus că există prea mult din tine în el. Ei bine, dar asta-i o copilărie.

—Harry, spuse Basil Hallward, privindu-l drept în față, orice portret care este pictat cu sentiment este portretul artistului, nu al modelului. Modelul este un simplu accident, ocazia. Nu el este cel pe care pictorul îl dezvăluie; pe pânza colorată apare mai curând pictorul. Motivul pentru care nu voi expune acest tablou este că mi-e teamă că am arătat în el secretul propriului meu suflet.

Lordul Henry râse.

—Şi care ar fi acesta? întrebă el.

—Ți-l voi spune, spuse Hallward, dar pe față i se aşternu o expresie de perplexitate.

—Te ascult cu nerăbdare, dragă Basil, continuă prietenul lui, aruncându-i o privire scurtă.

—Ah, nu-i cine ştie ce, Harry, răspunse pictorul; şi mi-e teamă că nu vei înțelege mare lucru. Poate că nici nu vei crede.

Lord Henry smiled, and leaning down, plucked a pink-petalled daisy from the grass and examined it.

"I am quite sure I shall understand it," he replied, gazing intently at the little golden, white-feathered disk, "and as for believing things, I can believe anything, provided that it is quite incredible."

The wind shook some blossoms from the trees, and the heavy lilac-blooms, with their clustering stars, moved to and fro in the languid air. A grasshopper began to chirrup by the wall, and like a blue thread a long thin dragon-fly floated past on its brown gauze wings. Lord Henry felt as if he could hear Basil Hallward's heart beating, and wondered what was coming.

"The story is simply this," said the painter after some time. "Two months ago I went to a crush at Lady Brandon's. You know we poor artists have to show ourselves in society from time to time, just to remind the public that we are not savages. With an evening coat and a white tie, as you told me once, anybody, even a stock-broker, can gain a reputation for being civilized. Well, after I had been in the room about ten minutes, talking to huge

Lordul Henry zâmbi şi, plecându-se, smulse din iarbă o margaretă cu petale roz şi începu să o studieze.

—Sunt sigur că voi înțelege, răspunse el, privind cu mare atenție cercul auriu înaripat al margaretei. Dacă e vorba să cred în ceva, cred orice, cu condiția să fie incredibil.

Vântul scutură câteva flori din copaci iar florile de liliac, cu ciorchinele lor înstelat, se legănau în aerul lânced. Un greier începu să cânte lângă zid şi, asemeni unui fir albastru, o libelulă trecu plutind cu aripile ei cafenii, străbătute de nervuri. Lordului Henry i se părea că, dacă s-ar strădui puțin, ar putea auzi inima lui Basil Hallward bătând, şi se întreba ce va urma.

—Povestea este, pur şi simplu, asta, spuse pictorul după câtva timp. Acum două luni m-am dus la una din petrecerile date de Lady Brandon, unde e atâta lume încât n-ai pe unde trece. Ştii că noi, sărmanii artişti, trebuie să ne arătăm din când în când în societate numai pentru a aminti publicului că nu suntem sălbatici. Într-o ținută de seară şi cravată albă, aşa cum mi-ai spus tu odată, oricine, chiar un agent de bursă, poate fi

overdressed dowagers and tedious academicians, I suddenly became conscious that some one was looking at me. I turned half-way round and saw Dorian Gray for the first time. When our eyes met, I felt that I was growing pale. A curious sensation of terror came over me. I knew that I had come face to face with some one whose mere personality was so fascinating that, if I allowed it to do so, it would absorb my whole nature, my whole soul, my very art itself. I did not want any external influence in my life. You know yourself, Harry, how independent I am by nature. I have always been my own master; had at least always been so, till I met Dorian Gray. Then—but I don't know how to explain it to you. Something seemed to tell me that I was on the verge of a terrible crisis in my life. I had a strange feeling that fate had in store for me exquisite joys and exquisite sorrows. I grew afraid and turned to quit the room. It was not conscience that made me do so: it was a sort of cowardice. I take no credit to myself for trying to escape."

considerat o persoană civilizată. Ei bine, la zece minute după ce mă aflam în încăpere, vorbind cu matroane împopoțonate şi academici plicticoşi, brusc mi-am dat seama că mă priveşte cineva. M-am întors pe jumătate şi atunci l-am văzut pe Dorian Gray pentru prima oară. Când privirile ni s-au întâlnit, am simțit că pălesc. M-a cuprins o stranie senzație de teroare. Îmi dădeam seama că mă aflam în fața cuiva a cărui simplă apariție era atât de fascinantă că, dacă aş permite acest lucru, mi-ar absorbi întreaga natură, întreg sufletul, propria-mi artă. Nu doream nici o influență venită din exterior. Ştii tu singur, Harry, cât de independent sunt din fire. Întotdeauna mi-am fost propriul stăpân; am fost aşa, cel puțin, până l-am întâlnit pe Dorian Gray. Apoi—dar nu ştiu cum să-ți explic. Apoi, ceva părea a-mi spune că mă aflu în pragul unei crize groaznice. Aveam sentimentul ciudat că Soarta îmi pregătea tristeți şi bucurii din cele mai rafinate. M-am înspăimântat şi m-am întors, hotărât să părăsesc camera. Nu conştiința îmi dicta acest lucru; la mijloc era un fel de laşitate. Nu mă mândresc cu faptul că încercam să evadez.

CONTEMPORARY
LITERATURE PRESS
http://editura.mttlc.ro
The University of Bucharest, 2017

"Conscience and cowardice are really the same things, Basil. Conscience is the trade-name of the firm. That is all."

"I don't believe that, Harry, and I don't believe you do either. However, whatever was my motive—and it may have been pride, for I used to be very proud—I certainly struggled to the door. There, of course, I stumbled against Lady Brandon. 'You are not going to run away so soon, Mr. Hallward?' she screamed out. You know her curiously shrill voice?"

"Yes; she is a peacock in everything but beauty," said Lord Henry, pulling the daisy to bits with his long nervous fingers.

"I could not get rid of her. She brought me up to royalties, and people with stars and garters, and elderly ladies with gigantic tiaras and parrot noses. She spoke of me as her dearest friend. I had only met her once before, but she took it into her head to lionize me. I believe some picture of mine had made a great success at the time, at least had been chattered about in the penny newspapers, which is the nineteenth-century standard of immortality. Suddenly I found myself face to face with the young man whose personality

—Conştiința şi laşitatea sunt unul şi acelaşi lucru, Basil dragă. Conştiința e doar numele comercial. Asta-i tot.

—Totuşi, oricare mi-a fost motivul—şi probabil că era vorba de mândrie, pentru că eram foarte mândru—m-am luptat într-adevăr să ajung la uşă. Acolo, desigur, m-am împiedicat de lady Brandon. „Cred că nu ai de gând să dispari atât de repede, domnule Hallward?", a țipat ea ascuțit. Îi ştii desigur acel ton sfredelitor al vocii.

—Da, e ca un păun în toate, cu excepția frumuseții, spuse lordul Henry, sfărâmând margareta cu degetele lungi, nervoase.

—N-am putut scăpa de ea. M-a prezentat figurilor nobile şi celor cu decorații, celor cu Ordinul Jartierei, şi doamnelor în vârstă, cu diademe şi nasuri de papagal. Mă prezenta drept prietenul ei cel mai apropiat. N-o întâlnisem decât o singură dată, dar îi intrase în cap că trebuie să fiu tratat ca o personalitate excepțională. Cred că un tablou de-al meu se bucura de mare succes la vremea aceea sau, cel puțin, se pălăvrăgea despre el în ziarele de doi franci, etalonul nemuririi

had so strangely stirred me. We were quite close, almost touching. Our eyes met again. It was reckless of me, but I asked Lady Brandon to introduce me to him. Perhaps it was not so reckless, after all. It was simply inevitable. We would have spoken to each other without any introduction. I am sure of that. Dorian told me so afterwards. He, too, felt that we were destined to know each other."

"And how did Lady Brandon describe this wonderful young man?" asked his companion. "I know she goes in for giving a rapid precis of all her guests. I remember her bringing me up to a truculent and red-faced old gentleman covered all over with orders and ribbons, and hissing into my ear, in a tragic whisper which must have been perfectly audible to everybody in the room, the most astounding details. I simply fled. I like to find out people for myself. But Lady Brandon treats her guests exactly as an auctioneer treats his goods. She either explains them entirely away, or tells one everything about them except what one wants

în secolul al nouăsprezecelea. Deodată m-am trezit față în față cu tânărul a cărui personalitate mă tulburase atât de mult. Eram foarte apropiați, aproape că ne atingeam. Privirile ni s-au întâlnit din nou. Era o nesăbuință din partea mea, dar am rugat-o pe lady Brandon să mă prezinte. Poate că, la urma urmelor, nu a fost tocmai o nesăbuință. A fost, pur şi simplu, inevitabil. Oricum am fi vorbit fără nici o altă prezentare. Sunt sigur de asta. Aşa mi-a spus Dorian după aceea. Şi el simțea că eram predestinați să ne cunoaştem.

—Şi cum ți l-a descris lady Brandon pe acest tânăr încântător? îl întrebă prietenul lui. Ştiu că are obiceiul să facă un *précis* rapid al musafirilor ei. Îmi amintesc cum m-a dus la un domn în vârstă, truculent, cu fața roşie, acoperit cu ordine şi panglici, şi cum mi-a şuierat la ureche, cu un susur tragic, care probabil era auzit de toată lumea din încăpere, cele mai şocante detalii. Pur şi simplu am luat-o la goană. Îmi place să-i descopăr pe oameni de unul singur. Dar lady Brandon îşi tratează musafirii la fel cum cel care licitează îşi tratează marfa. Fie că dă toate explicațiile posibile în privința persoanei respective, fie că

to know."

"Poor Lady Brandon! You are hard on her, Harry!" said Hallward listlessly.

"My dear fellow, she tried to found a salon, and only succeeded in opening a restaurant. How could I admire her? But tell me, what did she say about Mr. Dorian Gray?"

"Oh, something like, 'Charming boy—poor dear mother and I absolutely inseparable. Quite forget what he does—afraid he—doesn't do anything—oh, yes, plays the piano—or is it the violin, dear Mr. Gray?' Neither of us could help laughing, and we became friends at once."

"Laughter is not at all a bad beginning for a friendship, and it is far the best ending for one," said the young lord, plucking another daisy.

Hallward shook his head.

"You don't understand what friendship is, Harry," he murmured—"or what enmity is, for that matter. You like every one; that is to say, you are indifferent to every one."

"How horribly unjust of you!" cried Lord Henry, tilting his

spune tot despre aceasta în afară de ce doreşti să ştii.

—Sărmana lady Brandon! Eşti prea dur cu ea, Harry! spuse Hallward distrat.

—Dragul meu, ea a încercat să înființeze un *salon*, dar nu a reuşit decât să deschidă un restaurant. Cum aş putea s-o admir? Dar spune-mi, ce ți-a spus despre domnul Dorian Gray?

—Ah, ceva de genul: „Încântător băiat—biata lui mamă şi cum mine eram absolut de nedespărțit. Am uitat cu ce se ocupă—teamă mi-e că nu se ocupă cu nimic—oh, da, cântă la pian—sau la vioară, dragă domnule Gray?" Nu ne-am putut ține râsul şi am devenit prieteni pe loc.

—Râsul nu-i deloc un început rău al unei prietenii, şi este şi cel mai bun sfârşit al ei, spuse tânărul lord smulgând o altă margaretă.

Hallward clătină capul.

—Nu înțelegi ce înseamnă o prietenie, Harry, murmură el—sau o duşmănie. Ție îți plac toți oamenii şi asta e un alt fel de-a spune că toți îți sunt indiferenți.

—Eşti oribil de nedrept! spuse lordul Henry, dându-şi

hat back and looking up at the little clouds that, like ravelled skeins of glossy white silk, were drifting across the hollowed turquoise of the summer sky. "Yes; horribly unjust of you. I make a great difference between people. I choose my friends for their good looks, my acquaintances for their good characters, and my enemies for their good intellects. A man cannot be too careful in the choice of his enemies. I have not got one who is a fool. They are all men of some intellectual power, and consequently they all appreciate me. Is that very vain of me? I think it is rather vain."

"I should think it was, Harry. But according to your category I must be merely an acquaintance."

"My dear old Basil, you are much more than an acquaintance."

"And much less than a friend. A sort of brother, I suppose?"

"Oh, brothers! I don't care for brothers. My elder brother won't die, and my younger brothers seem never to do anything else."

pălăria pe spate şi uitându-se la norişorii care, asemeni unor gheme depănate de mătase albă, lucioasă se risipeau în golurile turcoaz ale cerului de vară. Da, eşti oribil de nedrept. Eu îi cataloghez pe oameni în mod diferit. Îmi aleg prietenii după felul cum arată, cunoştinţele după caracterul pe care îl au şi duşmanii după inteligenţă. Niciodată nu poţi fi suficient de atent în alegerea duşmanilor. Nici unul dintre duşmanii mei nu este prost. Cu toţii au forţă intelectuală şi, în consecinţă, toţi mă stimează. Este asta o dovadă de înfumurare? Cam aşa e.

—Aşa aş zice şi eu, Harry. Dar după criteriile tale eu ar trebui să-ţi fiu doar o cunoştinţă.

—Dragul meu Basil, tu eşti ceva mai mult decât o cunoştinţă.

—Şi ceva mai puţin decât un prieten. Un fel de frate, bănuiesc.

—Ah, fraţii! Nu mă interesează fraţii. Fratele meu mai mare nu vrea să moară iar fraţii mei mai mici par a nu face niciodată nimic.

Contemporary Literature Press
http://editura.mttlc.ro
The University of Bucharest, 2017

"Harry!" exclaimed Hallward, frowning.

"My dear fellow, I am not quite serious. But I can't help detesting my relations. I suppose it comes from the fact that none of us can stand other people having the same faults as ourselves. I quite sympathize with the rage of the English democracy against what they call the vices of the upper orders. The masses feel that drunkenness, stupidity, and immorality should be their own special property, and that if any one of us makes an ass of himself, he is poaching on their preserves. When poor Southwark got into the divorce court, their indignation was quite magnificent. And yet I don't suppose that ten per cent of the proletariat live correctly."

"I don't agree with a single word that you have said, and, what is more, Harry, I feel sure you don't either."

Lord Henry stroked his pointed brown beard and tapped the toe of his patent-leather boot with a tasselled ebony cane.

"How English you are Basil! That is the second time you have made that observation. If one puts forward an idea to a true

—Harry! exclamă Hallward încruntându-se.

—Dragă prietene, nu sunt tocmai serios. Dar nu mă pot abține să nu-mi detest rudele. Bănui că asta mi se trage de la faptul că nici unul din noi nu-i suportă pe alții care au aceleaşi defecte ca noi. Înțeleg furia democrației engleze împotriva a ceea ce ei numesc viciile claselor de sus. Masele simt că beția, prostia şi imoralitatea trebuie să le aparțină întrutotul, iar dacă unul din noi se dă în stambă, braconează pe teritoriul lor. Când sărmanul Southwark a ajuns la tribunal pentru divorț, indignarea le-a fost de-a dreptul magnifică. Cu toate astea nu cred că zece la sută din proletariat trăieşte cum se cuvine.

—Nu sunt de acord cu un singur cuvânt din cele spuse de tine şi, mai mult, sunt sigur că nici tu nu eşti.

Lordul Henry îşi mângâie barba castanie, ascuțită şi-şi ciocăni vârful ghetei de piele cu un baston de abanos cu un ciucure în cap.

—Cât de englez mai eşti, Basil! E a doua oară când ai făcut această remarcă. Dacă îi avansezi o idee unui adevărat englez—

Englishman—always a rash thing to do—he never dreams of considering whether the idea is right or wrong. The only thing he considers of any importance is whether one believes it oneself. Now, the value of an idea has nothing whatsoever to do with the sincerity of the man who expresses it. Indeed, the probabilities are that the more insincere the man is, the more purely intellectual will the idea be, as in that case it will not be coloured by either his wants, his desires, or his prejudices. However, I don't propose to discuss politics, sociology, or metaphysics with you. I like persons better than principles, and I like persons with no principles better than anything else in the world. Tell me more about Mr. Dorian Gray. How often do you see him?"

"Every day. I couldn't be happy if I didn't see him every day. He is absolutely necessary to me."

"How extraordinary! I thought you would never care for anything but your art."

"He is all my art to me now," said the painter gravely. "I sometimes think, Harry, that there are only two eras of any importance in the world's history. The first is the appearance of a

ceea ce întotdeauna este necugetat—nici nu-i trece prin cap să se gândească dacă acea idee este bună sau rea. Singurul lucru despre care crede că e important este faptul că el crede în ea. Ei bine, valoarea unei idei nu are nimic de-a face cu sinceritatea celui care o exprimă. După toate probabilitățile, cu cât e omul mai nesincer, cu atât mai intelectuală este ideea, pentru că în acest caz nu va fi colorată de dorințele, nevoile sau de prejudecățile lui. Totuşi, nu-ți propun să discutăm politică, sociologie sau metafizică. Îmi plac mai mult oamenii decât principiile, şi mai mult de orice pe lume, îmi plac oamenii fără principii. Spune-mi mai mult despre domnul Dorian Gray. Îl vezi des?

—În fiecare zi. Nu m-aş simți fericit dacă nu l-aş vedea în fiecare zi. Îmi e absolut necesar.

—Nemaipomenit! Credeam că nu-ți pasă de nimic altceva decât de arta ta.

—Acum el este pentru mine arta, spuse pictorul cu gravitate. Uneori mă gândesc, dragă Harry, că nu există decât două perioade cu adevărat importante în istoria lumii. Prima

new medium for art, and the second is the appearance of a new personality for art also. What the invention of oil-painting was to the Venetians, the face of Antinous was to late Greek sculpture, and the face of Dorian Gray will some day be to me. It is not merely that I paint from him, draw from him, sketch from him. Of course, I have done all that. But he is much more to me than a model or a sitter. I won't tell you that I am dissatisfied with what I have done of him, or that his beauty is such that art cannot express it. There is nothing that art cannot express, and I know that the work I have done, since I met Dorian Gray, is good work, is the best work of my life. But in some curious way—I wonder will you understand me?—his personality has suggested to me an entirely new manner in art, an entirely new mode of style. I see things differently, I think of them differently. I can now recreate life in a way that was hidden from me before. 'A dream of form in days of thought'—who is it who says that? I forget; but it is what Dorian Gray has been to me. The merely visible presence of this lad—for he seems to me little more than a lad, though he is really over twenty—his merely visible presence—ah! I wonder can you realize all that that

este apariția unui nou mijloc de exprimare în artă, iar a doua este apariția unei noi personalități. Ceea ce a reprezentat inventarea picturii în ulei pentru venețieni şi figura lui Antinou pentru sculptura grecească târzie, va însemna pentru mine într-o zi figura lui Dorian Gray. Şi asta nu pentru că pictez pornind de la el, că desenez pornind de la el, că schițez pornind de la el. Desigur, am făcut toate aceste lucruri. Dar el este mult mai mult pentru mine decât un model sau o persoană care îmi pozează. Nu-ți voi spune că sunt nemulțumit de ceea ce am făcut pornind de la el sau că frumusețea lui este de aşa natură încât arta nu o poate exprima. Nu există ceva care să nu poată fi exprimat în artă şi ştiu că tot ceea ce am făcut de când l-am întâlnit pe Dorian Gray este bun, este cea mai bună operă a vieții mele. Dar într-un fel cu totul curios—mă vei înțelege oare?—personalitatea lui mi-a sugerat o cu totul nouă manieră în artă, o ipostază stilistică total nouă. Văd lucrurile într-un mod diferit, le gândesc diferit. Acum pot recrea viața într-un mod care mi se ascundea înainte. „Un vis al formei într-o epocă a gândirii"—cine a spus asta? Dar asta e Dorian Gray pentru mine. Simpla

means? Unconsciously he defines for me the lines of a fresh school, a school that is to have in it all the passion of the romantic spirit, all the perfection of the spirit that is Greek. The harmony of soul and body—how much that is! We in our madness have separated the two, and have invented a realism that is vulgar, an ideality that is void. Harry! if you only knew what Dorian Gray is to me! You remember that landscape of mine, for which Agnew offered me such a huge price but which I would not part with? It is one of the best things I have ever done. And why is it so? Because, while I was painting it, Dorian Gray sat beside me. Some subtle influence passed from him to me, and for the first time in my life I saw in the plain woodland the wonder I had always looked for and always missed."

"Basil, this is extraordinary! I must see Dorian Gray."

Hallward got up from the seat and walked up and down the

prezență a acestui băiat—căci îmi pare a fi doar un băiat, deşi are douăzeci şi ceva de ani—simpla lui prezență—ah, înțelegi ce înseamnă asta? Fără să fie conştient de asta, el defineşte pentru mine liniile unei noi şcoli, o şcoală care va conține întreaga pasiune a spiritului romantic, întreaga perfecțiune a spiritului de esență grecească. Armonia sufletului şi trupului—cât de mult înseamnă asta! Noi, în nebunia noastră le-am separat şi am inventat un realism vulgar, o idealitate goală pe dinăuntru. Harry! dacă ți-ai da seama ce reprezintă Dorian Gray pentru mine! Îți aminteşti peisajul acela al meu pentru care Agnew mi-a oferit o sumă imensă şi de care n-am vrut să mă despart? E unul din cele mai bune lucruri pe care le-am făcut vreodată. De ce? Pentru că în timp ce-l pictam, Dorian Gray îmi era alături. O insesizabilă influență a trecut de la el la mine şi pentru prima oară am văzut în banala pădure minunea pe care am căutat-o mereu şi care mereu mi-a scăpat.

—Basil, dar asta e extraordinar! trebuie să-l cunosc pe Dorian Gray.

Hallward se ridică şi începu să se plimbe în sus şi-n jos.

garden. After some time he came back.

"Harry," he said, "Dorian Gray is to me simply a motive in art. You might see nothing in him. I see everything in him. He is never more present in my work than when no image of him is there. He is a suggestion, as I have said, of a new manner. I find him in the curves of certain lines, in the loveliness and subtleties of certain colours. That is all."

"Then why won't you exhibit his portrait?" asked Lord Henry.

"Because, without intending it, I have put into it some expression of all this curious artistic idolatry, of which, of course, I have never cared to speak to him. He knows nothing about it. He shall never know anything about it. But the world might guess it, and I will not bare my soul to their shallow prying eyes. My heart shall never be put under their microscope. There is too much of myself in the thing, Harry—too much of myself!"

"Poets are not so scrupulous as you are. They know how useful passion is for publication. Nowadays a broken heart will

După o vreme reveni

—Harry, a spus el. Pentru mine Dorian Gray este pur şi simplu un motiv artistic. S-ar putea ca tu să nu vezi nimic în el. Eu văd totul în el. Cu atât este el mai prezent în opera mea cu cât nu există nici o imagine a lui acolo. Este o sugestie, cum am spus, a unei noi maniere. Îl descopăr în contururile anumitor linii, în frumusețea şi subtilitățile anumitor culori. Asta-i tot.

—Şi atunci de ce nu-i expui portretul? întrebă lordul Henry.

—Pentru că, fără să vreau, am pus în el o anume expresie a acestei stranii idolatrii artistice, despre care n-am vorbit cu el niciodată. Nu va cunoaşte niciodată acest lucru. Dar lumea s-ar putea să ghicească, şi nu vreau să-mi golesc sufletul în fața ochilor ei limitați şi iscoditori. Inima mea nu se va lăsa pusă la microscopul lor. E prea mult din mine acolo, Harry, prea mult!

—Poeții nu sunt atât de scrupuloşi ca tine. Ei ştiu bine cât de utilă este pasiunea pentru a putea publica o carte. În zilele

run to many editions."

"I hate them for it," cried Hallward. "An artist should create beautiful things, but should put nothing of his own life into them. We live in an age when men treat art as if it were meant to be a form of autobiography. We have lost the abstract sense of beauty. Some day I will show the world what it is; and for that reason the world shall never see my portrait of Dorian Gray."

"I think you are wrong, Basil, but I won't argue with you. It is only the intellectually lost who ever argue. Tell me, is Dorian Gray very fond of you?"

The painter considered for a few moments.

noastre o inimă distrusă se lasă tipărită în mai multe ediții.

—Îi urăsc pentru asta, strigă Hallward. Artistul trebuie să creeze lucruri frumoase, dar nu trebuie să pună nimic din viața lui în acestea. Trăim într-o epocă în care oamenii tratează arta de parcă ar fi o formă de autobiografie. Am pierdut sensul abstract al frumosului. Într-o zi voi arăta eu lumii ce înseamnă acesta. Din această cauză lumea nu va vedea niciodată portretul lui Dorian Gray.

—Cred că greşeşti, Basil, dar nu te voi contrazice. Numai cei rătăciți intelectualiceşte contrazic. Spune-mi, Dorian Gray ține la tine?

Pictorul medită câteva clipe.

"He likes me," he answered after a pause; "I know he likes me. Of course I flatter him dreadfully. I find a strange pleasure in saying things to him that I know I shall be sorry for having said. As a rule, he is charming to me, and we sit in the studio and talk of a thousand things. Now and then, however, he is horribly thoughtless, and seems to take a real delight in giving me pain. Then I feel, Harry, that I have given away my whole soul to some one who treats it as if it were a flower to put in his coat, a bit of decoration to charm his vanity, an ornament for a summer's day."

"Days in summer, Basil, are apt to linger," murmured Lord Henry. "Perhaps you will tire sooner than he will. It is a sad thing to think of, but there is no doubt that genius lasts longer than beauty. That accounts for the fact that we all take such pains to over-educate ourselves. In the wild struggle for existence, we want to have something that endures, and so we fill our minds with rubbish and facts, in the silly hope of keeping our place. The thoroughly well-informed man—that is the modern ideal. And the mind of the thoroughly well-informed man is a dreadful thing. It

—Mă place, răspunse el după o scurtă pauză. Ştiu asta. Desigur, îl flatez groaznic. Simt o plăcere cu totul ciudată în a-i spune lucruri de care ştiu că-mi va părea rău că i le-am spus. De regulă el se poartă fermecător; stăm în atelier şi vorbim despre o mulțime de lucruri. Totuşi, din când în când e groaznic de necugetat şi pare că-i face o mare plăcere să mă facă să sufăr. În acele momente simt că mi-am dat în întregime sufletul cuiva care îl tratează de parcă ar fi o floare de pus la butonieră, aşa, ceva decorativ care să-i încânte vanitatea, un ornament pentru o zi de vară.

—Zilele de vară, Basil dragă, sunt bune să lâncezeşti, murmură lordul Henry. Probabil că tu te vei plictisi mai curând decât el. E trist, dar nu-i nici o îndoială că Geniul e mai durabil decât Frumusețea. Asta explică faptul că toți facem eforturi să ne ultra-cultivăm. În lupta sălbatică pentru existență dorim să posedăm ceva care durează şi aşa se face că ne umplem mintea cu fleacuri şi date în speranța prostească de a ne menține locul. Omul ultra-informat—iată idealul omului modern. Iar spiritul omului ultra-informat este ceva oribil. Este ca un magazin cu de

is like a bric-a-brac shop, all monsters and dust, with everything priced above its proper value. I think you will tire first, all the same. Some day you will look at your friend, and he will seem to you to be a little out of drawing, or you won't like his tone of colour, or something. You will bitterly reproach him in your own heart, and seriously think that he has behaved very badly to you. The next time he calls, you will be perfectly cold and indifferent. It will be a great pity, for it will alter you. What you have told me is quite a romance, a romance of art one might call it, and the worst of having a romance of any kind is that it leaves one so unromantic."

"Harry, don't talk like that. As long as I live, the personality of Dorian Gray will dominate me. You can't feel what I feel. You change too often."

"Ah, my dear Basil, that is exactly why I can feel it. Those who are faithful know only the trivial side of love: it is the faithless who know love's tragedies." And Lord Henry struck a light on a dainty silver case and began to smoke a cigarette with a self-conscious

toate, un fel de *bric-à-brac*, plin de praf şi fleacuri, în care totul este supra-evaluat. Cred că tu vei fi primul care te vei plictisi. Într-o zi îți vei privi prietenul şi apariția lui în tablou ți se va părea deplasată sau nu-ți va mai plăcea tonul lui de culoare sau vei găsi altceva care să nu-ți placă. În inima ta îi vei reproşa amarnic multe şi te vei gândi că s-a purtat foarte rău cu tine. Când va veni la tine data următoare, vei fi total rece şi indiferent. Va fi mare păcat, pentru că acest lucru te va schimba. Ce mi-ai spus este o poveste romanțioasă, o poveste romanțioasă despre artă, aş zice, şi cel mai rău lucru într-o poveste romanțioasă, oricare ar fi ea, este că ajungi să fii neromantic.

—Harry, nu vorbi aşa. Cât voi trăi, personalitatea lui Dorian Gray mă va domina. Nu poți să simți ceea ce simt eu. Tu te schimbi prea des.

—Ah, dragul meu Basil, tocmai din această cauză îmi dau seama. Fidelii cunosc doar latura trivială a iubirii; numai infidelii cunosc tragediile iubirii. Şi lordul Henry îşi aprinse un chibrit pe o cutie argintie, delicată, şi începu să fumeze o țigară

and satisfied air, as if he had summed up the world in a phrase. There was a rustle of chirruping sparrows in the green lacquer leaves of the ivy, and the blue cloud-shadows chased themselves across the grass like swallows. How pleasant it was in the garden! And how delightful other people's emotions were!—much more delightful than their ideas, it seemed to him. One's own soul, and the passions of one's friends—those were the fascinating things in life. He pictured to himself with silent amusement the tedious luncheon that he had missed by staying so long with Basil Hallward. Had he gone to his aunt's, he would have been sure to have met Lord Goodbody there, and the whole conversation would have been about the feeding of the poor and the necessity for model lodging-houses. Each class would have preached the importance of those virtues, for whose exercise there was no necessity in their own lives. The rich would have spoken on the value of thrift, and the idle grown eloquent over the dignity of labour. It was charming to have escaped all that! As he thought of his aunt, an idea seemed to strike him. He turned to Hallward and said, "My dear fellow, I have just remembered."

cu un aer afectat şi satisfăcut, de parcă ar fi rezumat întreg sensul lumii într-o frază. Se auzi un zvon de vrăbii ciripind în frunzele verzi, lăcuite ale iederii, iar umbrele norilor albăstrui se alungau una pe alta pe iarbă asemeni rândunelelor. Ce plăcut era în grădină! Şi cât de plăcute erau sentimentele oamenilor!—cu mult mai plăcute decât ideile lor. Aşa i se părea. Propriul suflet şi pasiunile prietenilor—astea erau lucruri fascinante în viață. Îşi imagina, amuzându-se în tăcere, prânzul plicticos pe care îl pierduse stând atât de mult de vorbă cu Basil Hallward. Dacă s-ar fi dus la mătuşa lui, era sigur că l-ar fi întâlnit pe lordul Goodbody şi întreaga conversație s-ar fi învârtit în jurul subiectului hrănirii săracilor şi necesității construirii locuințelor model. Reprezentantul fiecărei categorii ar fi predicat importanța acestor virtuți pe care ei înşişi nu se străduie să le practice. Bogații ar fi vorbit despre importanța economisirii, iar leneşii despre demnitatea muncii. Ce minunat că a scăpat de toate astea. În timp ce se gândea la mătuşa lui, îi veni pe neaşteptate o idee. Se întoarse spre Hallward şi spuse: Dragul meu, tocmai mi-am amintit.

CONTEMPORARY
LITERATURE PRESS
http://editura.mttlc.ro
The University of Bucharest, 2017

"Remembered what, Harry?"

"Where I heard the name of Dorian Gray."

"Where was it?" asked Hallward, with a slight frown.

"Don't look so angry, Basil. It was at my aunt, Lady Agatha's. She told me she had discovered a wonderful young man who was going to help her in the East End, and that his name was Dorian Gray. I am bound to state that she never told me he was good-looking. Women have no appreciation of good looks; at least, good women have not. She said that he was very earnest and had a beautiful nature. I at once pictured to myself a creature with spectacles and lank hair, horribly freckled, and tramping about on huge feet. I wish I had known it was your friend."

"I am very glad you didn't, Harry."

"Why?"

"I don't want you to meet him."

"You don't want me to meet him?"

"No."

"Mr. Dorian Gray is in the studio, sir," said the butler, coming into the garden.

—Ce ți-ai amintit, Harry?

—Unde am auzit numele lui Dorian Gray.

—Unde? întrebă Hallward, încruntându-se uşor

—Nu te încrunta, dragă Basil. L-am auzit la mătuşa mea, lady Agatha. Mi-a spus că a descoperit un tânăr încântător care urma să o ajute în East End, şi că numele lui este Dorian Gray. Trebuie să recunosc că nu mi-a spus niciodată că e frumos. Femeile nu dau atenție aspectului fizic; cel puțin femeile bune. Mi-a spus că e foarte muncitor şi că are o fire minunată. Eu mi-am imaginat pe loc o creatură cu ochelari şi păr lins, nesuferit de pistruiat şi mergând ca un soldățoi. Regret că n-am ştiut că ți-e prieten.

—Mă bucur că n-ai ştiut, dragă Harry.

—De ce?

—Nu vreau să-l întâlneşti?

—Nu vrei să-l întâlnesc?

—Nu, nu vreau.

—Domnul Dorian Gray este în atelier, domnule, spuse valetul, venind în grădină.

"You must introduce me now," cried Lord Henry, laughing.

The painter turned to his servant, who stood blinking in the sunlight.

"Ask Mr. Gray to wait, Parker: I shall be in in a few moments." The man bowed and went up the walk.

Then he looked at Lord Henry.

"Dorian Gray is my dearest friend," he said. "He has a simple and a beautiful nature. Your aunt was quite right in what she said of him. Don't spoil him. Don't try to influence him. Your influence would be bad. The world is wide, and has many marvellous people in it. Don't take away from me the one person who gives to my art whatever charm it possesses: my life as an artist depends on him. Mind, Harry, I trust you." He spoke very slowly, and the words seemed wrung out of him almost against his will.

"What nonsense you talk!" said Lord Henry, smiling, and taking Hallward by the arm, he almost led him into the house.

—Acum trebuie să mi-l prezinți, strigă lordul Henry râzând.

Pictorul se întoarse către servitorul care clipea în lumina soarelui.

—Roagă-l pe domnul Gray să aştepte, Parker, voi veni imediat. Omul se înclină şi o luă pe alee.

Apoi se uită la lordul Henry.

—Dorian Gray îmi este cel mai drag prieten, spuse el. Are o fire simplă şi încântătoare. Mătuşa ta avea perfectă dreptate în ceea ce spunea despre el. Nu-l strica. Nu încerca să-l influențezi. Influența ta i-ar face rău. Lumea e mare şi are o mulțime de oameni minunați în ea. Nu-mi lua tocmai acea ființă care dăruie artei mele farmecul pe care îl are; viața mea ca artist depinde de el. Atenție, Harry, am încredere în tine. Vorbea foarte rar, iar cuvintele ieşeau din el parcă împotriva voinței lui.

—Ce absurdități mai spui şi tu! spuse lordul Henry, zâmbind şi, luându-l pe Hallward de braț, aproape că îl conduse în casă.

Chapter 2

As they entered they saw Dorian Gray. He was seated at the piano, with his back to them, turning over the pages of a volume of Schumann's "Forest Scenes."

"You must lend me these, Basil," he cried. "I want to learn them. They are perfectly charming."

"That entirely depends on how you sit to-day, Dorian."

"Oh, I am tired of sitting, and I don't want a life-sized portrait of myself," answered the lad, swinging round on the music-stool in a wilful, petulant manner. When he caught sight of Lord Henry, a faint blush coloured his cheeks for a moment, and he started up. "I beg your pardon, Basil, but I didn't know you had any one with you."

"This is Lord Henry Wotton, Dorian, an old Oxford friend of mine. I have just been telling him what a capital sitter you were, and now you have spoiled everything."

"You have not spoiled my pleasure in meeting you, Mr.

Capitolul II

Când intrară îl văzură pe Dorian Gray. Era aşezat la pian, întors cu spatele la ei, dând paginile unei partituri cu *Waldszenen* de Schumann.

—Trebuie să mi le împrumuți, Basil, strigă el. Vreau să le învăț. Sunt absolut încântătoare.

—Depinde cum pozezi astăzi, Dorian.

—Oh, m-am plictisit de pozat, şi nu vreau un tablou în mărime naturală, răspuse băiatul, balansându-se pe scaunul de la pian într-un fel răsfățat şi iritant. Când îl zări pe lordul Henry, obrajii i se colorară uşor o clipă. Scuză-mă, Basil, dar nu ştiam că eşti cu cineva.

—El este lordul Henry Wotton, Dorian, un vechi prieten de la Oxford. Tocmai îi spuneam ce model important eşti, iar tu ai stricat totul acum.

—Nu mi-ai stricat plăcerea de a vă fi cunoscut, domnule

Gray," said Lord Henry, stepping forward and extending his hand. "My aunt has often spoken to me about you. You are one of her favourites, and, I am afraid, one of her victims also."

"I am in Lady Agatha's black books at present," answered Dorian with a funny look of penitence. "I promised to go to a club in Whitechapel with her last Tuesday, and I really forgot all about it. We were to have played a duet together—three duets, I believe. I don't know what she will say to me. I am far too frightened to call."

"Oh, I will make your peace with my aunt. She is quite devoted to you. And I don't think it really matters about your not being there. The audience probably thought it was a duet. When Aunt Agatha sits down to the piano, she makes quite enough noise for two people."

"That is very horrid to her, and not very nice to me," answered Dorian, laughing.

Lord Henry looked at him. Yes, he was certainly wonderfully handsome, with his finely curved scarlet lips, his frank blue eyes, his crisp gold hair. There was something in his face that made one

Gray, spuse lordul Henry, păşind şi întinzându-i mâna. Mătuşa mea mi-a vorbit deseori despre dumneavoastră. Sunteți unul din preferații ei, şi, teamă mi-e, una din victimele ei.

—Acum sunt pe lista neagră a lui lady Agatha, răspunse Dorian cu o privire poznaş penitentă. Am promis că mă duc cu ea la un club din Whitechapel marțea trecută, şi am uitat total despre asta. Urma să cântăm în duet—trei duete, cred. Nu ştiu ce-mi va spune. Mi-e cumplit de teamă să trec pe la ea.

—O, dar te voi împăca eu cu mătuşa mea. Îți e destul de devotată. Şi nu prea cred că într-adevăr contează că nu te-ai dus. Probabil că publicul a crezut că este realmente un duet. Când mătuşa Agatha se aşează la pian face zgomot cât doi.

—E groaznic că spuneți aşa ceva despre ea, şi nu-i nici amabil față de mine, răspunse Dorian, râzând.

Lordul Henry se uită la el. Fără îndoială, era remarcabil de frumos, cu buzele lui purpurii, fin curbate, cu privirea albastră, francă şi părul auriu, aspru. Era ceva în înfățişarea lui care te

trust him at once. All the candour of youth was there, as well as all youth's passionate purity. One felt that he had kept himself unspotted from the world. No wonder Basil Hallward worshipped him.

"You are too charming to go in for philanthropy, Mr. Gray—far too charming." And Lord Henry flung himself down on the divan and opened his cigarette-case.

The painter had been busy mixing his colours and getting his brushes ready. He was looking worried, and when he heard Lord Henry's last remark, he glanced at him, hesitated for a moment, and then said,

"Harry, I want to finish this picture to-day. Would you think it awfully rude of me if I asked you to go away?"

Lord Henry smiled and looked at Dorian Gray.

"Am I to go, Mr. Gray?" he asked.

"Oh, please don't, Lord Henry. I see that Basil is in one of his sulky moods, and I can't bear him when he sulks. Besides, I want you to tell me why I should not go in for philanthropy."

făcea să ai încredere în el pe loc. Avea toată candoarea şi puritatea pasionată a tinereții. Simțeai că s-a menținut intact şi nepătat de lume. Nu-i de mirare că Basil Hallward îl adora.

—Sunteți mult prea fermecător pentru a aproba filantropia, domnule Gray—mult prea fermecător. Şi lordul Henry se aruncă pe divan şi-şi deschise port-țigaretul.

În acest timp pictorul era ocupat cu amestecarea uleiurilor şi pregătirea pensulelor. Părea preocupat, şi când auzi ultima remarcă a lordului Henry îi aruncă o privire scurtă, ezită o clipă şi-i spuse apoi:

—Harry, aş vrea să termin tabloul acesta astăzi. Crezi că sunt bădăran dacă te rog să pleci?

Lordul Henry zâmbi şi se uită la Dorian Gray.

—Să plec, domnule Gray? întrebă el.

—Ah, vă rog, nu plecați. Văd că Basil este într-unul din momentele lui posace azi. Nu-l pot suporta atunci când e posac. În afară de asta, vreau să-mi spuneți de ce nu ar trebui să aprob

"I don't know that I shall tell you that, Mr. Gray. It is so tedious a subject that one would have to talk seriously about it. But I certainly shall not run away, now that you have asked me to stop. You don't really mind, Basil, do you? You have often told me that you liked your sitters to have some one to chat to."

Hallward bit his lip.

"If Dorian wishes it, of course you must stay. Dorian's whims are laws to everybody, except himself."

Lord Henry took up his hat and gloves.

"You are very pressing, Basil, but I am afraid I must go. I have promised to meet a man at the Orleans. Good-bye, Mr. Gray. Come and see me some afternoon in Curzon Street. I am nearly always at home at five o'clock. Write to me when you are coming. I should be sorry to miss you."

"Basil," cried Dorian Gray, "if Lord Henry Wotton goes, I shall go, too. You never open your lips while you are painting,

filantropia.

—Nu ştiu dacă trebuie să vă spun asta, domnule Gray. E un subiect atât de plicticos că ar trebui discutat cu seriozitate. Evident că n-o voi şterge tocmai acum, când m-aţi rugat să mă opresc. Nu te deranjează asta, Basil, nu-i aşa? De multe ori mi-ai spus că îţi place ca modelele tale să aibă cu cine pălăvrăgi.

Hallward îşi muşcă buzele.

—Dacă Dorian doreşte acest lucru, desigur, trebuie să rămâi. Capriciile lui Dorian sunt legi pentru toţi cu excepţia lui.

Lordul Henry îşi luă pălăria şi mănuşile.

—Eşti foarte insistent, dragul meu Basil, dar cred că trebuie să plec. Am promis că mă întâlnesc cu cineva la Orleans. La revedere, domnule Gray. Treci pe la mine într-una din după-amieze, în strada Curzon. Sunt aproape întotdeauna acasă în jurul orei cinci. Să-mi scrii când vei veni. Aş regreta să vii şi să nu mă găseşti acasă.

—Basil, strigă Dorian Gray, dacă lordul Henry Wotton pleacă, voi pleca şi eu. Tu nu deschizi niciodată gura când

and it is horribly dull standing on a platform and trying to look pleasant. Ask him to stay. I insist upon it."

"Stay, Harry, to oblige Dorian, and to oblige me," said Hallward, gazing intently at his picture. "It is quite true, I never talk when I am working, and never listen either, and it must be dreadfully tedious for my unfortunate sitters. I beg you to stay."

"But what about my man at the Orleans?"

The painter laughed.

"I don't think there will be any difficulty about that. Sit down again, Harry. And now, Dorian, get up on the platform, and don't move about too much, or pay any attention to what Lord Henry says. He has a very bad influence over all his friends, with the single exception of myself."

Dorian Gray stepped up on the dais with the air of a young Greek martyr, and made a little moue of discontent to Lord Henry, to whom he had rather taken a fancy. He was so unlike Basil. They made a delightful contrast. And he had such a beautiful voice. After a few moments he said to him,

pictezi, şi e îngrozitor de plicticos să stau pe podiumul acesta şi să mă străduiesc să arăt bine. Roagă-l să stea. Insist.

—Stai, Harry, pentru a-i face pe plac lui Dorian şi mie, spuse Hallward privind absorbit tabloul. Aşa este, nu vorbesc niciodată când lucrez, şi nici nu ascult ce se spune; probabil că e îngrozitor de plictisitor pentru nefericitele mele modele. Te rog să stai.

—Dar ce-i de făcut cu omul de la Orleans?

Pictorul râse.

—Nu cred că e vreo problemă. Ia loc, Harry, te rog încă o dată. Şi acum, Dorian, du-te pe podium, nu te mişca prea mult şi nu da importanță celor spuse de lordul Henry. Are o influență proastă asupra tuturor prietenilor lui—eu sunt singura excepție.

Dorian Gray se urcă pe podium, cu aerul unui tânăr martir grec şi făcu o mică *moue* de nemulțumire uitându-se la lordul Henry, față de care se simțea atras întrucâtva. Era atât de diferit de Basil. Se aflau într-un contrast încântător. Şi avea o voce atât de frumoasă. După câteva clipe îi spuse:

"Have you really a very bad influence, Lord Henry? As bad as Basil says?"

"There is no such thing as a good influence, Mr. Gray. All influence is immoral—immoral from the scientific point of view."

"Why?"

"Because to influence a person is to give him one's own soul. He does not think his natural thoughts, or burn with his natural passions. His virtues are not real to him. His sins, if there are such things as sins, are borrowed. He becomes an echo of some one else's music, an actor of a part that has not been written for him. The aim of life is self-development. To realize one's nature perfectly—that is what each of us is here for. People are afraid of themselves, nowadays. They have forgotten the highest of all duties, the duty that one owes to one's self. Of course, they are charitable. They feed the hungry and clothe the beggar. But their own souls starve, and are naked. Courage has gone out of our race. Perhaps we never really had it. The terror of society, which is the basis of morals, the terror of God, which is the secret of

—Lord Henry, chiar aveți o influență proastă? Proastă pe cât spune Basil?

—Nu există ceva numit influență bună, domnule Gray. Toate tipurile de influențe sunt imorale—imorale din punct de vedere ştiințific.

—De ce?

—Pentru că a influența pe cineva înseamnă să-i dai propriul suflet. Cel influențat nu mai gândeşte cu propriile lui gânduri şi nu mai arde cu propriile-i pasiuni. Pentru el virtuțiile nu mai sunt reale. Păcatele, dacă există într-adevăr păcate, sunt împrumutate. El devine ecoul muzicii altcuiva, un actor care joacă un rol ce nu a fost scris pentru el. Scopul vieții e dezvoltarea sinelui. Atingerea propriei naturi într-un mod perfect—iată pentru ce suntem aici, pe pământ, fiecare din noi. Azi, oamenii se tem de ei înşişi. Au uitat suprema datorie, datoria față de sine. Desigur că sunt caritabili. Îi hrănesc pe cei flămânzi şi-i îmbracă pe cerşetori. Dar propriile lor suflete sunt flămânde şi sunt goi. Rasei noastre i-a dispărut curajul. Poate că niciodată nu l-am avut. Teroarea de societate, care stă la baza

religion—these are the two things that govern us. And yet."

"Just turn your head a little more to the right, Dorian, like a good boy," said the painter, deep in his work and conscious only that a look had come into the lad's face that he had never seen there before.

"And yet," continued Lord Henry, in his low, musical voice, and with that graceful wave of the hand that was always so characteristic of him, and that he had even in his Eton days, "I believe that if one man were to live out his life fully and completely, were to give form to every feeling, expression to every thought, reality to every dream—I believe that the world would gain such a fresh impulse of joy that we would forget all the maladies of mediaevalism, and return to the Hellenic ideal—to something finer, richer than the Hellenic ideal, it may be. But the bravest man amongst us is afraid of himself. The mutilation of the savage has its tragic survival in the self-denial that mars our lives. We are punished for our refusals. Every impulse that we strive to strangle

moravurilor, teroarea de Dumnezeu, care este secretul religiei—acestea sunt cele două lucruri care ne guvernează. Şi totuşi...

—Întoarce-ți capul puțin spre dreapta, Dorian, aşa, ca un copil cuminte, spuse pictorul, cufundat în lucrul lui, atent numai la faptul că pe chipul băiatului apăruse o expresie pe care el nu o văzuse până atunci.

—Şi totuşi, continuă lordul Henry, cu vocea lui baritonală, melodioasă şi cu acea mişcare a mâinii, atât de caracteristică, pe care o avea şi în perioada etoniană, cred că omul ar trăi viața deplin şi total, dacă ar da formă fiecărui sentiment, expresie fiecărui gând, realitate fiecărui vis—cred că lumea ar câştiga un asemenea imbold proaspăt de bucurie încât am uita toate bolile medievalismului şi, poate, ne-am întoarce la idealul elin. Dar celui mai curajos dintre noi îi e frică de el însuşi. Mutilarea, proprie sălbaticului, îşi manifestă supraviețuirea tragică în negarea de sine care ne ruinează viețile. Suntem pedepsiți pentru refuzurile noastre. Fiecare impuls pe care ne străduim să-l sufocăm ne stăruie în minte şi ne otrăveşte. Trupul

broods in the mind and poisons us. The body sins once, and has done with its sin, for action is a mode of purification. Nothing remains then but the recollection of a pleasure, or the luxury of a regret. The only way to get rid of a temptation is to yield to it. Resist it, and your soul grows sick with longing for the things it has forbidden to itself, with desire for what its monstrous laws have made monstrous and unlawful. It has been said that the great events of the world take place in the brain. It is in the brain, and the brain only, that the great sins of the world take place also. You, Mr. Gray, you yourself, with your rose-red youth and your rose-white boyhood, you have had passions that have made you afraid, thoughts that have filled you with terror, day-dreams and sleeping dreams whose mere memory might stain your cheek with shame—"

"Stop!" faltered Dorian Gray, "stop! you bewilder me. I don't know what to say. There is some answer to you, but I cannot find it. Don't speak. Let me think. Or, rather, let me try not to think."

For nearly ten minutes he stood there, motionless, with

păcătuieşte o dată, şi a isprăvit cu păcatul, pentru că acțiunea este o formă de purificare. Nu rămâne nimic în urmă decât amintirea unei plăceri sau luxul unui regret. Singura modalitate de a scăpa de tentație este să-i cedezi. Dacă-i vei rezista, sufletul ți se va îmbolnăvi de nostalgia unor lucruri pe care şi le-a interzis, de ceea ce legile lui monstruoase au făcut să apară monstruos şi nelegiuit. S-a spus că marile evenimente ale lumii se petrec în interiorul creierului. În creier, numai în creier se săvârşesc marile păcate ale lumii. Dumneavoastră, domnule Gray, dumneavoastră, cu toată tinerețea rozalie şi copilăria roz-albă, ați avut şi aveți pasiuni de care vă e teamă, gânduri care v-au umplut de spaimă, vise cu ochii deschişi, vise de noapte a căror simplă amintire v-ar face să vă ruşinați—

—Opriți-vă, şoväi Dorian Gray, opriți-vă! mă zăpăciți. Nu ştiu ce să zic. Trebuie să existe un răspuns la cele ce spuneți, dar nu-l pot afla. Nu mai vorbiți. Dați-mi voie să mă gândesc. Sau, mai curând, dați-mi voie să nu mă gândesc.

Aproape zece minute a stat nemişcat, cu buzele

parted lips and eyes strangely bright. He was dimly conscious that entirely fresh influences were at work within him. Yet they seemed to him to have come really from himself. The few words that Basil's friend had said to him—words spoken by chance, no doubt, and with wilful paradox in them—had touched some secret chord that had never been touched before, but that he felt was now vibrating and throbbing to curious pulses.

Music had stirred him like that. Music had troubled him many times. But music was not articulate. It was not a new world, but rather another chaos, that it created in us. Words! Mere words! How terrible they were! How clear, and vivid, and cruel! One could not escape from them. And yet what a subtle magic there was in them! They seemed to be able to give a plastic form to formless things, and to have a music of their own as sweet as that of viol or of lute. Mere words! Was there anything so real as words?

Yes; there had been things in his boyhood that he had not understood. He understood them now. Life suddenly became fiery-coloured to him. It seemed to him that he had been

întredeschise şi în ochi cu o strălucire stranie. Vag îşi dădea seama că o serie de noi influenţe acţionau în el. Şi totuşi i se părea că îi vin realmente din interior. Cele câteva cuvinte pe care prietenul lui Basil i le spusese—cuvinte spuse la întâmplare, fără nici o îndoială, şi intenţionat paradoxale—atinseseră o coardă neatinsă până atunci, dar pe care o simţea vibrând şi zvâcnind în bătăi curioase.

Doar muzica îl incitase în acest mod. Muzica îl tulburase în numeroase rânduri. Dar muzica nu e articulată. Ea nu creează în noi o nouă lume ci, mai curând, un alt haos. Cuvinte! Simple cuvinte! Ce teribile erau! Cât de limpezi, vii şi crude! N-aveai cum scăpa de ele! Şi totuşi, ce magie subtilă purtau în sine! Păreau că pot da formă plastică informului, că îşi au propria muzică, dulce precum a violei sau lăutei. Simple cuvinte! Mai există oare ceva care să fie tot atât de real precum cuvintele?

Da—în copilărie existaseră lucruri pe care nu le înţelesese. Le înţelegea acum. Brusc viaţa îi apăru extrem de viu colorată. I se păru că păşeşte pe flăcări. Cum de nu ştiuse acest lucru?

walking in fire. Why had he not known it?

With his subtle smile, Lord Henry watched him. He knew the precise psychological moment when to say nothing. He felt intensely interested. He was amazed at the sudden impression that his words had produced, and, remembering a book that he had read when he was sixteen, a book which had revealed to him much that he had not known before, he wondered whether Dorian Gray was passing through a similar experience. He had merely shot an arrow into the air. Had it hit the mark? How fascinating the lad was!

Hallward painted away with that marvellous bold touch of his, that had the true refinement and perfect delicacy that in art, at any rate comes only from strength. He was unconscious of the silence.

"Basil, I am tired of standing," cried Dorian Gray suddenly. "I must go out and sit in the garden. The air is stifling here."

"My dear fellow, I am so sorry. When I am painting, I can't think of anything else. But you never sat better. You were perfectly still. And I have caught the effect I wanted—the half-

Lordul Henry îl urmărea cu un zâmbet subtil. Ştia precis momentul psihologic în care să nu spună nimic. Se simțea profund interesat de ce se întâmpla. Era intrigat de neaşteptata impresie pe care o produseseră cuvintele lui şi, amintindu-şi o carte pe care o citise când avea şaisprezece ani, o carte care îi dezvăluise ceea ce nu ştiuse înainte, se întreba dacă nu cumva Dorian Gray trecea printr-o experiență similară. El nu făcuse decât să arunce o săgeată în aer, la întâmplare. Îşi atinsese oare ținta? Cât de fascinant mai era şi băiatul ăsta!

Hallward picta în continuare cu acea tuşă îndrăzneață a lui care poseda adevăratul rafinament şi delicatețea perfectă care în artă, în orice caz, îți vine doar din forța interioară. Nu sesizase deloc tăcerea.

—Basil, am obosit să pozez, strigă brusc Dorian Gray. Trebuie să ies şi să stau în grădină. Aici aerul e sufocant.

—Dragul meu, îmi pare rău. Când pictez nu mă gândesc la altceva. Dar nicicând n-ai pozat mai bine ca acum. Ai stat total nemişcat. Şi am prins acel efect pe care îl doream—buzele

parted lips and the bright look in the eyes. I don't know what Harry has been saying to you, but he has certainly made you have the most wonderful expression. I suppose he has been paying you compliments. You mustn't believe a word that he says."

"He has certainly not been paying me compliments. Perhaps that is the reason that I don't believe anything he has told me."

"You know you believe it all," said Lord Henry, looking at him with his dreamy languorous eyes. "I will go out to the garden with you. It is horribly hot in the studio. Basil, let us have something iced to drink, something with strawberries in it."

"Certainly, Harry. Just touch the bell, and when Parker comes I will tell him what you want. I have got to work up this background, so I will join you later on. Don't keep Dorian too long. I have never been in better form for painting than I am today. This is going to be my masterpiece. It is my masterpiece as it stands."

Lord Henry went out to the garden and found Dorian Gray burying his face in the great cool lilac-blossoms, feverishly

întredeschise şi strălucierea ochilor. Nu ştiu ce tot ți-a spus Harry, dar cu siguranță te-a făcut să ai cea mai frumoasă expresie. Bănui că ți-a făcut multe complimente. Nu trebuie să crezi o iotă din ce îți spune.

—Nu mi-a făcut absolut nici un compliment. Poate că de aceea nu cred nimic din ceea ce mi-a spus.

—Crezi tot, ştii bine, spuse lordul Henry privindu-l cu ochii lui visători, languroşi. Voi veni în grădină cu dumneavoastră. E înfiorător de cald în atelier. Basil, hai să bem ceva rece, ceva care să aibă şi căpşuni.

—Sigur, Harry. Sună clopoțelul şi când vine Parker îi voi spune ce doreşti. Eu trebuie să termin fundalul aşa că voi veni ceva mai târziu. Nu-l reține pe Dorian prea mult. N-am fost într-o dispoziție mai bună pentru pictură ca azi. Asta îmi va fi capodopera. Este capodopera mea aşa cum arată acum.

Lordul Henry ieşi în grădină şi-l găsi pe Dorian cu fața îngropată în florile răcoroase de liliac, bându-le cu ardoare

drinking in their perfume as if it had been wine. He came close to him and put his hand upon his shoulder.

"You are quite right to do that," he murmured. "Nothing can cure the soul but the senses, just as nothing can cure the senses but the soul."

The lad started and drew back. He was bareheaded, and the leaves had tossed his rebellious curls and tangled all their gilded threads. There was a look of fear in his eyes, such as people have when they are suddenly awakened. His finely chiselled nostrils quivered, and some hidden nerve shook the scarlet of his lips and left them trembling.

"Yes," continued Lord Henry, "that is one of the great secrets of life—to cure the soul by means of the senses, and the senses by means of the soul. You are a wonderful creation. You know more than you think you know, just as you know less than you want to know."

Dorian Gray frowned and turned his head away. He could not help liking the tall, graceful young man who was standing by him. His romantic, olive-coloured face and worn expression

parfumul de parcă ar fi fost vin. Se apropie şi-i puse mâna pe umăr.

—Aveți perfectă dreptate să faceți asta, murmură el. Nimic nu poate vindeca sufletul în afara simțurilor, cum nimic nu poate vindeca simțurile în afara sufletului.

Băiatul tresări şi se trase înapoi. Nu avea nimic pe cap iar frunzele îi răvăşiseră buclele rebele şi se agățaseră de firele aurii. În ochii lui era o expresie de teamă, aşa cum au oamenii care sunt brusc treziți din somn. Nările lui fin cizelate tremurau şi un nerv ascuns zvâcni sub buzele purpurii făcându-le să tremure.

—Da, continuă lordul Henry, acesta e unul din marile secrete ale vieții—de a vindeca sufletul prin simțuri şi simțurile prin suflet. Dumneavoastră sunteți o creație minunată. Ştiți mai mult decât credeți că ştiți, la fel cum ştiți mai puțin decât doriți să ştiți.

Dorian Gray se încruntă şi îşi întoarse capul. Nu-şi putea înfrâna sentimentul de plăcere pe care i-l inspira tânărul înalt, plin de grație, care îi stătea alături. Figura lui măslinie,

interested him. There was something in his low languid voice that was absolutely fascinating. His cool, white, flowerlike hands, even, had a curious charm. They moved, as he spoke, like music, and seemed to have a language of their own. But he felt afraid of him, and ashamed of being afraid. Why had it been left for a stranger to reveal him to himself? He had known Basil Hallward for months, but the friendship between them had never altered him. Suddenly there had come some one across his life who seemed to have disclosed to him life's mystery. And, yet, what was there to be afraid of? He was not a schoolboy or a girl. It was absurd to be frightened.

"Let us go and sit in the shade," said Lord Henry. "Parker has brought out the drinks, and if you stay any longer in this glare, you will be quite spoiled, and Basil will never paint you again. You really must not allow yourself to become sunburnt. It would be unbecoming."

"What can it matter?" cried Dorian Gray, laughing, as he sat down on the seat at the end of the garden.

"It should matter everything to you, Mr. Gray."

romantică şi expresia obosită îl interesau. În vocea baritonală, languroasă era ceva absolut fascinant. Chiar şi mâinile albe, reci, ca o floare, aveau un farmec special. Pe măsură ce vorbea se mişcau parcă muzical şi păreau să aibă un limbaj propriu. Dar îi era teamă de el şi, în acelaşi timp, ruşine că se temea. Oare de ce tocmai un străin trebuia să-i dezvăluie propriul sine sieşi? Îl cunoştea pe Basil Hallward de luni de zile, dar prietenia dintre ei nu-l schimbase. Şi brusc întâlnea pe cineva care părea că îi dezvăluia misterul vieții. Şi, totuşi, de ce anume se temea? Nu mai era şcolar sau şcolăriță. Era absurd să se teamă.

—Să mergem să ne aşezăm la umbră, spuse lordul Henry. Parker a adus băuturile şi dacă mai staţi în lumina asta dogoritoare vă veţi strica faţa şi Basil n-o să vă mai picteze. Nu trebuie să îngăduiţi să vă bronzaţi. Nu v-ar sta bine.

—Ce contează? strigă Dorian Gray râzând în vreme ce se aşează pe un scaun la marginea grădinii.

—Pentru dumneavoastră totul ar trebui să conteze,

"Why?"

"Because you have the most marvellous youth, and youth is the one thing worth having."

"I don't feel that, Lord Henry."

"No, you don't feel it now. Some day, when you are old and wrinkled and ugly, when thought has seared your forehead with its lines, and passion branded your lips with its hideous fires, you will feel it, you will feel it terribly. Now, wherever you go, you charm the world. Will it always be so?... You have a wonderfully beautiful face, Mr. Gray. Don't frown. You have. And beauty is a form of genius—is higher, indeed, than genius, as it needs no explanation. It is of the great facts of the world, like sunlight, or spring-time, or the reflection in dark waters of that silver shell we call the moon. It cannot be questioned. It has its divine right of sovereignty. It makes princes of those who have it. You smile? Ah! when you have lost it you won't smile... People say sometimes that beauty is only superficial. That may be so, but at least it is not so superficial as thought is. To me, beauty is the wonder of

domnule Gray.

—De ce?

—Pentru că purtați în dumneavoastră cea mai încântătoare tinerețe, iar tinerețea este singurul lucru pe care merită să-l ai.

—Eu nu simt asta, lord Henry.

—Nu, nu o simțiți acum. Într-o zi când veți fi bătrân, ridat şi urât, când gândurile îşi vor pune pecetea pe fruntea dumneavoastră iar pasiunea îşi va pune stigmatul focurilor hidoase pe buze, veți simți acest lucru, amarnic îl veți simți. Acum, oriunde mergeți, fermecați lumea. Va fi oare întotdeauna la fel?... Aveți o figură încântător de frumoasă, domnule Gray. Nu vă încruntați. V-ați încruntat. Şi Frumusețea este o formă a Geniului—este superioară Geniului, pentru că nu cere să fie explicată. Aparține datelor esențiale din lume, cum sunt lumina soarelui sau primăvara sau reflectarea în ape întunecate a acelei scoici argintii pe care o numim lună. Nu poate fi supusă întrebărilor. Are dreptul ei divin de suveranitate. Pe cei care o posedă îi face prinți. Zâmbiți. Ah, când o veți pierde nu veți mai zâmbi... Uneori oamenii spun că

wonders. It is only shallow people who do not judge by appearances. The true mystery of the world is the visible, not the invisible... Yes, Mr. Gray, the gods have been good to you. But what the gods give they quickly take away. You have only a few years in which to live really, perfectly, and fully. When your youth goes, your beauty will go with it, and then you will suddenly discover that there are no triumphs left for you, or have to content yourself with those mean triumphs that the memory of your past will make more bitter than defeats. Every month as it wanes brings you nearer to something dreadful. Time is jealous of you, and wars against your lilies and your roses. You will become sallow, and hollow-cheeked, and dull-eyed. You will suffer horribly... Ah! realize your youth while you have it. Don't squander the gold of your days, listening to the tedious, trying to improve the hopeless failure, or giving away your life to the ignorant, the common, and the vulgar. These are the sickly aims, the false ideals, of our age. Live! Live the wonderful life that is in you! Let nothing be lost upon you. Be always searching for new sensations. Be afraid of nothing... A new Hedonism — that is what our century

Frumusețea e doar superficială. S-ar putea să fie aşa. Dar cel puțin nu e atât de superficială pe cât este Gândirea. Pentru mine Frumusețea este minunea minunilor. Este superficială doar pentru oamenii care nu judecă după aparențe. Adevăratul mister al lumii este vizibilul, nu invizibilul... Da, domnule Gray, zeii au fost buni cu dumneavoastră. Dar zeii îşi iau repede darurile înapoi. Ai doar câțiva ani în care să trăieşti cu adevărat, perfect şi deplin. Când se duce tinerețea, se duce şi frumusețea, şi atunci brusc descoperi că nu mai ai parte de triumfuri sau că trebuie să te mulțumeşti cu acele triumfuri meschine pe care amintirea propriului trecut le va face să apară mai amare decât înfrângerile. Cu fiecare lună care se spulberă te apropii de ceva înspăimântător. Timpul e gelos pe tine şi se războieşte cu rozele şi crinii tăi. Fața îți devine pământie, părul cărunt, obrajii ți se scofâlcesc iar ochii au o privire goală. Suferi teribil... Ah, împliniți-vă tinerețea cât o aveți. Nu vă risipiți aurul zilelor ascultându-i pe plicticoşi, încercând să îmbunătățiți soarta rataților fără speranță sau să vă dăruiți viața ignoranților, banalilor, vulgarilor. Acestea sunt scopurile bolnăvicioase,

wants. You might be its visible symbol. With your personality there is nothing you could not do. The world belongs to you for a season... The moment I met you I saw that you were quite unconscious of what you really are, of what you really might be. There was so much in you that charmed me that I felt I must tell you something about yourself. I thought how tragic it would be if you were wasted. For there is such a little time that your youth will last—such a little time. The common hill-flowers wither, but they blossom again. The laburnum will be as yellow next June as it is now. In a month there will be purple stars on the clematis, and year after year the green night of its leaves will hold its purple stars. But we never get back our youth. The pulse of joy that beats in us at twenty becomes sluggish. Our limbs fail, our senses rot. We degenerate into hideous puppets, haunted by the memory of the passions of which we were too much afraid, and the exquisite temptations that we had not the courage to yield to. Youth! Youth! There is absolutely nothing in the world but youth!"

idealurile false ale epocii noastre. Trăiți! Trăiți-vă minunata viața pe care o aveți în dumneavoastră! Nu lăsați să vă scape nimic. Căutați mereu noi senzații. Să nu vă fie teamă de nimic... Un nou Hedonism—iată de ce are nevoie secolul nostru. Dumneavoastră ați putea fi simbolul lui vizibil. Cu personalitatea pe care o aveți, ați putea face orice. Lumea vă aparține un anotimp... În clipa în care v-am întâlnit nu vă dădeați bine seama ce sunteți de fapt, de ceea ce ați putea fi într-adevăr. Sunt atâtea lucruri în dumneavoastră care m-au fermecat încât am simțit că trebuie să vă spun ceva despre dumneavoastră. M-am gândit ce tragedie ar fi dacă v-ați risipi. Pentru că tinerețea va dura atât de puțin, atât de puțin. Banalele flori de pe dealuri se ofilesc, dar înfloresc iar. Floarea de salcie va fi la fel de galbenă în iunie viitor pe cât este acum. Peste o lună vor înflori stelele de purpură ale clematitei şi an de an noaptea verde a frunzişului ei îi va purta stelele purpurii. Dar noi nu ne recăpătăm tinerețea. Bătaia bucuriei care se zbate în noi la douăzeci de ani, devine lentă, apatică. Membrele nu ne mai ajută, simțurile ne ruginesc. Degenerăm şi devenim păpuşi

CONTEMPORARY
LITERATURE PRESS
http://editura.mttlc.ro
The University of Bucharest, 2017

Dorian Gray listened, open-eyed and wondering. The spray of lilac fell from his hand upon the gravel. A furry bee came and buzzed round it for a moment. Then it began to scramble all over the oval stellated globe of the tiny blossoms. He watched it with that strange interest in trivial things that we try to develop when things of high import make us afraid, or when we are stirred by some new emotion for which we cannot find expression, or when some thought that terrifies us lays sudden siege to the brain and calls on us to yield. After a time the bee flew away. He saw it creeping into the stained trumpet of a Tyrian convolvulus. The flower seemed to quiver, and then swayed gently to and fro.

Suddenly the painter appeared at the door of the studio and made staccato signs for them to come in. They turned to each other and smiled.

hidoase, bântuite de amintirea pasiunilor de care ne-am temut atât şi de tentațiile rafinate cărora nu am avut curajul să cedăm. Tinerețea! Tinerețea! Nu există altceva pe lume în afara tinereții!

Dorian Gray asculta cu ochii larg deschişi, întrebător. Creanga de liliac îi căzu din mână pe aleea pietruită. O albină păroasă veni şi bâzâi în jurul ei o clipă. Apoi începu să se cațăre pe întreg globul oval înstelat al florilor mărunte. O urmărea cu acel interes ciudat față de lucrurile neînsemnate pe care încercăm să-l potențăm atunci când lucruri extrem de importante ne înspăimântă sau atunci când suntem stimulați de o nouă emoție pentru care nu găsim modalitate de expresie, sau când vreun gând care ne terorizează, ne asediază deodată mintea cerându-ne să capitulăm. Peste câtva timp albina zbură. O văzu strecurându-se în trompa pătată a rochiței-rândunicii. Floarea părea că tremură, dar apoi începu să se legene uşor într-o parte şi alta.

Deodată pictorul apăru la uşa atelierului şi le făcu semne nervoase să intre. Se întoarseră unul către celălalt şi zâmbiră.

CONTEMPORARY
LITERATURE PRESS
http://editura.mttlc.ro
The University of Bucharest, 2017

"I am waiting," he cried. "Do come in. The light is quite perfect, and you can bring your drinks."

They rose up and sauntered down the walk together. Two green-and-white butterflies fluttered past them, and in the pear-tree at the corner of the garden a thrush began to sing.

"You are glad you have met me, Mr. Gray," said Lord Henry, looking at him.

"Yes, I am glad now. I wonder shall I always be glad?"

"Always! That is a dreadful word. It makes me shudder when I hear it. Women are so fond of using it. They spoil every romance by trying to make it last for ever. It is a meaningless word, too. The only difference between a caprice and a lifelong passion is that the caprice lasts a little longer."

As they entered the studio, Dorian Gray put his hand upon Lord Henry's arm.

"In that case, let our friendship be a caprice," he murmured, flushing at his own boldness, then stepped up on the platform and resumed his pose.

—Vă aştept, strigă el. Veniți. Lumina este perfectă acum şi vă puteți aduce şi băuturile.

Cei doi se ridicară şi porniră hoinar pe alee. Fluturi albi şi verzi treceau în zbor pe lângă ei şi în părul aflat într-un colț al grădinii începu să cânte un sturz.

—Vă bucurați că m-ați întâlnit, domnule Gray, spuse lordul Henry privindu-l.

—Da, în acest moment mă bucur. Oare voi fi întotdeauna la fel de bucuros?

—Întotdeauna! E un cuvânt groaznic. Mă cutremur când îl aud. Femeilor le place să-l folosească. Ele strică orice aventură încercând să o facă să dureze o veşnicie. Pe deasupra, mai este şi fără sens. Singura diferență dintre un capriciu şi o pasiune de-o viață este că întotdeauna capriciul durează puțin mai mult.

Când intrară în atelier, Dorian Gray îşi puse mâna pe brațul lordului Henry.

—În acest caz, fie ca prietenia noastră să fie un capriciu, murmură el, înroşind de propria lui îndrăzneală; păşi apoi pe podium şi-şi reluă poziția.

Lord Henry flung himself into a large wicker arm-chair and watched him. The sweep and dash of the brush on the canvas made the only sound that broke the stillness, except when, now and then, Hallward stepped back to look at his work from a distance. In the slanting beams that streamed through the open doorway the dust danced and was golden. The heavy scent of the roses seemed to brood over everything.

After about a quarter of an hour Hallward stopped painting, looked for a long time at Dorian Gray, and then for a long time at the picture, biting the end of one of his huge brushes and frowning.

"It is quite finished," he cried at last, and stooping down he wrote his name in long vermilion letters on the left-hand corner of the canvas.

Lord Henry came over and examined the picture. It was certainly a wonderful work of art, and a wonderful likeness as well.

"My dear fellow, I congratulate you most warmly," he said. "It is the finest portrait of modern times. Mr. Gray, come over and

Lordul Henry se aruncă într-un fotoliu de răchită şi-l urmări. Lunecarea şi fâşâitul pensulei pe pânză erau singurele sunete care întrerupeau nemişcarea, cu excepția scurtelor momente în care Hallward păşea îndărăt să-şi privească opera de la distanță. În razele piezişe care curgeau prin uşa deschisă, dansa praful aurat. Mirosul greu al rozelor părea că se lăsa în toate.

Aproape după un sfert de oră Hallward se opri din pictat şi se uită mult timp la Dorian Gray, şi apoi la tablou, muşcând vârful uneia din pensulele lui imense, încruntându-se.

—E gata, strigă el în cele din urmă şi aplecându-se îşi scrise numele cu litere prelungi, *vermillon*, în colțul din stânga al pânzei.

Lordul Henry veni şi examină tabloul. Fără îndoială că era o operă de artă minunată, iar asemănarea era şi ea minunată.

—Dragă prietene, sincere felicitări, spuse el. Este cel mai bun portret al epocii moderne. Domnule Gray, vino să te uiți la

look at yourself."

The lad started, as if awakened from some dream.

"Is it really finished?" he murmured, stepping down from the platform.

"Quite finished," said the painter. "And you have sat splendidly to-day. I am awfully obliged to you."

"That is entirely due to me," broke in Lord Henry. "Isn't it, Mr. Gray?"

Dorian made no answer, but passed listlessly in front of his picture and turned towards it. When he saw it he drew back, and his cheeks flushed for a moment with pleasure. A look of joy came into his eyes, as if he had recognized himself for the first time. He stood there motionless and in wonder, dimly conscious that Hallward was speaking to him, but not catching the meaning of his words. The sense of his own beauty came on him like a revelation. He had never felt it before. Basil Hallward's compliments had seemed to him to be merely the charming exaggeration of friendship. He had listened to them, laughed at them, forgotten them. They had not influenced his nature. Then

dumneata.

Băiatul tresări de parcă ar fi fost trezit dintr-un vis.

—Chiar e gata? murmură el, coborând de pe podium.

—Chiar gata, spuse pictorul. Şi tu ai pozat splendid azi. Îți sunt teribil de recunoscător.

—Asta mi se datorează mie în întregime, îl întrerupse lordul Henry. Nu-i aşa, domnule Gray?

Dorian nu dădu nici un răspuns, ci merse distrat spre tablou şi se întoarse să-l privească. Când îl văzu, se trase înapoi iar obrajii i se îmbujorară de plăcere. În ochi apăru o expresie de bucurie, de parcă s-ar fi recunoscut pentru prima oară. Stătu acolo nemişcat, extaziat, vag conştient de ce-i spunea Hallward, dar fără să sesizeze sensul cuvintelor. Sensul propriei frumuseți îi apăru ca o revelație. Nu o simțise înainte. Complimentele lui Basil Hallward îi păruseră doar exagerări fermecătoare venite din prietenie. Le ascultase, râsese de ele, şi le uitase apoi. Nu-i influențaseră firea. Apoi apăruse lordul Henry Wotton cu straniul lui panegiric despre tinerețe, avertismentul teribil

had come Lord Henry Wotton with his strange panegyric on youth, his terrible warning of its brevity. That had stirred him at the time, and now, as he stood gazing at the shadow of his own loveliness, the full reality of the description flashed across him. Yes, there would be a day when his face would be wrinkled and wizen, his eyes dim and colourless, the grace of his figure broken and deformed. The scarlet would pass away from his lips and the gold steal from his hair. The life that was to make his soul would mar his body. He would become dreadful, hideous, and uncouth.

As he thought of it, a sharp pang of pain struck through him like a knife and made each delicate fibre of his nature quiver. His eyes deepened into amethyst, and across them came a mist of tears. He felt as if a hand of ice had been laid upon his heart.

"Don't you like it?" cried Hallward at last, stung a little by the lad's silence, not understanding what it meant.

"Of course he likes it," said Lord Henry. "Who wouldn't like it? It is one of the greatest things in modern art. I will give you anything you like to ask for it. I must have it."

despre scurtimea ei. Îl impresionaseră pe moment iar acum, cum stătea privind la umbra propriei sale frumuseți, îl străbătu întreaga realitate a descrierii. Da, va veni o zi în care fața lui va fi ridată şi sfrijită, ochii goi şi incolori, şi grația figurii sale distrusă şi deformată. Purpura buzelor se va stinge iar auriul va dispărea din părul lui. Viața care va trece în sufletul lui, îi va ruina trupul. Va deveni îngrozitor, hidos şi respingător.

Pe când se gândea la aceste lucruri, o împunsătură ascuțită îl scormoni asemeni unui cuțit, făcând fibra delicată a alcătuirii lui să tremure. Ochii lui căpătară culoarea ametistului şi peste ei se aşternu ceața lacrimilor. Se simțea de parcă o mână de gheață îi prinsese inima.

—Nu-ți place? strigă Hallward în cele din urmă, provocat puțin de tăcerea băiatului, neînțelegându-i sensul.

—Sigur că-i place, spuse lordul Henry. Cui nu i-ar plăcea? E unul dintre cele mai importante lucruri ale artei moderne. Îți dau oricât îmi ceri pe el. Trebuie să-l am.

"It is not my property, Harry."

"Whose property is it?"

"Dorian's, of course," answered the painter.

"He is a very lucky fellow."

"How sad it is!" murmured Dorian Gray with his eyes still fixed upon his own portrait. "How sad it is! I shall grow old, and horrible, and dreadful. But this picture will remain always young. It will never be older than this particular day of June... If it were only the other way! If it were I who was to be always young, and the picture that was to grow old! For that—for that—I would give everything! Yes, there is nothing in the whole world I would not give! I would give my soul for that!"

"You would hardly care for such an arrangement, Basil," cried Lord Henry, laughing. "It would be rather hard lines on your work."

"I should object very strongly, Harry," said Hallward.

Dorian Gray turned and looked at him.

"I believe you would, Basil. You like your art better than your friends. I am no more to you than a green bronze figure.

—Nu e proprietatea mea, Harry.

—Cui îi aparține?

—Lui Dorian, desigur, răspunse pictorul.

—E un ins norocos.

—Ce trist e! murmură Dorian Gray, cu ochii încă fixați asupra propriului portret. Ce trist! Voi îmbătrâni, voi deveni oribil şi groaznic. Dar tabloul acesta va rămâne de-a pururi tânăr. Nu va fi mai trecut decât această zi de iunie... Dacă ar fi invers! Dacă ar fi să fiu eu pururea tânăr şi tabloul să îmbătrânească! Oh, pentru asta, pentru asta aş da orice! Da, n-ar exista ceva pe lume să nu dau! Mi-aş da sufletul pentru asta!

—N-ai da nici o importanță unui astfel de aranjament, Basil dragă, strigă lordul Henry râzând. Opera ta ar fi acoperită de linii groase.

—M-aş împotrivi din răsputeri, Harry, spuse Hallward.

Dorian se întoarse şi se uită la el.

—Te cred că aşa ai face. Îți place mai mult propria-ți artă decât prietenii pe care îi ai. Pentru tine eu nu sunt decât o figură

Hardly as much, I dare say."

The painter stared in amazement. It was so unlike Dorian to speak like that. What had happened? He seemed quite angry. His face was flushed and his cheeks burning.

"Yes," he continued, "I am less to you than your ivory Hermes or your silver Faun. You will like them always. How long will you like me? Till I have my first wrinkle, I suppose. I know, now, that when one loses one's good looks, whatever they may be, one loses everything. Your picture has taught me that. Lord Henry Wotton is perfectly right. Youth is the only thing worth having. When I find that I am growing old, I shall kill myself."

Hallward turned pale and caught his hand.

"Dorian! Dorian!" he cried, "don't talk like that. I have never had such a friend as you, and I shall never have such another. You are not jealous of material things, are you?—you who are finer than any of them!"

"I am jealous of everything whose beauty does not die. I am jealous of the portrait you have painted of me. Why should it keep

verde de bronz. Nici măcar atât, aş zice.

Pictorul tresări uimit. Nu era deloc felul de a vorbi al lui Dorian. Ce se întâmplase? Părea destul de supărat. Fața îi era îmbujorată iar obrajii îi ardeau.

—Da, continuă el. Pentru tine însemn mai puțin decât Hermesul de fildeş sau Faunul de argint. Statuetele acestea îți vor plăcea mereu. Pe mine cât mă vei plăcea? Până îmi va apărea primul rid, bănuiesc. Acum ştiu că atunci când îți pierzi trăsăturile frumoase, oricum ar fi ele, pierzi totul. Tabloul tău m-a învățat acest lucru. Lordul Henry are perfectă dreptate. Tinerețea este singurul lucru pe care merită să-l ai. Atunci când îmi voi da seama că îmbătrânesc, mă voi omorî.

Hallward păli şi-l luă de mână:

—Dorian, Dorian, nu vorbi astfel. N-am avut niciodată un prieten ca tine şi nu voi avea niciodată unul asemeni ție. Nu cred că eşti gelos pe cele materiale—tocmai tu, care eşti mai presus de toate!

—Sunt gelos pe absolut orice lucru a cărui frumusețe nu moare, sunt gelos pe portretul pe care l-ai pictat pentru mine.

CONTEMPORARY
LITERATURE PRESS
http://editura.mttlc.ro
The University of Bucharest, 2017

what I must lose? Every moment that passes takes something from me and gives something to it. Oh, if it were only the other way! If the picture could change, and I could be always what I am now! Why did you paint it? It will mock me some day—mock me horribly!" The hot tears welled into his eyes; he tore his hand away and, flinging himself on the divan, he buried his face in the cushions, as though he was praying.

"This is your doing, Harry," said the painter bitterly.

Lord Henry shrugged his shoulders.

"It is the real Dorian Gray—that is all."

"It is not."

"If it is not, what have I to do with it?"

"You should have gone away when I asked you," he muttered.

"I stayed when you asked me," was Lord Henry's answer.

"Harry, I can't quarrel with my two best friends at once, but between you both you have made me hate the finest piece of work I have ever done, and I will destroy it. What is it but

De ce trebuie el să păstreze ceea ce eu pierd? Orice clipă care trece îmi ia ceva şi-i dăruieşte lui. Oh, dacă ar fi altfel! Dacă tabloul s-ar putea schimba iar eu aş putea fi ceea ce sunt acum! De ce l-ai pictat? Îşi va bate joc de mine într-o zi—oribil îşi va bate joc! Lacrimi fiebinți îi şiroiau din ochi; se smulse, se aruncă pe divan şi-şi îngropă fața în perne, de parcă s-ar fi rugat.

—Aici e mâna ta, Harry, spuse pictorul cu amărăciune.

Lordul Henry dădu din umeri.

—Este adevăratul Dorian Gray—asta-i tot.

—Nu-i aşa.

—Dacă nu-i aşa, ce legătură am eu cu asta?

—Ar fi trebuit să pleci atunci când te-am rugat, bombăni el.

—Am stat atunci când m-ai rugat tu, veni răspunsul lordului Henry.

—Harry, nu mă pot certa cu cei mai buni prieteni ai mei în acelaşi timp, dar dintre voi doi, tu m-ai făcut să-mi urăsc cea mai bună din lucrările pe care le-am făcut vreodată şi o voi

canvas and colour? I will not let it come across our three lives and mar them."

Dorian Gray lifted his golden head from the pillow, and with pallid face and tear-stained eyes, looked at him as he walked over to the deal painting-table that was set beneath the high curtained window. What was he doing there? His fingers were straying about among the litter of tin tubes and dry brushes, seeking for something. Yes, it was for the long palette-knife, with its thin blade of lithe steel. He had found it at last. He was going to rip up the canvas.

With a stifled sob the lad leaped from the couch, and, rushing over to Hallward, tore the knife out of his hand, and flung it to the end of the studio.

"Don't, Basil, don't!" he cried. "It would be murder!"

"I am glad you appreciate my work at last, Dorian," said the painter coldly when he had recovered from his surprise. "I never thought you would."

"Appreciate it? I am in love with it, Basil. It is part of myself. I feel that."

distruge. Ce e, la urma urmei, decât pânză şi culoare? Nu voi permite să intervină în viețile noastre şi să le distrugă.

Dorian Gray îşi ridică capul auriu din pernă şi cu fața palidă, cu urme de lacrimi în ochi îl privi cum se îndreaptă spre masa de pictură de brad care se afla sub fereastra cu draperii lungi. Ce făcea el acolo? Degetele lui căutau ceva prin vălmăşagul de tuburi şi pensule uscate. Da, căuta cuțitul cu lama flexibilă de oțel. Îl găsi în cele din urmă. Avea de gând să sfâşie pânza.

Cu un suspin înăbuşit, băiatul sări de pe canapea şi, repezindu-se la Hallward, îi smulse cuțitul din mână şi îl aruncă în partea opusă a atelierului.

—Nu face asta, Basil, n-o face! strigă el. Ar fi o crimă.

—Mă bucur că-mi apreciezi opera în cele din urmă, Dorian, spuse pictorul, cu răceală, când îşi reveni din surpriză. Nu credeam că vei face asta.

—S-o apreciez? Dar sunt îndrăgostit de ea, Basil. E o parte din mine însumi. Simt asta.

"Well, as soon as you are dry, you shall be varnished, and framed, and sent home. Then you can do what you like with yourself." And he walked across the room and rang the bell for tea. "You will have tea, of course, Dorian? And so will you, Harry? Or do you object to such simple pleasures?"

"I adore simple pleasures," said Lord Henry. "They are the last refuge of the complex. But I don't like scenes, except on the stage. What absurd fellows you are, both of you! I wonder who it was defined man as a rational animal. It was the most premature definition ever given. Man is many things, but he is not rational. I am glad he is not, after all—though I wish you chaps would not squabble over the picture. You had much better let me have it, Basil. This silly boy doesn't really want it, and I really do."

"If you let any one have it but me, Basil, I shall never forgive you!" cried Dorian Gray; "and I don't allow people to call me a silly boy."

"You know the picture is yours, Dorian. I gave it to you

—Ei bine, de îndată ce te vei usca, vei fi lăcuit, înrămat şi trimis acasă. Apoi poți face absolut ce vrei cu tine. Şi pictorul traversă încăperea şi sună pentru ceai. Vrei să iei ceaiul, Dorian. Şi tu, Harry? Sau sunteți împotriva acestor plăceri simple?

—Ador plăcerile simple, spuse lordul Henry. Ele sunt ultimul refugiu al celor complecşi. Dar nu-mi plac scenele de genul acesta decât pe scena teatrului. Ce inşi absurzi mai sunteți voi doi! Mă întreb cine l-a definit pe om drept un animal rațional. A fost cea mai prematură definiție din câte s-au dat vreodată. Omul poate fi definit în multe feluri, dar în nici un caz ca fiind rațional. Mă bucur că nu este, la urma urmei, deşi aş prefera să nu vă ciorovăiți pe acest tablou. Mai bine mi l-ai da mie, Basil. Băiatul acesta prostuț nu-l vrea cu adevărat, eu într-adevăr îl vreau.

—Dacă vei da voie altcuiva să ia tabloul în afară de mine, nu te voi ierta niciodată, Basil! strigă Dorian Gray. Şi nu permit altora să mă numească băiat prostuț.

—Ştii că tabloul îți aparține, Dorian. Ți l-am dăruit înainte

before it existed."

"And you know you have been a little silly, Mr. Gray, and that you don't really object to being reminded that you are extremely young."

"I should have objected very strongly this morning, Lord Henry."

"Ah! this morning! You have lived since then."

There came a knock at the door, and the butler entered with a laden tea-tray and set it down upon a small Japanese table. There was a rattle of cups and saucers and the hissing of a fluted Georgian urn. Two globe-shaped china dishes were brought in by a page. Dorian Gray went over and poured out the tea. The two men sauntered languidly to the table and examined what was under the covers.

"Let us go to the theatre to-night," said Lord Henry. "There is sure to be something on, somewhere. I have promised to dine at White's, but it is only with an old friend, so I can send him a wire to say that I am ill, or that I am prevented from coming in consequence of a subsequent engagement. I think that would be a

de a exista.

—Şi ştiți că v-ați purtat puțin proseteşte, domnule Gray, că, în realitate, n-aveți nimic împotrivă să vi se reamintească faptul că sunteți extrem de tânăr.

—Azi de dimineață m-aş fi împotrivit din răsputeri, lord Henry.

—Ah! azi de dimineață! De atunci ați trăit ceva.

Se auzi o bătaie în uşă iar valetul intră cu o tavă de ceai încărcată şi o puse pe măsuța japoneză. Urmă zornăitul ceştilor şi farfurioarelor şi şuieratul ceainicului georgian. Un paj aduse două farfurii de porțelan rotunjite ca o sferă. Dorian Gray se duse şi turnă ceaiul. Cei doi bărbați o luară nepăsători spre masă şi apoi priviră îndelung ce se afla sub capace.

—Hai să mergem la teatru în seara asta, spuse lordul Henry. Trebuie să se joace o piesă pe undeva. I-am promis unui vechi prieten că vom cina la White, dar îi pot trimite o telegramă spunându-i că sunt bolnav sau că sunt reținut ca urmare a unui angajament. Cred că ar fi o scuză bună—ar avea întreaga

rather nice excuse: it would have all the surprise of candour."

"It is such a bore putting on one's dress-clothes," muttered Hallward. "And, when one has them on, they are so horrid."

"Yes," answered Lord Henry dreamily, "the costume of the nineteenth century is detestable. It is so sombre, so depressing. Sin is the only real colour-element left in modern life."

"You really must not say things like that before Dorian, Harry."

"Before which Dorian? The one who is pouring out tea for us, or the one in the picture?"

"Before either."

"I should like to come to the theatre with you, Lord Henry," said the lad.

"Then you shall come; and you will come, too, Basil, won't you?"

"I can't, really. I would sooner not. I have a lot of work to do."

surpriză a candorii.

—E atât de plictisitor să te îmbraci în haine de seară, bombăni Hallward. Şi, la urma urmei, piesele care se joacă azi sunt atât de dezgustătoare.

—Da, răspunse lordul Henry visător, hainele secolului al nouăsprezecelea sunt detestabile. Sunt atât de sobre, de deprimante. Păcatul e unicul element real de culoare din viața modernă.

—N-ar trebui să spui lucruri de genul ăsta în fața lui Dorian, dragă Harry.

—În fața cărui Dorian? A celui care ne toarnă ceaiul sau a celui din tablou?

—În fața amândurora.

—Mi-ar face plăcere să vin la teatru cu dumneavoastră, lord Henry, spuse băiatul.

—Atunci veți veni; şi vei veni şi tu, Basil, nu-i aşa?

—Nu pot. Aş prefera să nu vin. Am o mulțime de treburi de făcut.

"Well, then, you and I will go alone, Mr. Gray."

"I should like that awfully."

The painter bit his lip and walked over, cup in hand, to the picture.

"I shall stay with the real Dorian," he said, sadly.

"Is it the real Dorian?" cried the original of the portrait, strolling across to him. "Am I really like that?"

"Yes; you are just like that."

"How wonderful, Basil!"

"At least you are like it in appearance. But it will never alter," sighed Hallward. "That is something."

"What a fuss people make about fidelity!" exclaimed Lord Henry. "Why, even in love it is purely a question for physiology. It has nothing to do with our own will. Young men want to be faithful, and are not; old men want to be faithless, and cannot: that is all one can say."

"Don't go to the theatre to-night, Dorian," said Hallward. "Stop and dine with me."

"I can't, Basil."

—Ei bine, atunci vom merge noi doi, domnule Gray.

—Mi-ar face o imensă plăcere.

Pictorul îşi muşcă buzele şi se duse, cu ceaşca în mână, spre tablou.

—Voi rămâne cu adevăratul Dorian, spuse el cu tristeţe.

—Este oare acesta adevăratul Dorian, strigă originalul portretului, mergând spre el. Oare sunt într-adevăr aşa?

—Da, întocmai aşa.

—Ce minunat, Basil dragă!

—Cel puţin în aparenţă eşti aşa. Dar acesta nu se va schimba niciodată, oftă Hallward. E ceva.

—Cât zgomot fac oamenii în jurul fidelităţii! exclamă lordul Henry. Ei bine, chiar în iubire e o problemă de domeniul psihologiei. N-are nimic de-a face cu propria noastră voinţă. Tinerii vor să fie fideli şi nu sunt, bătrânii vor să fie infideli şi nu pot—asta-i tot.

—Nu te duce la teatru în seara asta, Dorian, spuse Hallward. Rămâi să cinăm împreună.

—Nu pot, Basil.

"Why?"

"Because I have promised Lord Henry Wotton to go with him."

"He won't like you the better for keeping your promises. He always breaks his own. I beg you not to go."

Dorian Gray laughed and shook his head.

"I entreat you."

The lad hesitated, and looked over at Lord Henry, who was watching them from the tea-table with an amused smile.

"I must go, Basil," he answered.

"Very well," said Hallward, and he went over and laid down his cup on the tray. "It is rather late, and, as you have to dress, you had better lose no time. Good-bye, Harry. Good-bye, Dorian. Come and see me soon. Come to-morrow."

"Certainly."

"You won't forget?"

"No, of course not," cried Dorian.

"And... Harry!"

"Yes, Basil?"

—De ce?

—Pentru că i-am promis lordului Henry Wotton să merg cu el.

—Nu te va admira mai mult pentru că-ți ții promisiunile. El şi le încalcă mereu. Te rog să nu te duci.

Dorian Gray râse şi dădu din cap.

—Te implor.

Băiatul ezită şi se uită spre lordul Henry, care îi urmărea de la măsuța de ceai cu un zâmbet amuzat.

—Trebuie să mă duc, Basil, răspunse el.

—Foarte bine, spuse Hallward, şi se duse şi-şi puse ceaşca pe tavă. E destul de târziu, şi cum trebuie să vă îmbrăcați pentru spectacol, ar fi bine să nu pierdeți timpul. La revedere, Harry. La revedere, Dorian. Să treci pe la mine. Vino mâine.

—Desigur.

—N-o să uiți?

—Nu, sigur că nu, strigă Dorian.

—Şi... Harry!

—Da, Basil?

Contemporary Literature Press
http://editura.mttlc.ro
The University of Bucharest, 2017

"Remember what I asked you, when we were in the garden this morning."

"I have forgotten it."

"I trust you."

"I wish I could trust myself," said Lord Henry, laughing. "Come, Mr. Gray, my hansom is outside, and I can drop you at your own place. Good-bye, Basil. It has been a most interesting afternoon."

As the door closed behind them, the painter flung himself down on a sofa, and a look of pain came into his face.

—Aminteşte-ți ce te-am rugat în grădină, azi dimineață.

—Am uitat.

—Am încredere în tine.

—Aş vrea să am şi eu încredere în mine, spuse lordul Henry, râzând. Veniți, domnule Gray, şareta mă aşteaptă afară, vă pot lăsa acasă. La revedere, Basil. A fost o după-amiază extrem de interesantă.

În timp ce uşa se închidea în spatele lor, pictorul se lăsă pe canapea şi pe chip i se aşternu o expresie de mare suferință.

CONTEMPORARY
LITERATURE PRESS
http://editura.mttlc.ro
The University of Bucharest, 2017

Chapter 4

One afternoon, a month later, Dorian Gray was reclining in a luxurious arm-chair, in the little library of Lord Henry's house in Mayfair. It was, in its way, a very charming room, with its high panelled wainscoting of olive-stained oak, its cream-coloured frieze and ceiling of raised plasterwork, and its brickdust felt carpet strewn with silk, long-fringed Persian rugs. On a tiny satinwood table stood a statuette by Clodion, and beside it lay a copy of Les Cent Nouvelles, bound for Margaret of Valois by Clovis Eve and powdered with the gilt daisies that Queen had selected for her device. Some large blue china jars and parrot-tulips were ranged on the mantelshelf, and through the small leaded panes of the window streamed the apricot-coloured light of a summer day in London.

Lord Henry had not yet come in. He was always late on principle, his principle being that punctuality is the thief of time. So the lad was looking rather sulky, as with listless fingers he

Capitolul IV

Într-o după-amiază, o lună mai târziu, Dorian Gray stătea într-un fotoliu luxos din mica bibliotecă a casei din Mayfair a lordului Henry. În felul ei, încăperea era foarte atrăgătoare, cu lambriurile înalte din lemn de stejar cu pete măslinii, cu friza crem şi tavanul susținut de muluri, cu covorul cărămiziu de pluş, la capetele căruia se aflau ici-colo carpete persane cu franjuri lungi de mătase. Pe o măsuță din lemn indian satinat se afla o statuetă de Clodion iar lângă ea un exemplar din *Les Cent Nouvelles*, legat pentru Margareta de Valois de către Clovis Eve, pe copertele căruia erau presărate margaretele aurite alese de Regină ca emblemă. Pe polița şemineului erau etalate câteva căni de porțelan albastru şi lalele cu coloritul penajului de papagal iar prin ochiurile ferestrei în cameră intra lumina de culoarea caisei a unei zile de vară londoneze.

Lordul Henry nu venise încă. Întotdeauna întârzia din principiu, iar principiul lui era că punctualitatea este un hoț al timpului. Băiatul era deci cam posomorât, întorcând cu degete

turned over the pages of an elaborately illustrated edition of Manon Lescaut that he had found in one of the book-cases. The formal monotonous ticking of the Louis Quatorze clock annoyed him. Once or twice he thought of going away.

At last he heard a step outside, and the door opened.

"How late you are, Harry!" he murmured.

"I am afraid it is not Harry, Mr. Gray," answered a shrill voice.

He glanced quickly round and rose to his feet. "I beg your pardon. I thought—"

"You thought it was my husband. It is only his wife. You must let me introduce myself. I know you quite well by your photographs. I think my husband has got seventeen of them."

"Not seventeen, Lady Henry?"

"Well, eighteen, then. And I saw you with him the other night at the opera." She laughed nervously as she spoke, and watched him with her vague forget-me-not eyes. She was a curious woman, whose dresses always looked as if they had been designed in a rage and put on in a tempest. She was usually in

distrate paginile unei ediții din *Manon Lescaut*, laborios ilustrată, pe care o găsise într-unul din rafturi. Ticăitul monoton al ceasului Louis Quatorze îl enerva. În câteva rânduri se gândise să plece.

În cele din urmă auzi paşi afară şi uşa se deschise.

—Ce mult ai întârziat, Harry! murmură el.

—Nu este Harry, domnule Gray, răspunse o voce ascuțită.

El aruncă o privire rapidă în jur şi se ridică în picioare. Scuzați-mă. Am crezut că...

—Ați crezut că e soțul meu. Nu-i decât soția lui. Dați-mi voie să mă prezint. Vă ştiu foarte bine după fotografii. Cred că soțul meu are vreo şaptesprezece.

—Nu şaptesprezece, lady Henry?!

—Ei bine, optsprezece atunci. V-am văzut cu el la operă aseară. Râdea nervos în timp ce vorbea şi-l urmărea cu privirea indecisă a ochilor ei de nu-mă-uita. Era o femeie ciudată, ale cărei rochii păreau a fi croite cu furie şi purtate furtunos. Mereu era îndrăgostită de cineva şi pentru că pasiunea nu era niciodată

love with somebody, and, as her passion was never returned, she had kept all her illusions. She tried to look picturesque, but only succeeded in being untidy. Her name was Victoria, and she had a perfect mania for going to church.

"That was at Lohengrin, Lady Henry, I think?"

"Yes; it was at dear Lohengrin. I like Wagner's music better than anybody's. It is so loud that one can talk the whole time without other people hearing what one says. That is a great advantage, don't you think so, Mr. Gray?"

The same nervous staccato laugh broke from her thin lips, and her fingers began to play with a long tortoise-shell paper-knife.

Dorian smiled and shook his head:

"I am afraid I don't think so, Lady Henry. I never talk during music—at least, during good music. If one hears bad music, it is one's duty to drown it in conversation."

"Ah! that is one of Harry's views, isn't it, Mr. Gray? I always hear Harry's views from his friends. It is the only way I get to

reciprocă, îşi păstra iluziile intacte. Încerca să pară pitorească dar nu reuşea decât să fie dezordonată. O chema Victoria şi avea o manie neabătută de a merge la biserică.

—Asta s-a întâmplat la „Lohengrin" lady Henry?

—Da, la dragul de „Lohengrin". Îmi place muzica lui Wagner mai mult decât a oricui altui compozitor. Sună atât de tare încât poți vorbi fără ca altcineva să te audă ce spui. E un mare avantaj, nu credeți, domnule Gray?

De pe buzele ei porni acelaşi râs nervos, sacadat iar cu degetele începu să se joace cu un coup-papier din carapace de broască țestoasă.

Dorian zâmbi şi-şi clătină capul:

—Îmi pare rău, dar nu cred asta, lady Henry. Nu vorbesc atunci când ascult muzică, cel puțin atunci când e vorba despre muzică bună. Când ascultăm muzică proastă, e datoria noastră să o înecăm în conversație.

—Ah, asta e una din părerile lui Henry, nu-i aşa, domnule Gray? Mereu aud părerile lui Henry la prietenii lui. E singura

know of them. But you must not think I don't like good music. I adore it, but I am afraid of it. It makes me too romantic. I have simply worshipped pianists—two at a time, sometimes, Harry tells me. I don't know what it is about them. Perhaps it is that they are foreigners. They all are, ain't they? Even those that are born in England become foreigners after a time, don't they? It is so clever of them, and such a compliment to art. Makes it quite cosmopolitan, doesn't it? You have never been to any of my parties, have you, Mr. Gray? You must come. I can't afford orchids, but I share no expense in foreigners. They make one's rooms look so picturesque. But here is Harry! Harry, I came in to look for you, to ask you something—I forget what it was—and I found Mr. Gray here. We have had such a pleasant chat about music. We have quite the same ideas. No; I think our ideas are quite different. But he has been most pleasant. I am so glad I've seen him."

"I am charmed, my love, quite charmed," said Lord Henry, elevating his dark, crescent-shaped eyebrows and looking at them both with an amused smile. "So sorry I am late, Dorian. I went to

modalitate prin care reuşesc să le aflu. Dar nu trebuie să trageți concluzia că nu-mi place muzica bună. O ador, dar mi-e teamă de ea. Mă face să fiu prea romantică. Pur şi simplu i-am adorat pe pianişti, uneori doi deodată, cum îmi spune Harry. Nu ştiu ce anume mă atrage la ei. Poate faptul că sunt străini. Toți sunt străini, nu-i aşa? Chiar cei născuți în Anglia devin străini după o vreme, nu-i aşa? E o dovadă de inteligență din partea lor şi un omagiu față de artă. O face cosmopolită, nu-i aşa? N-ați fost la nici una din petrecerile mele, nu-i aşa, domnule Gray? Trebuie să veniți. Nu-mi pot permite orhidee, dar cheltuiesc oricât pentru străini. Dau un aer atât de pitoresc încăperii. Dar uite-l şi pe Harry!—Harry, am intrat aici să te caut, să te rog ceva—am uitat acum ce era—şi l-am găsit pe domnul Gray aici. Am avut o conversație atât de plăcută despre muzică. Avem cam aceleaşi idei. Nu, cred că ideile noastre sunt destul de diferite. Dar a fost extrem de amabil. Mă bucur că l-am întâlnit.

—Sunt încântat iubita mea, chiar încântat, spuse lordul Henry, ridicându-şi sprâncenele negre, în formă de semilună şi uitându-se la amândoi cu un zâmbet amuzat. Îmi pare nespus

look after a piece of old brocade in Wardour Street and had to bargain for hours for it. Nowadays people know the price of everything and the value of nothing."

"I am afraid I must be going," exclaimed Lady Henry, breaking an awkward silence with her silly sudden laugh. "I have promised to drive with the duchess. Good-bye, Mr. Gray. Good-bye, Harry. You are dining out, I suppose? So am I. Perhaps I shall see you at Lady Thornbury's."

"I dare say, my dear," said Lord Henry, shutting the door behind her as, looking like a bird of paradise that had been out all night in the rain, she flitted out of the room, leaving a faint odour of frangipanni. Then he lit a cigarette and flung himself down on the sofa.

"Never marry a woman with straw-coloured hair, Dorian," he said after a few puffs.

"Why, Harry?"

"Because they are so sentimental."

"But I like sentimental people."

de rău că am întârziat, Dorian. M-am dus să caut o bucată de brocart vechi în strada Wardour şi a trebuit să mă târgui ore întregi pentru ea. Azi oamenii cunosc preţul fiecărui obiect şi valoarea niciunuia.

—Îmi pare rău, dar trebuie să plec, exclamă lady Henry, rupând o tăcere stânjenitoare cu râsul ei abrupt, prostesc. Am promis să ies la plimbare cu ducesa. La revedere, domnule Gray. La revedere, Harry. Presupun că luaţi masa în oraş. Şi eu. Poate ne vedem la lady Thornbury.

—Aşa cred, draga mea, spuse lordul Henry, închizând uşa în urma ei care, asemeni unei păsări a paradisului care stătuse în ploaie toată noaptea, zbură din cameră, lăsând în urmă o mireasmă de iasomie. Apoi el îşi aprinse o ţigară şi se aruncă pe sofa.

—Să nu te însori niciodată cu o femeie cu păr galben-pai, Dorian, spuse el după câteva pufăituri.

—De ce Harry?

—Pentru că sunt prea sentimentale.

—Dar mie îmi plac sentimentalii.

"Never marry at all, Dorian. Men marry because they are tired; women, because they are curious: both are disappointed."

"I don't think I am likely to marry, Harry. I am too much in love. That is one of your aphorisms. I am putting it into practice, as I do everything that you say."

"Who are you in love with?" asked Lord Henry after a pause.

"With an actress," said Dorian Gray, blushing.

Lord Henry shrugged his shoulders.

"That is a rather commonplace debut."

"You would not say so if you saw her, Harry."

"Who is she?"

"Her name is Sibyl Vane."

"Never heard of her."

"No one has. People will some day, however. She is a genius."

"My dear boy, no woman is a genius. Women are a decorative sex. They never have anything to say, but they say it charmingly.

—Să nu te însori deloc, Dorian. Bărbaţii se însoară pentru că sunt obosiţi, femeile pentru că sunt curioase şi ambii sunt dezamăgiţi.

—Nu cred că mă voi căsători vreodată, Henry. Sunt prea îndrăgostit. Acesta e unul din aforismele tale. Îl pun în practică, aşa cum fac cu tot ce spui tu.

—De cine eşti îndrăgostit? întrebă lordul Henry, după o scurtă pauză.

—De o actriţă, spuse Dorian Gray înroşindu-se.

Lordul Henry dădu din umeri.

—E un *début* banal.

—N-ai mai spune aşa dacă ai vedea-o, Harry.

—Cine e?

—O cheamă Sibyl Vane.

—N-am auzit de ea.

—Nimeni n-a auzit. Totuşi, într-o zi, oamenii vor auzi de ea. E genială.

—Dragă băiete, nici o femeie nu-i genială. Femeile aparţin sexului decorativ. N-au nimic de spus, dar acest nimic îl spun

Women represent the triumph of matter over mind, just as men represent the triumph of mind over morals."

"Harry, how can you?"

"My dear Dorian, it is quite true. I am analysing women at present, so I ought to know. The subject is not so abstruse as I thought it was. I find that, ultimately, there are only two kinds of women, the plain and the coloured. The plain women are very useful. If you want to gain a reputation for respectability, you have merely to take them down to supper. The other women are very charming. They commit one mistake, however. They paint in order to try and look young. Our grandmothers painted in order to try and talk brilliantly. Rouge and esprit used to go together. That is all over now. As long as a woman can look ten years younger than her own daughter, she is perfectly satisfied. As for conversation, there are only five women in London worth talking to, and two of these can't be admitted into decent society. However, tell me about your genius. How long have you known her?"

într-un mod fermecător. Femeia reprezintă triumful materiei asupra spiritului, aşa cum bărbatul reprezintă triumful spiritului asupra moravurilor.

—Harry, cum poți să spui aşa ceva?

—Dragul meu Dorian, este purul adevăr. În prezent le analizez pe femei, aşa că ar trebui să ştiu aceste lucruri. Subiectul nu-i atât de obscur cum credeam a fi. În cele din urmă sunt doar două tipuri de femei, cele incolore şi cele colorate. Femeile incolore sunt utile. Dacă vrei să câştigi reputația de respectabilitate, nu trebuie decât să le inviți la supeu. Celelalte femei sunt extrem de încântătoare. Totuşi, fac o greşeală. Se machiază pentru a încerca să arate tinere. Bunicile noastre se machiau pentru a se strădui să aibă o conversație sclipitoare. *Rouge* şi *esprit* se potriveau. Toate astea au luat sfârşit acum. Atâta timp cât o femeie arată cu zece ani mai tânără decât fiica ei, este perfect mulțumită. În ce priveşte conversația, în Londra nu există decât zece femei cu care merită să vorbeşti, şi două din ele nu pot fi primite într-o societate decentă. Totuşi, povesteşte-mi despre geniul tău. De când o cunoşti?

Contemporary Literature Press
http://editura.mttlc.ro
The University of Bucharest, 2017

"Ah! Harry, your views terrify me."

"Never mind that. How long have you known her?"

"About three weeks."

"And where did you come across her?"

"I will tell you, Harry, but you mustn't be unsympathetic about it. After all, it never would have happened if I had not met you. You filled me with a wild desire to know everything about life. For days after I met you, something seemed to throb in my veins. As I lounged in the park, or strolled down Piccadilly, I used to look at every one who passed me and wonder, with a mad curiosity, what sort of lives they led. Some of them fascinated me. Others filled me with terror. There was an exquisite poison in the air. I had a passion for sensations... Well, one evening about seven o'clock, I determined to go out in search of some adventure. I felt that this grey monstrous London of ours, with its myriads of people, its sordid sinners, and its splendid sins, as you once phrased it, must have something in store for me. I fancied a thousand things. The mere danger gave me a sense of delight. I remembered what you had said to me on that wonderful evening

—Ah, Harry, părerile tale mă înspăimântă.

—N-are importanță. De când o cunoşti?

—Cam de trei săptămâni.

—Şi unde ai întâlnit-o?

—Îți voi spune, Harry, dar n-ar trebui să fii neînțelegător. La urma urmelor, nu s-ar fi întâmplat, dacă nu te-aş fi întâlnit. Tu mi-ai dat acea dorință nestăvilită de a cunoaşte totul despre viață. La patru zile după ce te-am întâlnit, ceva nedesluşit a început să pulseze în mine. Când hoinăream în Park sau mă plimbam în Piccadilly, mă uitam la toți cei care treceau pe lângă mine şi mă întrebam, curios foc, ce fel de viață duc. Unii mă fascinau. Alții îmi dădeau fiori. În aer plutea o otravă rafinată. Senzațiile îmi stârneau pasiune... Ei bine, într-o seară, în jur de ora şapte, m-am hotărât să ies în căutarea unei aventuri. Simțeam că această Londră cenuşie, monstruoasă, cu miriadele ei de oameni, cu păcătoşii ei sordizi şi splendidele ei păcate, cum ai spus tu cândva, îmi pregăteşte ceva. Mi-am imaginat o mulțime de lucruri. Pericolul îmi dădea un sentiment de plăcere. Mi-am amintit ce mi-ai spus în acea seară minunată în

when we first dined together, about the search for beauty being the real secret of life. I don't know what I expected, but I went out and wandered eastward, soon losing my way in a labyrinth of grimy streets and black grassless squares. About half-past eight I passed by an absurd little theatre, with great flaring gas-jets and gaudy play-bills. A hideous Jew, in the most amazing waistcoat I ever beheld in my life, was standing at the entrance, smoking a vile cigar. He had greasy ringlets, and an enormous diamond blazed in the centre of a soiled shirt. 'Have a box, my Lord?' he said, when he saw me, and he took off his hat with an air of gorgeous servility. There was something about him, Harry, that amused me. He was such a monster. You will laugh at me, I know, but I really went in and paid a whole guinea for the stage-box. To the present day I can't make out why I did so; and yet if I hadn't—my dear Harry, if I hadn't—I should have missed the greatest romance of my life. I see you are laughing. It is horrid of you!"

"I am not laughing, Dorian; at least I am not laughing at you. But you should not say the greatest romance of your life. You should say the first romance of your life. You will always

care am cinat prima oară împreună: căutarea frumosului este adevăratul secret al vieții. Nu ştiu ce aşteptam, dar am ieşit şi m-am aventurat spre estul oraşului, pierzându-mă curând într-un labirint de străzi mizere şi scurariuri sterpe. În jurul orei opt şi jumătate am trecut pe lângă un teatru minuscul, cu becuri mari de gaz care pâlpâiau şi afişe de prost gust. Un evreu oribil, îmbrăcat în cea mai incredibilă vestă, stătea la intrare fumând un trabuc nemernic. Avea bucle unsuroase şi un diamant enorm strălucea în mijlocul unei cămăşi soioase. „Vreți să luați un loc în lojă, domnul meu?" a spus când m-a văzut, şi şi-a scos pălăria cu un aer de servilitate imensă. Era în el ceva care mă amuza, Harry. Era un monstru. O să râzi de mine, ştiu, dar am intrat într-adevăr şi am plătit o guinee pentru un loc în lojă. Nici azi nu-mi dau seama de ce am făcut aşa; şi totuşi, dacă n-aş fi făcut-o, dragul meu Harry, aş fi pierdut marea dragoste a vieții mele. Văd că râzi. Ce oribil din partea ta!

—Nu râd, Dorian; cel puțin nu de tine râd. Dar n-ar trebui să spui marea dragoste a vieții tale. Ar trebui să spui prima dragoste a vieții tale. Vei fi iubit mereu şi mereu vei fi

be loved, and you will always be in love with love. A grande passion is the privilege of people who have nothing to do. That is the one use of the idle classes of a country. Don't be afraid. There are exquisite things in store for you. This is merely the beginning."

"Do you think my nature so shallow?" cried Dorian Gray angrily.

"No; I think your nature so deep."

"How do you mean?"

"My dear boy, the people who love only once in their lives are really the shallow people. What they call their loyalty, and their fidelity, I call either the lethargy of custom or their lack of imagination. Faithfulness is to the emotional life what consistency is to the life of the intellect—simply a confession of failure. Faithfulness! I must analyse it some day. The passion for property is in it. There are many things that we would throw away if we were not afraid that others might pick them up. But I don't want to interrupt you. Go on with your story."

"Well, I found myself seated in a horrid little private box,

îndrăgostit de dragoste. O *grande passion* este privilegiul celor care nu au nimic de făcut. Acesta e privilegiul claselor leneşe dintr-o țară. Nu te teme. Te aşteaptă lucruri superbe. Acesta nu-i decât începutul.

—Mă crezi chiar atât de lipsit de profunzime? strigă Dorian Gray enervat.

—Nu, cred că ai o fire profundă.

—Ce vrei să spui?

—Dragă băiete, cei care iubesc o singură dată în viață sunt lipsiți de profunzime. Ceea ce ei numesc loialitate şi fidelitate, eu numesc fie letargie a obiceiului sau lipsă de imaginație. Fidelitatea este pentru viața sentimentală ceea ce este consistența pentru viața intelectului—pur şi simplu o confesiune a eşecurilor. Fidelitatea! Ar trebui să o analizez într-o bună zi. În ea se află pasiunea pentru proprietate. Am arunca multe lucruri dacă nu ne-am teme că alții s-ar putea să le ia. Dar nu vreau să te întrerup. Continuă-ți povestea.

—Ei bine, m-am trezit într-o mică lojă privată, cu o cortină

with a vulgar drop-scene staring me in the face. I looked out from behind the curtain and surveyed the house. It was a tawdry affair, all Cupids and cornucopias, like a third-rate wedding-cake. The gallery and pit were fairly full, but the two rows of dingy stalls were quite empty, and there was hardly a person in what I suppose they called the dress-circle. Women went about with oranges and ginger-beer, and there was a terrible consumption of nuts going on."

"It must have been just like the palmy days of the British drama."

"Just like, I should fancy, and very depressing. I began to wonder what on earth I should do when I caught sight of the play-bill. What do you think the play was, Harry?"

"I should think 'The Idiot Boy', or 'Dumb but Innocent'. Our fathers used to like that sort of piece, I believe. The longer I live, Dorian, the more keenly I feel that whatever was good enough for our fathers is not good enough for us. In art, as in politics, les grand-pères ont toujours tort."

"This play was good enough for us, Harry. It was Romeo and

vulgară de antract drept în faţa mea. Am privit din spatele draperiei şi am cercetat cu atenţie sala. Era ţipătoare—încărcată de cupidoni şi cornuri ale abundenţei asemeni unui tort de nuntă de mâna a treia. Galeria şi sala erau destul de pline dar cele două şiruri de staluri murdare erau cam goale, iar în ceea ce presupun că numesc ei balcoane nu era nimeni. Femeile se plimbau având în mână portocale şi bere neagră, şi toţi mâncau nuci pe rupte.

—Probabil că era ca în zilele de glorie ale Teatrului Britanic.

—Cam aşa, cred, şi totodată extrem de deprimant. Am început să mă întreb ce naiba să fac, când am zărit afişul. Ce piesă crezi că se juca, Harry?

—Cred că „Băiatul idiot sau prost dar inocent". Taţilor noştri le plăceau astfel de piese, cred. Cu cât înaintez în vârstă, Dorian, cu atât simt mai acut că tot ce taţii noştri considerau că e bun, nouă nu ne place. În artă, la fel ca în politică, *les grand-pères ont toujours tort*.

—Piesa asta e bună şi pentru noi, Harry. Era „Romeo şi

Juliet. I must admit that I was rather annoyed at the idea of seeing Shakespeare done in such a wretched hole of a place. Still, I felt interested, in a sort of way. At any rate, I determined to wait for the first act. There was a dreadful orchestra, presided over by a young Hebrew who sat at a cracked piano, that nearly drove me away, but at last the drop-scene was drawn up and the play began. Romeo was a stout elderly gentleman, with corked eyebrows, a husky tragedy voice, and a figure like a beer-barrel. Mercutio was almost as bad. He was played by the low-comedian, who had introduced gags of his own and was on most friendly terms with the pit. They were both as grotesque as the scenery, and that looked as if it had come out of a country-booth. But Juliet! Harry, imagine a girl, hardly seventeen years of age, with a little, flowerlike face, a small Greek head with plaited coils of dark-brown hair, eyes that were violet wells of passion, lips that were like the petals of a rose. She was the loveliest thing I had ever seen in my life. You said to me once that pathos left you unmoved, but that beauty, mere beauty, could fill your eyes with tears. I tell you, Harry, I could hardly see this girl for the mist of tears that came

Julieta". Trebuie să recunosc că m-a iritat ideea de a vedea Shakespeare jucat într-o asemenea fundătură mizerabilă. Totuşi, într-un fel mă interesa. Oricum, m-am hotărât să aştept să văd primul act. Orchestra era îngrozitoare şi era condusă de un tânăr evreu care stătea la un pian dezacordat care m-a scos din minți, dar în cele din urmă cortina s-a ridicat şi piesa a început. Romeo era un domn vârstnic şi masiv, cu sprâncene cănite şi o voce tragică, răguşită şi o față ca un butoi de bere. Mercutio era aproape la fel de catastrofal. Era jucat de un comedian de proastă calitate, care îşi plasa propriile gaguri şi era amical cu sala. Amândoi erau la fel de groteşti ca decorul, şi acela arăta de parcă ar fi fost luat de pe o tarabă de țară. Dar Julieta! Harry, imaginează-ți o fată de nici măcar şaptesprezece ani, cu o față ca de floare, cu un cap mic, grecesc, cu părul şaten închis împletit în cozi, cu ochii adevărate fântâni violete de pasiune, cu buze asemeni petalelor de roze. Era cel mai frumos lucru pe care l-am văzut vreodată. Mi-ai spus odată că patosul nu te mişcă dar frumusețea, simpla frumusețe, îți umple ochii de lacrimi. Harry, îți mărturisesc că abia o vedeam prin ceața de

across me. And her voice—I never heard such a voice. It was very low at first, with deep mellow notes that seemed to fall singly upon one's ear. Then it became a little louder, and sounded like a flute or a distant hautboy. In the garden-scene it had all the tremulous ecstasy that one hears just before dawn when nightingales are singing. There were moments, later on, when it had the wild passion of violins. You know how a voice can stir one. Your voice and the voice of Sibyl Vane are two things that I shall never forget. When I close my eyes, I hear them, and each of them says something different. I don't know which to follow. Why should I not love her? Harry, I do love her. She is everything to me in life. Night after night I go to see her play. One evening she is Rosalind, and the next evening she is Imogen. I have seen her die in the gloom of an Italian tomb, sucking the poison from her lover's lips. I have watched her wandering through the forest of Arden, disguised as a pretty boy in hose and doublet and dainty cap. She has been mad, and has come into the presence of a guilty king, and given him rue to wear and bitter herbs to taste of. She has been innocent, and the black hands of jealousy have crushed her

lacrimi. Şi vocea ei—n-am auzit niciodată o astfel de voce. La început a fost foarte joasă, cu note calde, profunde, care păreau că îți picură una câte una în ureche. Apoi a devenit mai înaltă şi semăna cu un flaut sau oboi sunând din depărtare. În scena grădinii avea tot acel extaz tremurător pe care îl auzi înaintea zorilor, când privighetorile cântă. Apoi, în alte momente avea pasiunea nestăpânită a viorilor. Ştii cum te poate incita o voce. Vocea ta şi vocea lui Sibyl Vane sunt două voci pe care nu le voi uita niciodată. Când închid ochii le aud şi fiecare din ele îmi spune altceva. Nu ştiu pe care din ele să le urmez. De ce să n-o iubesc? Harry, o iubesc din tot sufletul. Ea e totul pentru mine. Seară de seară mă duc s-o văd jucând. Într-o seară e Rosalind şi în următoarea Imogen. Am văzut-o murind într-un mormânt italienesc, sorbind otrava de pe buzele iubitului ei. Am urmărit-o cutreierând pădurea Arden, deghizată în flăcău frumos îmbrăcat în pantaloni, surtuc şi cu pălărioară. A fost nebuna care a venit în fața unui rege vinovat şi l-a împovărat de regrete şi l-a făcut să guste ruta amară. A fost inocenta, şi mâinile negre ale geloziei i-au zdrobit gâtul ca de trestie. Am văzut-o la toate

reedlike throat. I have seen her in every age and in every costume. Ordinary women never appeal to one's imagination. They are limited to their century. No glamour ever transfigures them. One knows their minds as easily as one knows their bonnets. One can always find them. There is no mystery in any of them. They ride in the park in the morning and chatter at tea-parties in the afternoon. They have their stereotyped smile and their fashionable manner. They are quite obvious. But an actress! How different an actress is! Harry! why didn't you tell me that the only thing worth loving is an actress?"

"Because I have loved so many of them, Dorian."

"Oh, yes, horrid people with dyed hair and painted faces."

"Don't run down dyed hair and painted faces. There is an extraordinary charm in them, sometimes," said Lord Henry.

"I wish now I had not told you about Sibyl Vane."

"You could not have helped telling me, Dorian. All through your life you will tell me everything you do."

"Yes, Harry, I believe that is true. I cannot help telling you things. You have a curious influence over me. If I ever did a

vârstele şi în toate costumele. Femeile banale nu-ți stârnesc imaginația. Sunt limitate la secolul în care trăiesc. Ghiceşti ce gândesc la fel de uşor cum le cunoşti pălăriile. Le poți descoperi uşor. Nu au nici un pic de mister. Merg în Park dimineața şi pălăvrăgesc la ceaiurile de după-amiaza. Au zâmbete stereotipe şi maniere la modă. Sunt destul de transparente. Dar o actriță! Ce deosebită e o actriță! Harry! de ce nu mi-ai spus că singura ființă pe care merită s-o iubeşti este actrița?

—Pentru că am iubit prea multe, Dorian.

—O, da, ființele acelea cu păr vopsit şi fețe machiate.

—Să nu disprețuieşti părul vopsit şi fețele machiate. Uneori sunt foarte fermecătoare, spuse lordul Henry.

—Acum îmi doresc să nu-ți fi spus nimic despre Sibyl Vane.

—Nu te-ai fi putut abține să nu-mi spui, Dorian. Toată viața o să-mi spui tot ce faci.

—Da, Harry, cred că este adevărat. Nu mă pot abține să nu-ți spun diverse lucruri. Ai o influență stranie asupra mea. Dacă

crime, I would come and confess it to you. You would understand me."

"People like you—the wilful sunbeams of life—don't commit crimes, Dorian. But I am much obliged for the compliment, all the same. And now tell me—reach me the matches, like a good boy—thanks—what are your actual relations with Sibyl Vane?"

Dorian Gray leaped to his feet, with flushed cheeks and burning eyes.

"Harry! Sibyl Vane is sacred!"

"It is only the sacred things that are worth touching, Dorian," said Lord Henry, with a strange touch of pathos in his voice. "But why should you be annoyed? I suppose she will belong to you some day. When one is in love, one always begins by deceiving one's self, and one always ends by deceiving others. That is what the world calls a romance. You know her, at any rate, I suppose?"

"Of course I know her. On the first night I was at the theatre, the horrid old Jew came round to the box after the performance was over and offered to take me behind the scenes and introduce

aş comite o crimă, aş veni să-ți mărturisesc. M-ai înțelege.

—Oamenii de felul tău—stâlpii neclintiți ai vieții—nu comit crime, Dorian. Dar, oricum, mă simt onorat de compliment. Şi acum spune-mi—dă-mi chibriturile ca un băiat bun ce eşti: *mersi*—în ce relație eşti cu Sibyl Vane?

Dorian Gray sări în picioare, cu obrajii înroşiți şi ochii arzând.

—Harry! Sibyl Vane e sacră!

—Nu merită să atingi decât ce-i sacru, Dorian, spuse lordul Henry, cu o ciudată inflexiune patetică în voce. Dar de ce trebuie să te necăjeşti. Va fi a ta într-o zi, bănuiesc. Atunci când iubeşti, începi întotdeauna prin a te autoînşela şi sfârşeşti prin a-i înşela pe alții. Asta e ceea ce lumea numeşte poveste de dragoste. Cred că v-ați cunoscut deja?

—Bineînțeles că o cunosc. În prima seară în care am fost la teatru, evreul acela bătrân şi oribil, a venit în loja mea la sfârşitul reprezentației şi s-a oferit să mă ducă în culise să mi-o prezinte.

me to her. I was furious with him, and told him that Juliet had been dead for hundreds of years and that her body was lying in a marble tomb in Verona. I think, from his blank look of amazement, that he was under the impression that I had taken too much champagne, or something."

"I am not surprised."

"Then he asked me if I wrote for any of the newspapers. I told him I never even read them. He seemed terribly disappointed at that, and confided to me that all the dramatic critics were in a conspiracy against him, and that they were every one of them to be bought."

"I should not wonder if he was quite right there. But, on the other hand, judging from their appearance, most of them cannot be at all expensive."

"Well, he seemed to think they were beyond his means," laughed Dorian. "By this time, however, the lights were being put out in the theatre, and I had to go. He wanted me to try some cigars that he strongly recommended. I declined. The next night, of course, I arrived at the place again. When he saw me, he made

M-am înfuriat pe el şi i-am spus că Julieta e moartă de sute de ani şi că trupul ei zace într-un mormânt de marmură la Verona. După privirea dezorientată de uimire, cred că avea impresia că băusem prea multă şampanie sau ceva de acest gen.

—Nu sunt surprins.

—Apoi m-a întrebat dacă scriu pentru vreun ziar. I-am spus că nu le citesc niciodată. Părea teribil de dezamăgit şi mi-a mărturisit că toți criticii de teatru conspiră împotriva lui şi că toți se lasă cumpărați.

—Nu m-aş mira să nu aibă dreptate în această privință. Dar, pe de altă parte, uitându-te la ei, nu sunt deloc pretenționoşi.

—Ei bine, se pare că el crede că-i depăşesc posibilitățile, râse Dorian. Totuşi, la acea oră luminile se stingeau în teatru şi trebuia să plec. Voia să încerc un trabuc pe care mi l-a recomandat călduros. L-am refuzat. Seara următoare am poposit din nou în acel loc. Când m-a văzut, mi-a făcut o

me a low bow and assured me that I was a munificent patron of art. He was a most offensive brute, though he had an extraordinary passion for Shakespeare. He told me once, with an air of pride, that his five bankruptcies were entirely due to 'The Bard,' as he insisted on calling him. He seemed to think it a distinction."

"It was a distinction, my dear Dorian—a great distinction. Most people become bankrupt through having invested too heavily in the prose of life. To have ruined one's self over poetry is an honour. But when did you first speak to Miss Sibyl Vane?"

"The third night. She had been playing Rosalind. I could not help going round. I had thrown her some flowers, and she had looked at me—at least I fancied that she had. The old Jew was persistent. He seemed determined to take me behind, so I consented. It was curious my not wanting to know her, wasn't it?"

"No; I don't think so."

"My dear Harry, why?"

plecăciune până în pământ şi m-a asigurat că sunt un generos patron al artelor. Era o brută extrem de ofensivă deşi avea o pasiune extraordinară pentru Shakespeare. La un moment dat mi-a spus, cu un aer mândru, că toate cele cinci falimente se datorau „Bardului", cum continua el să-l numească. Lua asta drept un semn de nobleţe.

—Este un semn de nobleţe, dragul meu Dorian—de mare nobleţe. Majoritatea oamenilor dau faliment pentru că au investit prea mult în proza vieţii. Să te ruinezi din cauza poeziei este o onoare. Dar când ai vorbit pentru prima oară cu domnişoara Sibyl Vane?

—A treia seară. Jucase rolul Rosalindei. Nu m-am putut abţine să nu mă duc în faţa scenei. I-am aruncat nişte flori şi ea m-a privit sau cel puţin mi-am imaginat că m-a privit. Bătrânul evreu era insistent. Părea hotărât să mă ducă în culise, aşa că am acceptat. Curios că nu voiam s-o cunosc, nu-i aşa?

—Nu, nu cred.

—Dragă Harry, dar de ce?

"I will tell you some other time. Now I want to know about the girl."

"Sibyl? Oh, she was so shy and so gentle. There is something of a child about her. Her eyes opened wide in exquisite wonder when I told her what I thought of her performance, and she seemed quite unconscious of her power. I think we were both rather nervous. The old Jew stood grinning at the doorway of the dusty greenroom, making elaborate speeches about us both, while we stood looking at each other like children. He would insist on calling me 'My Lord,' so I had to assure Sibyl that I was not anything of the kind. She said quite simply to me, 'You look more like a prince. I must call you Prince Charming.'"

"Upon my word, Dorian, Miss Sibyl knows how to pay compliments."

"You don't understand her, Harry. She regarded me merely as a person in a play. She knows nothing of life. She lives with her mother, a faded tired woman who played Lady Capulet in a sort of magenta dressing-wrapper on the first night, and looks as if she had seen better days."

—O să-ți spun altădată. Acum vreau să ştiu ce s-a întâmplat cu fata.

—Cu Sibyl! A fost atât de timidă şi atât de blândă. Are ceva copilăresc în ea. A deschis larg ochii şi s-a mirat când i-am spus ce cred despre jocul ei. Părea că nu-şi dădea seama de forța pe care o are. Cred că amândoi eram cam nervoşi. Bătrânul evreu stătea şi rânjea în uşa cabinei prăfuite, compunând discursuri înflorite despre noi doi, în timp ce noi ne uitam unul la altul ca nişte copii. Nu renunța deloc să mă numească „Lordul meu" aşa că a trebuit să-i dau asigurări Sibylei că nu sunt aşa ceva. Ea mi-a spus cu simplitate: „Arătați mai mult ca un prinț. Ar trebui să vă spun Făt-Fumos."

—Pe cuvântul meu, Dorian, domnişoara Sibyl se pricepe la complimente.

—Nu o înțelegi, Harry. Se uita la mine doar ca la un personaj dintr-o piesă. Nu cunoaşte viața. Locuieşte împreună cu mama ei, o femeie fanată, obosită, care a jucat rolul lui Lady Capulet în prima seară, înfăşurată într-o toaletă purpuriu aprins; femeia pare să fi cunoscut zile mai bune.

"I know that look. It depresses me," murmured Lord Henry, examining his rings.

"The Jew wanted to tell me her history, but I said it did not interest me."

"You were quite right. There is always something infinitely mean about other people's tragedies."

"Sibyl is the only thing I care about. What is it to me where she came from? From her little head to her little feet, she is absolutely and entirely divine. Every night of my life I go to see her act, and every night she is more marvellous."

"That is the reason, I suppose, that you never dine with me now. I thought you must have some curious romance on hand. You have; but it is not quite what I expected."

"My dear Harry, we either lunch or sup together every day, and I have been to the opera with you several times," said Dorian, opening his blue eyes in wonder.

"You always come dreadfully late."

"Well, I can't help going to see Sibyl play," he cried, "even if it is only for a single act. I get hungry for her presence; and when

—Cunosc acea privire. Mă deprimă, murmură lordul Henry, examinându-şi inelele.

—Evreul dorea să-mi spună istoria ei, dar i-am spus că nu mă interesează.

—Ai dreptate. Întotdeauna există ceva infinit de meschin în tragediile altora.

—Sibyl e singurul lucru care mă interesează. Ce contează de unde provine? Din cap până în picioare este absolut şi totalmente divină. Mă duc s-o văd jucând în fiecare seară, şi pe seară ce trece e din ce în ce mai minunată.

—Presupun că acesta e motivul pentru care nu mai cinezi cu mine. M-am gândit eu că probabil ai vreo aventură mai curioasă. Ai, dar nu e ceea ce mă aşteptam.

—Dragul meu Harry, dar prânzim sau cinăm în fiecare zi, şi am fost la Operă cu tine de câteva ori, spuse Dorian deschizând larg ochii albaştri.

—Mereu ajungi teribil de târziu.

—Ei bine, nu mă pot abține să nu mă duc s-o văd pe Sibyl jucând, spuse el, chiar dacă stau doar un singur act. Sunt

I think of the wonderful soul that is hidden away in that little ivory body, I am filled with awe."

"You can dine with me to-night, Dorian, can't you?"

He shook his head.

"To-night she is Imogen," he answered, "and to-morrow night she will be Juliet."

"When is she Sibyl Vane?"

"Never."

"I congratulate you."

"How horrid you are! She is all the great heroines of the world in one. She is more than an individual. You laugh, but I tell you she has genius. I love her, and I must make her love me. You, who know all the secrets of life, tell me how to charm Sibyl Vane to love me! I want to make Romeo jealous. I want the dead lovers of the world to hear our laughter and grow sad. I want a breath of our passion to stir their dust into consciousness, to wake their ashes into pain. My God, Harry, how I worship her!" He was walking up and down the room as he spoke. Hectic spots of red burned on his cheeks. He was terribly excited.

flămând s-o văd, iar când mă gândesc la minunatul ei suflet ascuns undeva în trupul mic de fildeş sunt cuprins de extaz.

—Poți cina cu mine azi, nu-i aşa?

Dorian dădu din cap.

—În seara asta e Imogen, răspunse el, şi mâine seară va fi Julieta.

—Şi când e Sibyl Vane?

—Niciodată.

—Te felicit.

—Ce oribil din partea ta! Ea reuneşte toate eroinele din lume într-o singură ființă. Este mai mult decât o simplă persoană. Râzi, dar eu îți spun că are geniu. Spune-mi tu, care cunoşti toate secretele vieții, spune-mi cum s-o vrăjesc, cum s-o fac să mă iubească! Vreau să-l fac pe Romeo să fie gelos. Vreau ca toți îndrăgostiții morți ai lumii să ne audă râsul şi să se-ntristeze. Vreau ca simpla răsuflare a pasiunii noastre să dea conştiință pulberii lor, iar cenuşa lor să simtă chinurile ca o ființă vie. Doamne, Dumnezeule, Harry, o divinizez! Dorian Gray se plimba prin cameră în timp ce vorbea. Pe obraji îi

Lord Henry watched him with a subtle sense of pleasure. How different he was now from the shy frightened boy he had met in Basil Hallward's studio! His nature had developed like a flower, had borne blossoms of scarlet flame. Out of its secret hiding-place had crept his soul, and desire had come to meet it on the way.

"And what do you propose to do?" said Lord Henry at last.

"I want you and Basil to come with me some night and see her act. I have not the slightest fear of the result. You are certain to acknowledge her genius. Then we must get her out of the Jew's hands. She is bound to him for three years—at least for two years and eight months—from the present time. I shall have to pay him something, of course. When all that is settled, I shall take a West End theatre and bring her out properly. She will make the world as mad as she has made me."

"That would be impossible, my dear boy."

"Yes, she will. She has not merely art, consummate art-

ardeau pete roşii, care apăreau şi dispăreau într-o agitație continuă. Era teribil de înfierbântat.

Lordul Henry îl urmărea cu un subtil sentiment al plăcerii. Cât de mult se deosebea acum de băiatul timid, speriat, pe care-l întâlnise în atelierul lui Basil Hallward! Firea lui crescuse asemeni unei flori, purtase boboci asemeni unei flăcări stacojii. Sufletul se strecurase din locul lui secret iar Dorința venise în întâmpinarea lui.

—Şi ce propui? spuse lordul Henry în cele din urmă.

—Aş vrea ca tu şi Basil să veniți cu mine într-o seară să o vedeți jucând. N-am nici cea mai mică umbră de teamă în ce priveşte rezultatul. Cu siguranță îi veți recunoaşte genialitatea. Apoi va trebui s-o scoatem din mâinile evreului. Este legată de el de trei ani—mai precis, de doi ani şi opt luni. Trebuie să-i plătesc ceva, desigur. Când totul va fi aranjat, voi alege un teatru din West End şi o voi scoate în lume. Toată lumea va fi nebună după ea, aşa cum sunt şi eu.

—Dragă băiete, ar fi imposibil.

—Îi va înnebuni pe toți. Nu are doar talent artistic, un

instinct, in her, but she has personality also; and you have often told me that it is personalities, not principles that move the age."

"Well, what night shall we go?"

"Let me see. To-day is Tuesday. Let us fix to-morrow. She plays Juliet to-morrow."

"All right. The Bristol at eight o'clock; and I will get Basil."

"Not eight, Harry, please. Half-past six. We must be there before the curtain rises. You must see her in the first act, where she meets Romeo."

"Half-past six! What an hour! It will be like having a meat-tea, or reading an English novel. It must be seven. No gentleman dines before seven. Shall you see Basil between this and then? Or shall I write to him?"

"Dear Basil! I have not laid eyes on him for a week. It is rather horrid of me, as he has sent me my portrait in the most wonderful frame, specially designed by himself, and, though I am a little jealous of the picture for being a whole month younger than I am,

desăvârşit instict artistic în ea, ci şi personalitate, şi tu mi-ai spus deseori că personalitățile, nu principiile, sunt motorul unei epoci.

—Ei bine, în ce seară vrei să mergem?

—Stai să văd. Azi e marți. Să aranjăm pentru mâine. Joacă rolul Julietei mâine.

—Foarte bine. Ne întâlnim la Bristol la ora opt, şi-l voi aduce şi pe Basil.

—Nu la opt, te rog, Harry. La şase şi jumătate. Trebuie să fim acolo înainte de ridicarea cortinei. Trebuie s-o vezi în primul act, în scena în care îl întâlneşte pe Romeo.

—Şase şi jumătate! Ce oră! Va fi ca şi cum am lua prânzul şi ceaiul la aceaşi oră sau am citi un roman englezesc. Să spunem şapte. Nici un gentleman nu cinează înainte de şapte. Să ne întâlnim cu Basil între aceste ore? Sau să-i scriu?

—Dragul de Basil! N-am dat ochii cu el de o săptămână. E dizgrațios din partea mea, mai ales că mi-a trimis portretul într-o ramă extraordinară, special concepută de el şi, deşi sunt puțin gelos pe portret pentru că este cu o lună mai tânăr decât mine,

I must admit that I delight in it. Perhaps you had better write to him. I don't want to see him alone. He says things that annoy me. He gives me good advice."

Lord Henry smiled.

"People are very fond of giving away what they need most themselves. It is what I call the depth of generosity."

"Oh, Basil is the best of fellows, but he seems to me to be just a bit of a Philistine. Since I have known you, Harry, I have discovered that."

"Basil, my dear boy, puts everything that is charming in him into his work. The consequence is that he has nothing left for life but his prejudices, his principles, and his common sense. The only artists I have ever known who are personally delightful are bad artists. Good artists exist simply in what they make, and consequently are perfectly uninteresting in what they are. A great poet, a really great poet, is the most unpoetical of all creatures. But inferior poets are absolutely fascinating. The worse their rhymes are, the more picturesque they look. The mere fact of having published a book of second-rate sonnets makes a man

trebuie să recunosc că mă încântă. Poate că ar fi mai bine să-i scrii tu. Nu vreau să-l întâlnesc de unul singur. Îmi spune lucruri care mă supără. Îmi dă sfaturi bune.

Lordul Henry zâmbi.

—Oamenilor le place să renunțe la ceea ce ei înşişi au nevoie. E ceea ce eu numesc străfundurile generozității.

—Oh, Basil e cel mai reuşit dintre toți oamenii pe care-i cunosc, dar mi se pare că are o fărâmă de filistinism în el. De când te cunosc am descoperit asta.

—Basil, dragă băiete, pune tot ce are mai frumos în el în operă. Consecința este că nu-i rămâne nimic în afară de prejudecăți, principii şi bun simț. Singurii artişti pe care i-am cunoscut şi care ca oameni sunt încântători, sunt artişti proşti. Artiştii buni există doar prin ceea ce fac şi, în consecință, sunt total neinteresanți prin ceea ce sunt. Un mare poet, un mare poet cu adevărat, este ființa cea mai nepoetică. Dar poeții de calitate inferioară sunt absolut fascinanți. Cu cât le sunt mai proaste rimele, cu atât sunt ei mai pitoreşti. Simplul fapt de a fi publicat un volum de sonete de mâna a doua face din tine un

quite irresistible. He lives the poetry that he cannot write. The others write the poetry that they dare not realize."

"I wonder is that really so, Harry?" said Dorian Gray, putting some perfume on his handkerchief out of a large, gold-topped bottle that stood on the table. "It must be, if you say it. And now I am off. Imogen is waiting for me. Don't forget about to-morrow. Good-bye."

As he left the room, Lord Henry's heavy eyelids drooped, and he began to think. Certainly few people had ever interested him so much as Dorian Gray, and yet the lad's mad adoration of some one else caused him not the slightest pang of annoyance or jealousy. He was pleased by it. It made him a more interesting study. He had been always enthralled by the methods of natural science, but the ordinary subject-matter of that science had seemed to him trivial and of no import. And so he had begun by vivisecting himself, as he had ended by vivisecting others. Human life—that appeared to him the one thing worth investigating. Compared to it there was nothing else of any value. It was true that as one watched life in its curious crucible of pain

ins irezistibil. Un asemenea ins trăieşte poezia pe care nu poate să o scrie. Alții scriu poezia pe care nu îndrăznesc să o trăiască.

—Oare chiar aşa stau lucrurile, Harry? spuse Dorian Gray stropindu-şi batista cu parfum dintr-o sticluță cu capac auriu, care se afla pe masă. Aşa trebuie să fie, dacă spui tu. Plec acum. Mă aşteaptă Imogen. Nu uita de mâine. La revedere.

După ce părăsi încăperea, lordul Henry îşi lăsă pleoapele grele să-i cadă şi începu să se gândească. Nu era nici o îndoială că extrem de puțini oameni îl interesaseră în măsura în care îl interesa Dorian Gray, şi totuşi, faptul că băiatul adora la nebunie pe altcineva nu-i dădea nici cel mai mic fior de supărare sau gelozie. Era chiar mulțumit. Dorian Gray devenea un subiect mai interesant de studiu. Întotdeauna fusese fascinat de metodele ştiințelor naturale, dar problematica lor îi părea tri vială şi neimportantă. Aşa că începuse să aplice vivisecția asupra lui şi sfârşise prin a o aplica asupra celorlalți. Viața omului—asta i se părea a fi singurul lucru care merită investigat. Prin comparație, tot restul era lipsit de valoare. Era

and pleasure, one could not wear over one's face a mask of glass, nor keep the sulphurous fumes from troubling the brain and making the imagination turbid with monstrous fancies and misshapen dreams. There were poisons so subtle that to know their properties one had to sicken of them. There were maladies so strange that one had to pass through them if one sought to understand their nature. And, yet, what a great reward one received! How wonderful the whole world became to one! To note the curious hard logic of passion, and the emotional coloured life of the intellect—to observe where they met, and where they separated, at what point they were in unison, and at what point they were at discord—there was a delight in that! What matter what the cost was? One could never pay too high a price for any sensation.

He was conscious—and the thought brought a gleam of pleasure into his brown agate eyes—that it was through certain words of his, musical words said with musical utterance, that Dorian Gray's soul had turned to this white girl and bowed in worship before her. To a large extent the lad was his own creation.

adevărat că atâta timp cât priveai viața în ciudatul ei creuzet în care sunt amestecate durerea şi plăcerea, nu puteai purta nici mască de sticlă, nici să opreşti miasmele sulfuroase să-ți tulbure creierul şi să-ți aducă imaginația într-o stare confuză datorită fanteziilor monstruoase şi viselor diforme. Erau otrăvuri atât de subtile, că pentru a le cunoaşte proprietățile trebuia să te laşi îmbolnăvit de ele. Erau boli atât de ciudate că trebuia să treci prin ele dacă doreai să le înțelegi natura. Şi totuşi, cât de răsplătit erai! Cât de minunată ți se arăta lumea! Să observi logica neclintită şi ciudată a pasiunii şi viața emoțională colorată a intelectului, să vezi unde se întâlnesc ele, unde se separă, în ce punct se află la unison şi în ce punct se află în dizarmonie—câtă plăcere era în toate astea! Ce contează costul? Orice senzație de acest gen este de neprețuit.

Era conştient—iar acest gând aduse o scânteie de plăcere în ochii lui de agată cafenie—că datorită unor cuvinte de-ale lui, cuvinte muzicale, rostite în fraze muzicale, sufletul lui Dorian Gray se îndreptase spre această fată albă şi se înclinase în adorație în fața ei. În mare parte, băiatul era creația lui, o creație

He had made him premature. That was something. Ordinary people waited till life disclosed to them its secrets, but to the few, to the elect, the mysteries of life were revealed before the veil was drawn away. Sometimes this was the effect of art, and chiefly of the art of literature, which dealt immediately with the passions and the intellect. But now and then a complex personality took the place and assumed the office of art, was indeed, in its way, a real work of art, life having its elaborate masterpieces, just as poetry has, or sculpture, or painting.

Yes, the lad was premature. He was gathering his harvest while it was yet spring. The pulse and passion of youth were in him, but he was becoming self-conscious. It was delightful to watch him. With his beautiful face, and his beautiful soul, he was a thing to wonder at. It was no matter how it all ended, or was destined to end. He was like one of those gracious figures in a pageant or a play, whose joys seem to be remote from one, but whose sorrows stir one's sense of beauty, and whose wounds are like red roses.

Soul and body, body and soul—how mysterious they were!

prematură. Era ceva. Oamenii obişnuiți aşteptau până ce viața le dezvăluia secretele ei, dar pentru cei câțiva, pentru aleşi, misterele vieții se dezvăluiau înainte ca vălul să fie dat la o parte. Uneori acesta era efectul artei, în special al artei literare care se ocupă nemijlocit de pasiuni şi intelect. Dar uneori o personalitate complexă îi lua locul şi împlinea funcția artei şi, în acest mod, devenea o adevărată operă de artă. Viața având capodoperele ei rafinate, aşa cum are poezia, sculptura sau pictura.

Da, băiatul era o creație prematură. Aduna recolta când era primăvară încă. Avea pulsul şi pasiunea tinereții dar devenea conştient de sine. Era o plăcere să-l urmăreşti. Cu figura lui frumoasă, cu sufletul lui frumos, te încânta. Nu conta cum se va sfârşi totul sau cum era destinat să se sfârşească. Era asemeni unei figuri grațioase într-o procesiune sau o piesă, ale cărei bucurii păreau a fi undeva departe, dar ale cărei triste ți stimulează simțul frumosului şi ale cărei răni sunt ca rozele roşii.

Suflet şi trup, trup şi suflet—ce misterioase erau! În suflet

There was animalism in the soul, and the body had its moments of spirituality. The senses could refine, and the intellect could degrade. Who could say where the fleshly impulse ceased, or the psychical impulse began? How shallow were the arbitrary definitions of ordinary psychologists! And yet how difficult to decide between the claims of the various schools! Was the soul a shadow seated in the house of sin? Or was the body really in the soul, as Giordano Bruno thought? The separation of spirit from matter was a mystery, and the union of spirit with matter was a mystery also.

He began to wonder whether we could ever make psychology so absolute a science that each little spring of life would be revealed to us. As it was, we always misunderstood ourselves and rarely understood others. Experience was of no ethical value. It was merely the name men gave to their mistakes. Moralists had, as a rule, regarded it as a mode of warning, had claimed for it a certain ethical efficacy in the formation of character, had praised it as something that taught us what to follow and showed us what to avoid. But there was no motive power in experience. It was as

era o doză de animalitate iar trupul avea momentele lui de spiritualitate. Simțurile se pot rafina, iar intelectul degrada. Cine poate spune unde încetează impulsul carnal sau unde începe impulsul fizic? Ce superficiale erau definițiile arbitrare ale psihologilor obişnuiți! Şi totuşi, cât de dificil era să decizi între opiniile susținute de diversele şcoli! Era sufletul o umbră statornicită în casa păcatului? Se afla trupul într-adevăr în suflet, aşa cum gândea Giordano Bruno? Separarea spiritului de materie era un mister iar uniunea spiritului cu materia era şi ea un mister.

Începu să se întrebe dacă am putea să facem din psihologie o ştiință absolută încât fiecare izvor neînsemnat al vieții să ni se dezvăluie. Aşa cum stau lucrurile, mereu ne înțelegem pe noi înşine în mod greşit şi, doar rareori, îi înțelegem pe alții. Experiența nu are valoare etică. Este doar numele pe care oamenii îl dau greşelilor pe care le fac. Moraliştii au privit-o de regulă ca pe o modalitate de avertizare, au pretins că are o anume eficacitate etică în formarea caracterului, au elogiat-o ca fiind ceva care ne învață încotro să ne îndreptăm şi ce anume să

little of an active cause as conscience itself. All that it really demonstrated was that our future would be the same as our past, and that the sin we had done once, and with loathing, we would do many times, and with joy.

It was clear to him that the experimental method was the only method by which one could arrive at any scientific analysis of the passions; and certainly Dorian Gray was a subject made to his hand, and seemed to promise rich and fruitful results. His sudden mad love for Sibyl Vane was a psychological phenomenon of no small interest. There was no doubt that curiosity had much to do with it, curiosity and the desire for new experiences, yet it was not a simple, but rather a very complex passion. What there was in it of the purely sensuous instinct of boyhood had been transformed by the workings of the imagination, changed into something that seemed to the lad himself to be remote from sense, and was for that very reason all the more dangerous. It was the passions about whose origin we deceived ourselves that tyrannized most strongly over us. Our weakest motives were those of whose nature we were

evităm. Dar în experiență nu există o sursă de putere. Este o cauză la fel de puțin activă cum este conştiința însăşi. Tot ce demonstrează cu adevărat este că viitorul nostru va fi la fel ca trecutul, că păcatul pe care l-am comis odată, cu scârbă, îl vom mai face de multe ori—şi atunci cu bucurie.

Şi îi era limpede că metoda experimentală era singura metodă prin care se putea ajunge la o analiză ştiințifică a pasiunilor. Fără îndoială că Dorian Gray era un subiect pe măsura lui şi părea că promite rezultate bogate şi pline de împliniri. Brusca lui pasiune pentru Sibyl Vane era un fenomen psihologic de mare interes. Fără îndoială că era la mijloc curiozitatea, curiozitatea şi dorința de noi experiențe; totuşi, nu era o pasiune simplă ci una foarte complexă. Purul instinct senzual al adolescenței se transformase prin mecanismele imaginației, se preschimbase în ceva care pentru el însuşi părea departe de lumea simțurilor şi, tocmai din această cauză, era mai periculos. Tocmai pasiunile asupra cărora ne înşelăm ne tiranizează cu mai multă forță. Cele mai debile motive sunt cele de a căror natură suntem conştienți. De multe ori se întâmplă că

conscious. It often happened that when we thought we were experimenting on others we were really experimenting on ourselves.

While Lord Henry sat dreaming on these things, a knock came to the door, and his valet entered and reminded him it was time to dress for dinner. He got up and looked out into the street. The sunset had smitten into scarlet gold the upper windows of the houses opposite. The panes glowed like plates of heated metal. The sky above was like a faded rose. He thought of his friend's young fiery-coloured life and wondered how it was all going to end.

When he arrived home, about half-past twelve o'clock, he saw a telegram lying on the hall table. He opened it and found it was from Dorian Gray. It was to tell him that he was engaged to be married to Sibyl Vane.

atunci când credem că facem experienţe pe alţii, facem, de fapt, experienţe pe noi.

În vreme ce lordul Henry visa pe marginea acestor lucruri, se auzi o bătaie în uşă şi valetul lui intră; îi aminti că era timpul să se îmbrace pentru cină. Se ridică şi privi strada. Amurgul bătuse în auriu stacojiu ferestrele de la etaj ale casei de peste drum. Geamurile străluceau ca nişte tipsii din metal încins. Cerul era asemeni unei roze ofilite. Se gândi la viaţa ca o flacără a prietenului său şi se întrebă cum se va sfârşi.

Când se întoarse acasă, cam în jurul orei douăsprezece şi jumătate, văzu o telegramă pe masa din hol. O deschise şi descoperi că e de la Dorian Gray. Îi spunea că se logodise şi urma să se însoare cu Sibyl Vane.

Chapter 7

For some reason or other, the house was crowded that night, and the fat Jew manager who met them at the door was beaming from ear to ear with an oily tremulous smile. He escorted them to their box with a sort of pompous humility, waving his fat jewelled hands and talking at the top of his voice. Dorian Gray loathed him more than ever. He felt as if he had come to look for Miranda and had been met by Caliban. Lord Henry, upon the other hand, rather liked him. At least he declared he did, and insisted on shaking him by the hand and assuring him that he was proud to meet a man who had discovered a real genius and gone bankrupt over a poet. Hallward amused himself with watching the faces in the pit. The heat was terribly oppressive, and the huge sunlight flamed like a monstrous dahlia with petals of yellow fire. The youths in the gallery had taken off their coats and waistcoats and hung them over the side. They talked to each other across the theatre and shared their oranges with the tawdry girls who sat beside them. Some

Capitolul VII

Dintr-un motiv sau altul, teatrul era aglomerat în acea seară şi faţa directorului evreu, gras, care îi întâmpină la uşă, strălucea toată cu un zâmbet unsuros, patetic de nesigur. Îi însoţi până la lojă cu un fel de umilinţă pompoasă, gesticulând cu mâinile grase, încărcate de inele şi vorbind foarte tare. Dorian Gray îl detesta mai mult ca oricând. Se simţea de parcă venise să o caute pe Miranda şi fusese întâmpinat de Caliban. Pe de altă parte, lordul Henry, îl plăcea. Cel puţin aşa declară şi insistă să-i strângă mâna, asigurându-l că e mândru să întâlnească un om care descoperise un geniu autentic şi dăduse faliment din cauza unui poet. Hallward se delecta privind feţele din sală. Căldura era îngrozitor de apăsătoare, iar imensul candelabru ardea ca o dalie monstruoasă cu petale galbene de foc. Tinerii de la galerie îşi scoseseră hainele şi vestele şi le atârnaseră de balustradă. Vorbeau unul cu altul peste rândurile de scaune şi-şi împărţeau portocalele cu fetele vulgare care

women were laughing in the pit. Their voices were horribly shrill and discordant. The sound of the popping of corks came from the bar.

"What a place to find one's divinity in!" said Lord Henry.

"Yes!" answered Dorian Gray. "It was here I found her, and she is divine beyond all living things. When she acts, you will forget everything. These common rough people, with their coarse faces and brutal gestures, become quite different when she is on the stage. They sit silently and watch her. They weep and laugh as she wills them to do. She makes them as responsive as a violin. She spiritualizes them, and one feels that they are of the same flesh and blood as one's self."

"The same flesh and blood as one's self! Oh, I hope not!" exclaimed Lord Henry, who was scanning the occupants of the gallery through his opera-glass.

"Don't pay any attention to him, Dorian," said the painter. "I understand what you mean, and I believe in this girl. Any one you love must be marvellous, and any girl who has the effect you

stăteau lângă ei. În sală râdeau câteva femei. Aveau vocile stridente şi nemelodioase. Dinspre bar venea sunetul dopurilor scoase.

—Ce mai loc în care să-ți găseşti divinitatea! spuse lordul Henry.

—Da! răspunse Dorian Gray. Tocmai aici am găsit-o, şi e divină, e mai presus de tot ce există pe pământ. Când joacă uiți de tot. Oamenii aceştia banali, necioplițI, cu fețele lor aspre şi gesturi brutale, devin alții când ea e pe scenă. Stau nemişcați şi o urmăresc. Plâng şi râd după cum le dictează ea. Răspund asemeni unei viori. Ea îi spiritualizează şi simți că sunt de acelaşi sânge cu tine.

—Din acelaşi sânge cu tine! O, sper că nu! exclamă lordul Henry care îi trecea rapid în revistă cu binoclu pe cei de la galerie.

—Nu-i da atenție, Dorian, spuse pictorul. Înțeleg ce vrei să spui şi cred în fata asta. Toate persoanele pe care tu le iubeşti sunt minunate, şi orice fată care are un efect asupra ta, aşa cum

describe must be fine and noble. To spiritualize one's age—that is something worth doing. If this girl can give a soul to those who have lived without one, if she can create the sense of beauty in people whose lives have been sordid and ugly, if she can strip them of their selfishness and lend them tears for sorrows that are not their own, she is worthy of all your adoration, worthy of the adoration of the world. This marriage is quite right. I did not think so at first, but I admit it now. The gods made Sibyl Vane for you. Without her you would have been incomplete."

"Thanks, Basil," answered Dorian Gray, pressing his hand. "I knew that you would understand me. Harry is so cynical, he terrifies me. But here is the orchestra. It is quite dreadful, but it only lasts for about five minutes. Then the curtain rises, and you will see the girl to whom I am going to give all my life, to whom I have given everything that is good in me."

A quarter of an hour afterwards, amidst an extraordinary turmoil of applause, Sibyl Vane stepped on to the stage. Yes, she was certainly lovely to look at—one of the loveliest creatures, Lord Henry thought, that he had ever seen. There was something

îl descrii tu, trebuie să fie frumoasă şi nobilă. A-ți spiritualiza epoca—iată un lucru care merită făcut. Dacă această fată poate să le dea suflet celor care au trăit fără suflet, dacă ea poate crea simțământul frumosului în oamenii a căror viață a fost sordidă şi urâtă, dacă-i poate dezbăra de egoism şi le poate împrumuta lacrimi pentru dureri care nu le aparțin, merită să fie adorată. Căsătoria e bună. N-am gândit aşa la început, dar trebuie să o aprob acum. Zeii au creat-o pe Sibyl Vane pentru tine. Fără ea ai fi fost incomplet.

—Mulțumesc, Basil, răspunse Dorian Gray, strângându-i mâna în a lui. Ştiam că mă vei înțelege. Harry este atât de cinic, mă înspăimântă. Dar iată orchestra. E oribilă, dar nu ține decât cinci minute. Apoi cortina se va ridica şi o veți vedea pe fata căreia îi voi dărui întreaga mea viață, căreia i-am dat tot ce este bun în mine.

După un sfert de oră, în mijlocul unui vârtej de aplauze, Sibyl Vane păşi pe scenă. Da, într-adevăr, oferea o privelişte frumoasă—era una din cele mai frumoase ființe pe care le-a văzut vreodată, se gândi lordul Henry. Avea ceva de faun în

of the fawn in her shy grace and startled eyes. A faint blush, like the shadow of a rose in a mirror of silver, came to her cheeks as she glanced at the crowded enthusiastic house. She stepped back a few paces and her lips seemed to tremble. Basil Hallward leaped to his feet and began to applaud. Motionless, and as one in a dream, sat Dorian Gray, gazing at her. Lord Henry peered through his glasses, murmuring, "Charming! charming!"

The scene was the hall of Capulet's house, and Romeo in his pilgrim's dress had entered with Mercutio and his other friends. The band, such as it was, struck up a few bars of music, and the dance began. Through the crowd of ungainly, shabbily dressed actors, Sibyl Vane moved like a creature from a finer world. Her body swayed, while she danced, as a plant sways in the water. The curves of her throat were the curves of a white lily. Her hands seemed to be made of cool ivory.

Yet she was curiously listless. She showed no sign of joy when her eyes rested on Romeo. The few words she had to speak—

Good pilgrim, you do wrong your hand too much,

grația ei timidă şi în ochii speriați. Când se uită la sala plină şi entuziasmată, pe obraji îi apăru o împurpurare uşoară, ca umbra unei roze într-o oglindă de argint. Se trase câțiva paşi înapoi şi buzele ei păreau că tremură. Basil Hallward sări în picioare şi începu să aplaude. Nemişcat, de parcă visa, stătea Dorian Gray, privind-o lung. Lordul Henry o scruta prin binoclu, murmurând: „Încântătoare! încântătoare!".

Scena era sala din casa Capuleților, iar Romeo, îmbrăcat în pelerin intrase cu Mercutio şi ceilalți prieteni ai lui. Orchestra, aşa proastă cum era, execută câteva măsuri şi dansul începu. Sibyl Vane se mişca asemeni unei făpturi din altă lume, una mai rafinată. În timp ce dansa, trupul ei se apleca aşa cum plantele se pleacă peste apă. Gâtul avea conturul arcuit asemeni unui crin alb. Mâinile păreau a-i fi din fildeş rece.

Cu toate acestea era curios de apatică. Nu dădu nici un semn de bucurie când ochii i se opriră asupra lui Romeo. Cele câteva cuvinte pe care trebuia să le rostească,

Nu-i vinovată mîna, pelerine!

Which mannerly devotion shows in this;
For saints have hands that pilgrims' hands do touch,
And palm to palm is holy palmers' kiss—

with the brief dialogue that follows, were spoken in a thoroughly artificial manner. The voice was exquisite, but from the point of view of tone it was absolutely false. It was wrong in colour. It took away all the life from the verse. It made the passion unreal.

Dorian Gray grew pale as he watched her. He was puzzled and anxious. Neither of his friends dared to say anything to him. She seemed to them to be absolutely incompetent. They were horribly disappointed.

Yet they felt that the true test of any Juliet is the balcony scene of the second act. They waited for that. If she failed there, there was nothing in her.

She looked charming as she came out in the moonlight. That could not be denied. But the staginess of her acting was unbearable, and grew worse as she went on. Her gestures

Eşti aspru. Pelerinii, dacă vor,
Pot strînge-n palme mîinile divine.
Strînsoarea asta e sărutul lor—*

împreună cu scurtul dialog care urmează, au fost rostite total artificial. Vocea era superbă, dar tonul ei era absolut fals. Coloratura nu era la locul ei. Alunga orice urmă de viață din versuri. Pasiunea părea nereală.

Dorian Gray păli. Era într-o stare de confuzie şi neliniște. Nici unul din prieteni nu îndrăzni să-i spună ceva. Lor li se părea total incompetentă. Erau cumplit de dezamăgiți.

Totuşi, credeau că adevăratul test pentru orice actriță care joacă rolul Julietei este scena balconului din actul al doilea. O aşteptară. Dacă o rata, însemna că nu are nimic de spus.

Era încântătoare în momentul în care apăru în lumina lunii. Asta nu se putea nega. Dar teatralitatea jocului ei era insuportabilă, şi se accentua pe măsură ce piesa se desfăşura.

* W. Shakespeare, „Romeo şi Julieta" (Act 1, scena 5), traducere de Virgil Teodorescu, în *Opere complete*, vol. 3, Editura Univers,Bucureşti, 1984.

became absurdly artificial. She overemphasized everything that she had to say. The beautiful passage—

Thou knowest the mask of night is on my face,
Else would a maiden blush bepaint my cheek
For that which thou hast heard me speak to-night—

was declaimed with the painful precision of a schoolgirl who has been taught to recite by some second-rate professor of elocution. When she leaned over the balcony and came to those wonderful lines—

Although I joy in thee,
I have no joy of this contract to-night:
It is too rash, too unadvised, too sudden;
Too like the lightning, which doth cease to be
Ere one can say, "It lightens." Sweet, good-night!
This bud of love by summer's ripening breath
May prove a beauteous flower when next we meet—

Gesturile îi deveniră absurd de artificiale. Exagera tot ce avea de spus. Frumosul pasaj

Masca nopții
Îmi ocroteşte chipul. Nu zăreşti
Ce purpuriu îmi sădiră în obraji
Cuvintele rostite adineauri.—*

fu declamat cu precizia chinuitoare a unei şcolărițe care a fost învățată să recite de un profesoraş de mâna a doua. Când se aplecă peste balcon şi ajunse la acele versuri superbe:

Oricâtă-i fericirea
Pe care-o simt acuma lângă tine,
Dar legământul astei nopți îmi vine
Prea iute, nu ştiu cum, prea fără de veste,
Prea ca un fulger care nu mai este
Pân'ce zici: fulger!—O, du-te dar,
Dulcele meu! Şi-a verii adiere
Învoaltă floare face din bobocul

* W. Shakespeare, *Romeo şi Julieta* (Act 2, scena 2), ed.cit..

she spoke the words as though they conveyed no meaning to her. It was not nervousness. Indeed, so far from being nervous, she was absolutely self-contained. It was simply bad art. She was a complete failure.

Even the common uneducated audience of the pit and gallery lost their interest in the play. They got restless, and began to talk loudly and to whistle. The Jew manager, who was standing at the back of the dress-circle, stamped and swore with rage. The only person unmoved was the girl herself.

When the second act was over, there came a storm of hisses, and Lord Henry got up from his chair and put on his coat.

"She is quite beautiful, Dorian," he said, "but she can't act. Let us go."

"I am going to see the play through," answered the lad, in a hard bitter voice.

"I am awfully sorry that I have made you waste an evening,

Iubirii noastre pân'la revedere! —*

rosti cuvintele de parcă nu-i spuneau nimic. Nu era la mijloc nervozitatea. Într-adevăr, departe de a fi nervoasă, era absolut sigură pe sine. Pur şi simplu era vorba despre artă de proastă calitate. Ratase total.

Chiar publicul obişnuit, needucat, din sală şi de la galerie nu mai era interesat de piesă. Oamenii se foiau şi începură să vorbească tare şi să fluiere. Directorul evreu, care stătea în ultimul rând al balconului, bătea cu picioarele în podea şi înjura furios. Singura persoană imperturbabilă era fata însăşi.

Când se termină al doilea act, sala vuia de fluierături, iar lordul Henry se ridică de pe scaun şi se îmbrăcă.

—E foarte frumoasă, Dorian, spuse el, dar nu se pricepe la teatru. Să mergem.

—O să stau să văd piesa până la capăt, răspunse băiatul cu o voce opintită, amărâtă.

—Îmi pare enorm de rău că v-am făcut să vă pierdeți seara,

* W. Shakespeare, *Romeo şi Julieta* (Act 2, scena 2), traducere de Şt. O. Iosif; text revăzut de Al Philippide, în *Opere*, vol. 1, Editura de Stat pentru Literatură şi Artă, 1955.

Harry. I apologize to you both."

"My dear Dorian, I should think Miss Vane was ill," interrupted Hallward. "We will come some other night."

"I wish she were ill," he rejoined. "But she seems to me to be simply callous and cold. She has entirely altered. Last night she was a great artist. This evening she is merely a commonplace mediocre actress."

"Don't talk like that about any one you love, Dorian. Love is a more wonderful thing than art."

"They are both simply forms of imitation," remarked Lord Henry. "But do let us go. Dorian, you must not stay here any longer. It is not good for one's morals to see bad acting. Besides, I don't suppose you will want your wife to act, so what does it matter if she plays Juliet like a wooden doll? She is very lovely, and if she knows as little about life as she does about acting, she will be a delightful experience. There are only two kinds of people who are really fascinating—people who know absolutely everything, and people who know absolutely nothing. Good heavens, my dear boy, don't look so tragic! The secret of

Harry. Îmi cer scuze.

—Dragul meu Dorian, după părerea mea, Miss Vane e bolnavă, îl întrerupse Hallward. Vom veni în altă seară.

—Aş vrea eu să fie bolnavă, replică el. Dar mi se pare că este pur şi simplu rece şi insensibilă. S-a schimbat total. Aseară a fost o mare artistă. În seara asta e doar o actriță banală, mediocră.

—Nu vorbi aşa despre cineva pe care-l iubeşti, Dorian. Dragostea este ceva mult mai minunat decât Arta.

—Ambele sunt pur şi simplu forme de imitație, remarcă lordul Henry. Dar hai să mergem, Dorian, nu trebuie să rămâi aici. Jocul de proastă calitate îți strică firea. În afară de asta, presupun că nu vei dori să-ți vezi nevasta jucând teatru. Ce contează că joacă Julieta ca o păpuşă de lemn? E foarte frumoasă, şi, dacă are tot atât de puțină ştiință de viață cum are de teatru, va fi o experiență încântătoare. Doar două categorii de oameni sunt realmente fascinanți: oamenii care ştiu absolut totul şi oamenii care nu ştiu absolut nimic. Doamne sfinte, băiatule, nu lua figura asta tragică! Secretul de a rămâne tânăr

remaining young is never to have an emotion that is unbecoming. Come to the club with Basil and myself. We will smoke cigarettes and drink to the beauty of Sibyl Vane. She is beautiful. What more can you want?"

"Go away, Harry," cried the lad. "I want to be alone. Basil, you must go. Ah! can't you see that my heart is breaking?" The hot tears came to his eyes. His lips trembled, and rushing to the back of the box, he leaned up against the wall, hiding his face in his hands.

"Let us go, Basil," said Lord Henry with a strange tenderness in his voice, and the two young men passed out together.

A few moments afterwards the footlights flared up and the curtain rose on the third act. Dorian Gray went back to his seat. He looked pale, and proud, and indifferent. The play dragged on, and seemed interminable. Half of the audience went out, tramping in heavy boots and laughing. The whole thing was a fiasco. The last act was played to almost empty benches. The curtain went down on a titter and some groans.

As soon as it was over, Dorian Gray rushed behind the scenes

este de a nu trece niciodată printr-o emoție nepotrivită. Vino la club cu mine şi Basil. Vom fuma şi vom bea în cinstea frumuseții lui Sibyl Vane. E frumoasă. Ce vrei mai mult?

—Du-te, Harry, strigă băiatul. Vreau să rămân singur. Basil, pleacă şi tu. Ah, nu vedeți că mi se rupe inima? În ochi îi apărură lacrimi fierbinți. Buzele îi tremurau şi repezindu-se în spatele lojei, se rezemă de perete, ascunzându-şi fața în mâini.

—Să mergem, Basil, spuse lordul Henry, cu o tonalitate ciudată de tandrețe în voce, iar cei doi tineri ieşiră împreună.

După câteva clipe, reflectoarele se aprinseră şi cortina se ridică pentru al treilea act. Dorian Gray se întoarse la locul lui. Arăta palid, mândru şi indiferent. Piesa deabea se târa—părea interminabilă. Cam jumătate din public ieşise, boncănind cu ghetele grele, râzând. Totul era un *fiasco*. Ultimul act s-a jucat cu băncile aproape goale. Cortina s-a lăsat în chicoteli şi huiduieli.

Imediat după ce s-a terminat, Dorian Gray s-a grăbit să

into the greenroom. The girl was standing there alone, with a look of triumph on her face. Her eyes were lit with an exquisite fire. There was a radiance about her. Her parted lips were smiling over some secret of their own.

When he entered, she looked at him, and an expression of infinite joy came over her.

"How badly I acted to-night, Dorian!" she cried.

"Horribly!" he answered, gazing at her in amazement. "Horribly! It was dreadful. Are you ill? You have no idea what it was. You have no idea what I suffered."

The girl smiled.

"Dorian," she answered, lingering over his name with long-drawn music in her voice, as though it were sweeter than honey to the red petals of her mouth. "Dorian, you should have understood. But you understand now, don't you?"

"Understand what?" he asked, angrily.

"Why I was so bad to-night. Why I shall always be bad. Why I shall never act well again."

He shrugged his shoulders.

ajungă în culise şi de acolo în cabină. Fata stătea singură, cu o expresie de triumf pe față. În ochii ei ardea un foc ales. Radia. Pe buzele întredeschise apăruse un zâmbet care ascundea un secret ştiut doar de ele.

Când el intră, ea se uită la el şi o expresie de infinită bucurie o cuprinse.

—Ce prost am jucat în seara asta, Dorian! strigă ea.

—Oribil! răspunse el, privind-o uimit—oribil! A fost groaznic. Eşti bolnavă? Nici nu-ți dai seama cum a fost. Nici nu-ți dai seama cât am suferit.

Fata zâmbi.

—Dorian, răspunse ea, prelungindu-i numele cu modulațiile vocii de parcă pentru petalele roşii ale buzelor ei acesta era mai dulce decât mierea—Dorian, ar fi trebuit să înțelegi. Dar înțelegi acum, nu-i aşa?

—Ce să înțeleg? întrebă el agasat.

—De ce am jucat atât de prost în seara asta. De ce voi juca mereu prost. De ce nu voi mai juca niciodată bine.

El dădu din umeri.

"You are ill, I suppose. When you are ill you shouldn't act. You make yourself ridiculous. My friends were bored. I was bored."

She seemed not to listen to him. She was transfigured with joy. An ecstasy of happiness dominated her.

"Dorian, Dorian," she cried, "before I knew you, acting was the one reality of my life. It was only in the theatre that I lived. I thought that it was all true. I was Rosalind one night and Portia the other. The joy of Beatrice was my joy, and the sorrows of Cordelia were mine also. I believed in everything. The common people who acted with me seemed to me to be godlike. The painted scenes were my world. I knew nothing but shadows, and I thought them real. You came—oh, my beautiful love!—and you freed my soul from prison. You taught me what reality really is. To-night, for the first time in my life, I saw through the hollowness, the sham, the silliness of the empty pageant in which I had always played. To-night, for the first time, I became conscious that the Romeo was hideous, and old, and painted, that the moonlight in the orchard was false, that the scenery was

—Presupun că eşti bolnavă. Nu ar trebui să joci când eşti bolnavă. Devii ridicolă. Prietenii mei s-au plictisit. Eu m-am plictisit.

Părea că nu-l ascultă. Era transfigurată de bucurie. Era cotropită de extazul fericirii.

—Dorian, Dorian, strigă ea, înainte de a te cunoaşte, teatrul era singura realitate a vieții mele. Trăiam doar în teatru. Credeam că totul aici e adevărat. Într-o seară eram Rosalinda, în alta Portia. Bucuria Beatricei era şi bucuria mea, durerile Cordeliei erau şi ale mele. Credeam în tot. Toți acei oameni obişnuiți care jucau cu mine îmi păreau zei. Scenele pictate erau lumea mea. Nu cunoşteam altceva decât umbre pe care le credeam reale. Şi ai venit tu—o, frumosul meu iubit!—şi mi-ai eliberat sufletul din închisoarea lui. Tu m-ai învățat ceea ce-i cu adevărat realitatea. În seara asta, pentru prima oară în viața mea, am înțeles adevăratul sens al golului, imposturii, stupidității aparenței înşelătoare în care am jucat mereu. În seara asta, pentru prima oară, mi-am dat seama că Romeo e hidos, bătrân şi cănit iar luna din livadă falsă, că decorul este

vulgar, and that the words I had to speak were unreal, were not my words, were not what I wanted to say. You had brought me something higher, something of which all art is but a reflection. You had made me understand what love really is. My love! My love! Prince Charming! Prince of life! I have grown sick of shadows. You are more to me than all art can ever be. What have I to do with the puppets of a play? When I came on to-night, I could not understand how it was that everything had gone from me. I thought that I was going to be wonderful. I found that I could do nothing. Suddenly it dawned on my soul what it all meant. The knowledge was exquisite to me. I heard them hissing, and I smiled. What could they know of love such as ours? Take me away, Dorian—take me away with you, where we can be quite alone. I hate the stage. I might mimic a passion that I do not feel, but I cannot mimic one that burns me like fire. Oh, Dorian, Dorian, you understand now what it signifies? Even if I could do it, it would be profanation for me to play at being in love. You have made me see that."

He flung himself down on the sofa and turned away his

vulgar iar cuvintele pe care trebuia să le rostesc nereale, că nu erau cuvintele mele, nu era ceea ce eu aş fi vrut să spun. Tu mi-ai adus ceva mult superior, ceva față de care arta e o simplă reflexie. Tu m-ai făcut să înțeleg ceea ce înseamnă adevărata dragoste. Dragostea mea! dragostea mea! Făt-Frumos! Prinț al vieții! Sunt sătulă de umbre. Pentru mine tu eşti mai mult decât poate fi arta vreodată. Ce legătură am eu cu păpuşile unei piese? Când am intrat pe scenă în seara asta, nu am putut înțelege cum mi-au dispărut toate. Am crezut că voi fi minunată. Mi-am dat seama că nu pot face nimic. Brusc sufletul meu şi-a dat seama ce înseamnă toate acestea. Cunoaşterea acestui fapt mi-e prețioasă. I-am auzit fluierând şi am zâmbit. Ce ştiu ei despre o dragoste cum e a noastră? Du-mă de-aici, Dorian—ia-mă cu tine, undeva unde să fim singuri. Urăsc scena. Aş putea mima o pasiune pe care nu o simt, dar nu pot mima o pasiune care mă arde ca un foc. O, Dorian, Dorian, înțelegi ce înseamnă asta? Chiar dacă aş putea, ar fi o profanare să joc pe îndrăgostita. Tu m-ai făcut să văd asta.

El se aruncă pe sofa şi-şi întoarse fața.

CONTEMPORARY
LITERATURE PRESS
http://editura.mttlc.ro
The University of Bucharest, 2017

face.

"You have killed my love," he muttered.

She looked at him in wonder and laughed. He made no answer. She came across to him, and with her little fingers stroked his hair. She knelt down and pressed his hands to her lips. He drew them away, and a shudder ran through him.

Then he leaped up and went to the door.

"Yes," he cried, "you have killed my love. You used to stir my imagination. Now you don't even stir my curiosity. You simply produce no effect. I loved you because you were marvellous, because you had genius and intellect, because you realized the dreams of great poets and gave shape and substance to the shadows of art. You have thrown it all away. You are shallow and stupid. My God! how mad I was to love you! What a fool I have been! You are nothing to me now. I will never see you again. I will never think of you. I will never mention your name. You don't know what you were to me, once. Why, once... Oh, I can't bear to think of it! I wish I had never laid eyes upon you! You have spoiled the romance of my life. How little you can know of

—Mi-ai ucis dragostea, spuse el în şoaptă.

Ea se uită la el mirată şi râse. El nu răspunse nimic. Veni aproape de el şi, cu degetele ei mici, îi mângâie părul. Îngenunche şi-şi apăsă buzele de mâna lui. El şi le retrase cutremurat de un fior.

Apoi sări în picioare şi se duse spre uşă.

—Da, mi-ai ucis dragostea, spuse el. Îmi stârneai imaginația. Acum nici măcar nu-mi mai stârneşti curiozitatea. Pur şi simplu nu mai produci nici un efect asupra mea. Te iubeam pentru că erai minunată, pentru că aveai geniu şi intelect, pentru că dădeai viață viselor marilor poeți şi dădeai formă şi substanță umbrelor artei. Le-ai azvârlit pe toate. Eşti proastă şi lipsită de profunzime. Dumnezeule! ce nebun am putut să fiu să te iubesc! Ce prost am fost! Acum nu însemni nimic pentru mine. Nu vreau să te mai văd. Nu mă voi mai gândi niciodată la tine. Nu-ți voi mai pomeni niciodată numele. Nici nu ştii ce erai pentru mine, odată. De ce... O, nici nu suport să mă mai gândesc la asta! Aş vrea să nu fi dat niciodată cu ochii

love, if you say it mars your art! Without your art, you are nothing. I would have made you famous, splendid, magnificent. The world would have worshipped you, and you would have borne my name. What are you now? A third-rate actress with a pretty face."

The girl grew white, and trembled. She clenched her hands together, and her voice seemed to catch in her throat.

"You are not serious, Dorian?" she murmured. "You are acting."

"Acting! I leave that to you. You do it so well," he answered bitterly.

She rose from her knees and, with a piteous expression of pain in her face, came across the room to him. She put her hand upon his arm and looked into his eyes. He thrust her back.

"Don't touch me!" he cried.

A low moan broke from her, and she flung herself at his feet and lay there like a trampled flower.

"Dorian, Dorian, don't leave me!" she whispered. "I am so sorry I didn't act well. I was thinking of you all the time. But I

de tine! Ai distrus însăşi aventura imaginară a vieții. Ce puțin ştii despre dragoste, dacă spui că-ți strică arta! Fără arta din tine eşti nimic. Te-aş fi făcut celebră, splendidă, magnifică. Lumea te-ar fi adorat şi tu mi-ai fi purtat numele. Ce eşti acum? O actriță de mâna a treia cu o fețişoară frumoasă.

Fata se albi şi începu să tremure. Îşi încleştă mâinile şi păru că vocea îi piere în gât.

—Nu vorbeşti serios, Dorian? murmură ea. Joci.

—Să joc! Îți las ție jocul. O faci atât de bine, răspunse el cu amărăciune.

Se ridică şi, cu o expresie dureroasă care-ți stârnea mila, traversă camera şi ajunse lângă el. Îşi puse mâna pe brațul lui şi îl privi în ochi. El o împinse.

—Nu mă atinge! strigă el.

Ea scoase un vaiet moale şi se aruncă la picioarele lui şi rămase acolo ca o floare călcată în picioare.

—Dorian, Dorian, nu mă părăsi! şopti ea. Îmi pare nespus de rău că n-am jucat bine. La tine mă gândeam tot timpul. Dar

will try—indeed, I will try. It came so suddenly across me, my love for you. I think I should never have known it if you had not kissed me—if we had not kissed each other. Kiss me again, my love. Don't go away from me. I couldn't bear it. Oh! don't go away from me. My brother... No; never mind. He didn't mean it. He was in jest... But you, oh! can't you forgive me for to-night? I will work so hard and try to improve. Don't be cruel to me, because I love you better than anything in the world. After all, it is only once that I have not pleased you. But you are quite right, Dorian. I should have shown myself more of an artist. It was foolish of me, and yet I couldn't help it. Oh, don't leave me, don't leave me." A fit of passionate sobbing choked her. She crouched on the floor like a wounded thing, and Dorian Gray, with his beautiful eyes, looked down at her, and his chiselled lips curled in exquisite disdain. There is always something ridiculous about the emotions of people whom one has ceased to love. Sibyl Vane seemed to him to be absurdly melodramatic. Her tears and sobs annoyed him.

"I am going," he said at last in his calm clear voice. "I don't

mă voi strădui—mă voi strădui. Dragostea mea pentru tine s-a abătut atât de brusc asupra mea. Cred că n-aş fi cunoscut-o dacă nu m-ai fi sărutat, dacă nu ne-am fi sărutat. Sărută-mă, dragostea mea. Nu pleca. N-aş putea suporta. O, nu pleca. Fratele meu... Nu, n-are importanță. Nu a vrut să spună asta. A spus-o în glumă... Dar tu, o, nu mă poți ierta pentru seara asta? Voi munci mult şi voi încerca să fiu mai bună. Nu fi crud cu mine pentru că te iubesc mai mult decât orice pe lume. La urma urmelor, te-am nemulțumit o singură dată. Dar ai perfectă dreptate, Dorian. Ar fi trebuit să mă arăt mai mult ca artistă. M-am purtat prosteşte, şi totuşi n-am putut altfel. O, nu mă părăsi, nu mă părăsi. Vocea ei era gâtuită de suspine profunde. Se ghemui pe podea ca rănită iar Dorian Gray, cu ochii lui frumoşi, se uită la ea şi buzele lui frumos arcuite se încrețiră cu o expresie de dispreț superior. Există întotdeauna ceva ridicol în emoțiile celor pe care încetăm să-i iubim. Sibyl Vane îi păru nemăsurat de melodramatică. Lacrimile şi suspinele ei îl iritau.

—Plec, spuse el în cele din urmă, cu vocea limpede şi calmă.

wish to be unkind, but I can't see you again. You have disappointed me."

She wept silently, and made no answer, but crept nearer. Her little hands stretched blindly out, and appeared to be seeking for him. He turned on his heel and left the room. In a few moments he was out of the theatre.

Where he went to he hardly knew. He remembered wandering through dimly lit streets, past gaunt, black-shadowed archways and evil-looking houses. Women with hoarse voices and harsh laughter had called after him. Drunkards had reeled by, cursing and chattering to themselves like monstrous apes. He had seen grotesque children huddled upon door-steps, and heard shrieks and oaths from gloomy courts.

As the dawn was just breaking, he found himself close to Covent Garden. The darkness lifted, and, flushed with faint fires, the sky hollowed itself into a perfect pearl. Huge carts filled with nodding lilies rumbled slowly down the polished empty street. The air was heavy with the perfume of the flowers, and their beauty seemed to bring him an anodyne for his pain. He followed

Nu vreau să fiu dur cu tine, dar nu te mai pot vedea. M-ai dezamăgit.

Ea plânse în tăcere şi nu-i răspunse deloc ci se târî mai aproape. Mâinile ei mici se întindeau orbeşte părând a-l căuta. El se răsuci pe călcâie şi părăsi încăperea. Peste câteva clipe era afară.

Unde s-a dus, nu şi-a dat seama. Îşi aminti că a bântuit pe străzi slab luminate, că a trecut pe lângă umbrele întunecate ale unor colonade prăpădite şi ale unui şir de case ticăloase. Femei cu voci răguşite şi râsete groase îl chemau din urmă. Beţivii ameţiseră să înjure şi să vorbească de unii singuri ca maimuţele. Văzuse copii groteşti strânşi unul în altul pe pragul uşii şi auzise zbierete şi înjurături venind dinspre curţi mohorâte.

Când s-a crăpat de ziuă, şi-a dat seama că e pe lângă Covent Garden. Întunericul s-a ridicat şi, inundat de flăcări plăpânde, cerul s-a adâncit luând forma unei perle perfecte. Căruţe imense, pline cu crini plecaţi huruiau încet pe strada netedă şi goală. Aerul era încărcat de mireasma florilor iar frumuseţea lor părea că-i alină durerea. El îşi urmă drumul şi ajunse în piaţă

CONTEMPORARY
LITERATURE PRESS
http://editura.mttlc.ro
The University of Bucharest, 2017

into the market and watched the men unloading their waggons. A white-smocked carter offered him some cherries. He thanked him, wondered why he refused to accept any money for them, and began to eat them listlessly. They had been plucked at midnight, and the coldness of the moon had entered into them. A long line of boys carrying crates of striped tulips, and of yellow and red roses, defiled in front of him, threading their way through the huge, jade-green piles of vegetables. Under the portico, with its grey, sun-bleached pillars, loitered a troop of draggled bareheaded girls, waiting for the auction to be over. Others crowded round the swinging doors of the coffee-house in the piazza. The heavy cart-horses slipped and stamped upon the rough stones, shaking their bells and trappings. Some of the drivers were lying asleep on a pile of sacks. Iris-necked and pink-footed, the pigeons ran about picking up seeds.

After a little while, he hailed a hansom and drove home. For a few moments he loitered upon the doorstep, looking round at the silent square, with its blank, close-shuttered windows and its staring blinds. The sky was pure opal now, and the roofs of the

unde îi urmări pe cei care-şi descărcau marfa din căruțe. Un căruțaş cu şorț alb îi oferi cireşe. Îi mulțumi şi se întrebă de ce omul refuză bani de la el; apoi începu să le mănânce apatic. Fuseseră culese la miezul nopții şi în ele intrase răceala lunii. Un lung şir de băieți cărând coşuri mari cu lalele dungate şi trandafiri galbeni şi roşii defilă în fața lui, croindu-şi drum printre mormanele imense de legume verzi ca jadul. Sub un portic, cu stâlpi de un cenuşiu decolorat de soare, se frunzărea o ceată de fete cu capul gol şi pline de noroi, aşteptând sfârşitul licitației. Altele se înghesuiau în jurul uşilor batante ale cafenelei din Piazza. Caii greoi, înhămați la căruțe, lunecau şi boncăneau pe pietrele drumului, zgâlțâindu-şi clopoțeii şi harnaşamentul. Câțiva vizitii dormeau pe o grămadă de saci. Cu gâturilor lor asemeni irişilor şi picioarele rozalii, porumbeii alergau ici şi colo culegând semințe.

După câtva timp, el făcu semn unei trăsuri şi se duse acasă. Câteva clipe frunzări pe treptele casei, privind piața liniştită, cu ferestrele ei cu obloanele trase şi storuri bătătoare la ochi. Cerul devenise opalin iar acoperişurile aveau o sclipire de argint în

houses glistened like silver against it. From some chimney opposite a thin wreath of smoke was rising. It curled, a violet riband, through the nacre-coloured air.

In the huge gilt Venetian lantern, spoil of some Doge's barge, that hung from the ceiling of the great, oak-panelled hall of entrance, lights were still burning from three flickering jets: thin blue petals of flame they seemed, rimmed with white fire. He turned them out and, having thrown his hat and cape on the table, passed through the library towards the door of his bedroom, a large octagonal chamber on the ground floor that, in his new-born feeling for luxury, he had just had decorated for himself and hung with some curious Renaissance tapestries that had been discovered stored in a disused attic at Selby Royal. As he was turning the handle of the door, his eye fell upon the portrait Basil Hallward had painted of him. He started back as if in surprise. Then he went on into his own room, looking somewhat puzzled. After he had taken the button-hole out of his coat, he seemed to hesitate. Finally, he came back, went over to the picture, and examined it. In the dim arrested light that

lumina lui. Din coşul unei case de peste drum se ridica un rotocol de fum. Se răsucea, panglică violet, prin aerul sidefiu.

În imensa lampă aurită venețiană—pradă luată de pe o barjă a vreunui doge—care atârna de tavanul holului de intrare îmbrăcat în lambriuri de stejar, luminile încă ardeau în cele trei lăcaşuri pâlpâitoare. Păreau petale albastre de flacără, bordate cu foc alb. Le stinse şi, după ce-şi aruncă pălăria şi pelerina pe masă, trecu prin bibliotecă spre uşa dormitorului său, o cameră octogonală imensă, la parter, pe care cu gustul proaspăt trezit pentru lux, tocmai o decorase şi pusese pe pereți câteva tapiserii renascentiste ciudate, descoperite într-un pod de la Selby Royal în care nu se mai intrase de mult timp. În momentul în care răsuci butonul uşii, ochii îi căzură pe portretul pe care Basil Hallward îl pictase pentru el. Se dădu înapoi de parcă ar fi fost luat prin surprindere. Apoi intră în cameră, cu o expresie oarecum contrariată. După ce se deschise la butonieră, păru că ezită. În cele din urmă se întoarse, se duse spre tablou şi-l cercetă. În lumina obscură care se strecura cu greutate prin

struggled through the cream-coloured silk blinds, the face appeared to him to be a little changed. The expression looked different. One would have said that there was a touch of cruelty in the mouth. It was certainly strange.

He turned round and, walking to the window, drew up the blind. The bright dawn flooded the room and swept the fantastic shadows into dusky corners, where they lay shuddering. But the strange expression that he had noticed in the face of the portrait seemed to linger there, to be more intensified even. The quivering ardent sunlight showed him the lines of cruelty round the mouth as clearly as if he had been looking into a mirror after he had done some dreadful thing.

He winced and, taking up from the table an oval glass framed in ivory Cupids, one of Lord Henry's many presents to him, glanced hurriedly into its polished depths. No line like that warped his red lips. What did it mean?

He rubbed his eyes, and came close to the picture, and examined it again. There were no signs of any change when he

storurile de mătase crem, i se păru că figura e oarecum schimbată. Avea o altă expresie. S-ar fi zis că e o notă de cruzime în jurul gurii. Fără îndoială că era ciudat.

Se întoarse şi, ducându-se la fereastră, ridică storurile. Lumina strălucitoare a zorilor năvăli în cameră şi alungă umbrele fantastice din colțurile obscure, unde ele stăteau tremurând. Dar ciudata expresie pe care o remarcase pe fața portretului părea că adastă acolo, că e încă şi mai puternică. Lumina fremătătoare, arzătoare, a soarelui îi arăta liniile de cruzime din jurul gurii ca şi cum s-ar fi uitat într-o oglindă după ce săvârşise o faptă îngrozitoare.

Tresări crispat şi, luând de pe masă o oglindă ovală, cu o ramă ornată cu nişte Cupidoni de fildeş—unul din multele cadouri pe care i le făcuse lordul Henry—, se uită în grabă în apa ei adâncă. Nici o linie de acest fel nu-i încrețea buzele. Ce însemna asta?

Îşi frecă ochii şi se apropie de portret şi-l cercetă din nou. Când se uită la tabloul real, nu erau semne de schimbare, dar,

looked into the actual painting, and yet there was no doubt that the whole expression had altered. It was not a mere fancy of his own. The thing was horribly apparent.

He threw himself into a chair and began to think. Suddenly there flashed across his mind what he had said in Basil Hallward's studio the day the picture had been finished. Yes, he remembered it perfectly. He had uttered a mad wish that he himself might remain young, and the portrait grow old; that his own beauty might be untarnished, and the face on the canvas bear the burden of his passions and his sins; that the painted image might be seared with the lines of suffering and thought, and that he might keep all the delicate bloom and loveliness of his then just conscious boyhood. Surely his wish had not been fulfilled? Such things were impossible. It seemed monstrous even to think of them. And, yet, there was the picture before him, with the touch of cruelty in the mouth.

Cruelty! Had he been cruel? It was the girl's fault, not his. He had dreamed of her as a great artist, had given his love to her because he had thought her great. Then she had disappointed

fără nici o îndoială, întreaga expresie se modificase. Nu era o simplă fantezie de-a lui. Totul era teribil de evident.

Se prăbuşi pe un scaun şi începu să se gândească. Brusc îi apăru în minte ceea ce spusese în atelierul lui Basil Hallward în ziua în care portretul fusese terminat. Da, îşi amintea perfect. Rostise o dorință nebunească—aceea ca el însuşi să poată rămâne tânăr iar portretul să îmbătrânească, ca frumusețea lui să rămână intactă iar figura de pe pânză să poarte povara pasiunilor şi păcatelor lui, ca imaginea pictată să poarte semnele liniilor suferinței şi gândirii iar el să-şi poată păstra floarea delicată şi frumusețea adolescenței de care tocmai devenise conştient în acea clipă. Să-i fi fost îndeplinită dorința? Asemenea lucruri erau imposibile. Numai gândul la asta i se părea monstruos. Şi totuşi, tabloul se afla în fața lui, cu nota de cruzime din jurul gurii.

Cruzime! Fusese oare crud? Era vina fetei, nu a lui. Visase la ea ca la o mare artistă, îi dăruise dragostea pentru că el o crezuse mare. Apoi îl dezamăgise. Fusese superficială şi

him. She had been shallow and unworthy. And, yet, a feeling of infinite regret came over him, as he thought of her lying at his feet sobbing like a little child. He remembered with what callousness he had watched her. Why had he been made like that? Why had such a soul been given to him? But he had suffered also. During the three terrible hours that the play had lasted, he had lived centuries of pain, aeon upon aeon of torture. His life was well worth hers. She had marred him for a moment, if he had wounded her for an age. Besides, women were better suited to bear sorrow than men. They lived on their emotions. They only thought of their emotions. When they took lovers, it was merely to have some one with whom they could have scenes. Lord Henry had told him that, and Lord Henry knew what women were. Why should he trouble about Sibyl Vane? She was nothing to him now. But the picture? What was he to say of that? It held the secret of his life, and told his story. It had taught him to love his own beauty. Would it teach him to loathe his own soul? Would he ever look at it again?

No; it was merely an illusion wrought on the troubled

nedemnă. Şi totuşi, un sentiment de regret infinit îl cuprinse când se gândi cum stătea la picioarele lui, suspinând ca un copil. Îşi aminti cu ce duritate o urmărise. De ce era el aşa? De ce îi fusese dat un astfel de suflet? Dar şi el suferise. În timpul celor trei ore îngrozitoare cât durase piesa, trăise secole de durere, eon după eon de tortură. Viața lui conta la fel de mult ca a ei. Dacă el o rănise un veac, ea îi stricase plăcerea doar o clipă. În afară de asta, femeile sunt mai bine dotate pentru a suporta durerea decât bărbații. Ele trăiesc din emoții. Nu se gândesc decât la emoțiile lor. Când îşi iau câte un iubit, o fac doar pentru a avea cui să facă scene. Lordul Henry îi spusese asta, şi lordul Henry cunoştea femeile. De ce să se preocupe el de Sibyl Vane? Acum nu mai însemna nimic pentru el. Dar tabloul? Ce avea el de spus despre el? Deținea secretul vieții lui şi îi spunea povestea. Îl învățase să-şi iubească propria frumusețe. Acum îl va învăța oare să-şi deteste sufletul? Se va mai uita vreodată la el?

Nu, era doar o iluzie creată de simțurile lui zdruncinate.

senses. The horrible night that he had passed had left phantoms behind it. Suddenly there had fallen upon his brain that tiny scarlet speck that makes men mad. The picture had not changed. It was folly to think so.

Yet it was watching him, with its beautiful marred face and its cruel smile. Its bright hair gleamed in the early sunlight. Its blue eyes met his own. A sense of infinite pity, not for himself, but for the painted image of himself, came over him. It had altered already, and would alter more. Its gold would wither into grey. Its red and white roses would die. For every sin that he committed, a stain would fleck and wreck its fairness. But he would not sin. The picture, changed or unchanged, would be to him the visible emblem of conscience. He would resist temptation. He would not see Lord Henry any more—would not, at any rate, listen to those subtle poisonous theories that in Basil Hallward's garden had first stirred within him the passion for impossible things. He would go back to Sibyl Vane, make her amends, marry her, try to love her again. Yes, it was his duty to do so. She must have suffered more than he had. Poor child! He had

Noaptea îngrozitoare pe care o petrecuse îşi lăsase fantomele în urma ei. Brusc i se puse pe creier acea mică pată roşie care-i înnebuneşte pe bărbați. Tabloul nu se schimbase. Era o nebunie să crezi asta

Totuşi îl urmărea cu fața lui frumoasă deteriorată şi zâmbetul crud. Părul strălucitor sclipea în lumina soarelui auroral. Ochii lui albaştri îi întâlniră pe ai lui. Îl cuprinse un simțământ de infinită milă, dar nu față de el, ci față de imaginea pictată. Deja se modificase şi avea să se mai modifice. Auriul îi va păli în gri, rozele lui albe şi roşii vor muri. Cu fiecare păcat comis, limpezimea frumuseții lui va fi pătată şi ruinată. Dar el nu va păcătui. Tabloul, schimbat sau neschimbat, va fi pentru el emblema conştiinței. Va rezista ispitei. Nu-l va mai vedea pe lordul Henry deloc—sau, cel puțin, nu va mai da ascultare acelor teorii cu otrava lor subtilă, care pentru prima oară în grădina lui Basil Hallward stârniseră în el patima după lucruri imposibile. Se va întoarce la Sibyl Vane, îşi va repara greşala, se va însura cu ea şi va încerca să o iubească iar. Da, era datoria lui să facă astfel. Probabil că suferise mai mult decât el. Biata copilă!

been selfish and cruel to her. The fascination that she had exercised over him would return. They would be happy together. His life with her would be beautiful and pure.

He got up from his chair and drew a large screen right in front of the portrait, shuddering as he glanced at it. "How horrible!" he murmured to himself, and he walked across to the window and opened it. When he stepped out on to the grass, he drew a deep breath. The fresh morning air seemed to drive away all his sombre passions. He thought only of Sibyl. A faint echo of his love came back to him. He repeated her name over and over again. The birds that were singing in the dew-drenched garden seemed to be telling the flowers about her.

Fusese egoist şi crud cu ea. Fascinația pe care o exercitase asupra lui va reveni. Vor fi fericiți împreună. Viața alături de ea va fi frumoasă şi pură.

Se ridică din scaun şi trase un paravan mare chiar în fața portretului, înfiorându-se în timp ce se uită la el. Ce odios! murmură el în timp ce se ducea spre fereastra franceză să o deschidă. Când păşi în iarbă, trase în piept o gură de aer. Aerul proapăt al dimineții părea că-i alungă toate patimile întunecate. Se gândi numai la Sibyl. Dragostea i se întoarse într-un ecou firav. Îi repetă numele de multe ori la rând. Păsările care cântau în grădina înrourată păreau că povestesc florilor despre ea.

Chapter 8

It was long past noon when he awoke. His valet had crept several times on tiptoe into the room to see if he was stirring, and had wondered what made his young master sleep so late. Finally his bell sounded, and Victor came in softly with a cup of tea, and a pile of letters, on a small tray of old Sèvres china, and drew back the olive-satin curtains, with their shimmering blue lining, that hung in front of the three tall windows.

"Monsieur has well slept this morning," he said, smiling.

"What o'clock is it, Victor?" asked Dorian Gray drowsily.

"One hour and a quarter, Monsieur."

How late it was! He sat up, and having sipped some tea, turned over his letters. One of them was from Lord Henry, and had been brought by hand that morning. He hesitated for a moment, and then put it aside. The others he opened listlessly.

Capitolul VIII

Trecuse de mult de ora prânzului când se trezi. Valetul se strecurase de câteva ori în vârful picioarelor în cameră să verifice dacă nu cumva dădea semne de trezire şi se întrebase din ce cauză doarme atât de mult tânărul lui stăpân. În cele din urmă, clopoţelul sună şi Victor intră aproape neauzit cu o ceaşcă de ceai, un vraf de scrisori pe o mică tavă din porţelan vechi de Sèvres; apoi trase draperiile din satin oliv, cu dublura lor cu licăriri albastre, care se aflau în faţa celor trei ferestre înalte.

—Domnul a dormit mult în dimineaţa asta, spuse el zâmbind.

—Cât e ceasul, Victor? întrebă Dorian Gray somnolent.

—Unu şi un sfert, domnule.

Ce târziu era! Se ridică şi, după ce sorbi puţin ceai, întoarse plicurile. Unul era de la lordul Henry şi fusese adus prin mesager în dimineaţa aceea. Ezită o clipă, apoi îl dădu de o parte. Pe celelalte le deschise cu indiferenţă. Conţineau

Contemporary Literature Press
http://editura.mttlc.ro
The University of Bucharest, 2017

They contained the usual collection of cards, invitations to dinner, tickets for private views, programmes of charity concerts, and the like that are showered on fashionable young men every morning during the season. There was a rather heavy bill for a chased silver Louis-Quinze toilet-set that he had not yet had the courage to send on to his guardians, who were extremely old-fashioned people and did not realize that we live in an age when unnecessary things are our only necessities; and there were several very courteously worded communications from Jermyn Street money-lenders offering to advance any sum of money at a moment's notice and at the most reasonable rates of interest.

After about ten minutes he got up, and throwing on an elaborate dressing-gown of silk-embroidered cashmere wool, passed into the onyx-paved bathroom. The cool water refreshed him after his long sleep. He seemed to have forgotten all that he had gone through. A dim sense of having taken part in some strange tragedy came to him once or twice, but there was the unreality of a dream about it.

obişnuita colecție de cărți de vizită, invitații la cină, bilete pentru vizionări de expoziții, programe ale concertelor de caritate şi altele de acest fel care plouă peste orice tânăr monden în fiecare dimineață a sezonului. Mai era şi o notă de plată substanțială pentru un set de toaletă Louis Quinze, pe care nu avusese curajul să o trimită tutorilor lui care erau nişte persoane extrem de învechite şi nu-şi dădeau seama că trăim într-o epocă în care obiectele nu neapărat necesare sunt singurele noastre necesități; şi mai erau şi nişte înştiințări, scrise într-un limbaj deosebit de curtenitor, de la cămătarii din Jermyn Street care se ofereau să-i avanseze orice sumă de bani imediat, cu cele mai rezonabile dobânzi.

După aproximativ zece minute se sculă şi, aruncându-şi pe el un halat de caşmir cu o complicată broderie de mătase, intră în baia cu dale de onix. Apa rece îl învioră după îndelungatul somn. În două rânduri îl avu senzația nedesluşită de a fi participat la o tragedie ciudată, dar aceasta avea în sine irealitatea unui vis.

As soon as he was dressed, he went into the library and sat down to a light French breakfast that had been laid out for him on a small round table close to the open window. It was an exquisite day. The warm air seemed laden with spices. A bee flew in and buzzed round the blue-dragon bowl that, filled with sulphur-yellow roses, stood before him. He felt perfectly happy.

Suddenly his eye fell on the screen that he had placed in front of the portrait, and he started.

"Too cold for Monsieur?" asked his valet, putting an omelette on the table. "I shut the window?"

Dorian shook his head.

"I am not cold," he murmured.

Was it all true? Had the portrait really changed? Or had it been simply his own imagination that had made him see a look of evil where there had been a look of joy? Surely a painted canvas could not alter? The thing was absurd. It would serve as a tale to tell Basil some day. It would make him smile.

And, yet, how vivid was his recollection of the whole thing!

Imediat după ce se îmbrăcă se duse în bibliotecă şi se aşeză în faţa unui mic dejun franţuzesc, care fusese aranjat pe o măsuţă rotundă în apropierea ferestrei deschise. Era o zi superbă. Aerul cald părea încărcat de mirodenii. Înăuntru intră o albină şi bâzâi în jurul bolului albastru în formă de dragon, plin cu roze galben-sulf, care se afla în faţa lui. Se simţea pe deplin fericit.

Brusc ochii îi căzură pe paravanul pe care îl pusese în faţa portretului şi tresări.

—E prea frig, domnule? întrebă valetul, punând o omletă pe masă. Să închid fereastra?

Dorian dădu din cap.

—Nu mi-e frig, murmură el.

Era oare adevărat? Se schimbase portretul? Sau doar imaginaţia îl făcuse să vadă o expresie de răutate acolo unde era una de bucurie? E sigur că o pânză pictată nu se poate schimba? Asta era absurd. Era o poveste bună să i-o spună lui Basil într-o bună zi, atât. Îl va face să zâmbească.

Şi totuşi, cât de vie îi era amintirea acestui fapt! La început,

First in the dim twilight, and then in the bright dawn, he had seen the touch of cruelty round the warped lips. He almost dreaded his valet leaving the room. He knew that when he was alone he would have to examine the portrait. He was afraid of certainty. When the coffee and cigarettes had been brought and the man turned to go, he felt a wild desire to tell him to remain. As the door was closing behind him, he called him back. The man stood waiting for his orders. Dorian looked at him for a moment.

"I am not at home to any one, Victor," he said with a sigh. The man bowed and retired.

Then he rose from the table, lit a cigarette, and flung himself down on a luxuriously cushioned couch that stood facing the screen. The screen was an old one, of gilt Spanish leather, stamped and wrought with a rather florid Louis-Quatorze pattern. He scanned it curiously, wondering if ever before it had concealed the secret of a man's life.

Should he move it aside, after all? Why not let it stay there? What was the use of knowing? If the thing was true, it was

în obscuritatea amurgului şi apoi în strălucirea zorilor, el văzuse acea notă de cruzime în jurul cutelor buzelor. Aproape i se făcu frică de momentul în care valetul va părăsi încăperea. Ştia că atunci când va fi singur, va trebui să cerceteze tabloul. Îi era frică de certitudine. După ce cafeaua şi ţigările au fost aduse şi omul se pregătea să părăsească încăperea, simţi o dorinţă acută să-i spună să rămână. Când uşa se închise în urma lui, el îl chemă înapoi. Omul îi aşteptă ordinele. Dorian se uită la el o clipă.

—Nu sunt acasă pentru nimeni, Victor, spuse el oftând. Omul se înclină şi se retrase.

Apoi se ridică de la masă, aprinse o ţigară şi se trânti pe o canapea elegant tapisată cu perne, aflată în faţa paravanului. Era un paravan vechi, din piele spaniolă aurită, presat şi decorat cu un model împodobit în stil Louis Quatorze. Îl cercetă rapid cu curiozitate, întrebându-se dacă mai ascunsese vreodată secretul vieţii unui om.

Să-l dea la o parte? De ce să nu-l lase acolo? Ce rost avea să ştie? Dacă era adevărat, era într-adevăr groaznic. Dar dacă,

terrible. If it was not true, why trouble about it? But what if, by some fate or deadlier chance, eyes other than his spied behind and saw the horrible change? What should he do if Basil Hallward came and asked to look at his own picture? Basil would be sure to do that. No; the thing had to be examined, and at once. Anything would be better than this dreadful state of doubt.

He got up and locked both doors. At least he would be alone when he looked upon the mask of his shame. Then he drew the screen aside and saw himself face to face. It was perfectly true. The portrait had altered.

As he often remembered afterwards, and always with no small wonder, he found himself at first gazing at the portrait with a feeling of almost scientific interest. That such a change should have taken place was incredible to him. And yet it was a fact. Was there some subtle affinity between the chemical atoms that shaped themselves into form and colour on the canvas and the soul that was within him? Could it be that what that soul thought, they realized?—that what it dreamed, they made true?

printr-o întâmplare mai necruțătoare sau datorită imprevizibilității destinului, alți ochi decât ai lui spionaseră dincolo de paravan şi văzuseră groaznica schimbare? Ce se va face dacă ar veni Basil Hallward şi ar cere să se uite la tabloul pictat de el? Basil ar putea face cu siguranță așa ceva. Nu, obiectul trebuia examinat imediat. Orice altceva e preferabil decât această stare de îndoială.

Se ridică şi încuie ambele uşi. Cel puțin va fi singur când îşi va privi masca ruşinii. Apoi trase paravanul la o parte şi dădu cu ochii de el însuşi. Era total adevărat. Portretul se modificase.

Aşa cum îşi va aminti deseori după aceea, şi de fiecare dată nu cu mai puțină uimire, descoperi că la început se uita cu interes ştiințific aproape. I se părea incredibil ca o asemenea schimbare să fie posibilă. Şi totuşi era un fapt de necontestat. Exista oare vreo afinitate subtilă între chimia atomilor care se alcătuiau luând formă şi culoare pe pânză şi sufletul care sălăşluia în el? Era oare posibil ca ei să-şi dea seama de tot ceea ce gândea sufletul?—să împlinească tot ceea ce sufletul visa?

Or was there some other, more terrible reason? He shuddered, and felt afraid, and, going back to the couch, lay there, gazing at the picture in sickened horror.

One thing, however, he felt that it had done for him. It had made him conscious how unjust, how cruel, he had been to Sibyl Vane. It was not too late to make reparation for that. She could still be his wife. His unreal and selfish love would yield to some higher influence, would be transformed into some nobler passion, and the portrait that Basil Hallward had painted of him would be a guide to him through life, would be to him what holiness is to some, and conscience to others, and the fear of God to us all. There were opiates for remorse, drugs that could lull the moral sense to sleep. But here was a visible symbol of the degradation of sin. Here was an ever-present sign of the ruin men brought upon their souls.

Three o'clock struck, and four, and the half-hour rang its double chime, but Dorian Gray did not stir. He was trying to gather up the scarlet threads of life and to weave them into a pattern; to find his way through the sanguine labyrinth of passion

Sau exista un motiv mult mai teribil? Se cutremură şi i se făcu teamă şi, întorcându-se pe canapea, se aşeză acolo, uitându-se la tablou îmbolnăvit de groază.

Totuşi, reuşise să facă un anume lucru. Îl făcuse să fie conştient de faptul că se purtase nedrept şi crud cu Sibyl Vane. Nu era prea târziu să îndrepte această faptă. Încă mai putea fi soția lui. Dragostea lui ireală şi egoistă va ceda în fața unei influențe superioare, se va transforma într-o pasiune mai nobilă, iar portretul pe care Basil Hallward îl pictase pentru el va fi un ghid în viață, va fi ceea ce este pentru unii sfințenia, pentru alții conştiința, şi pentru noi toți frica de Dumnezeu. Existau narcotice pentru remuşcare, droguri care puteau să adoarmă simțul moral. Dar aici era un simbol vizibil al degradării păcatului, un semn pururi prezent al ruinii pe care oamenii o aduc asupra propriului suflet.

Bătu ora trei, bătu ora patru şi se auzi sunetul armonios care anunța jumătatea de oră, dar Dorian Gray nu tresări. Încerca să strângă firele roşii ale vieții lui şi să le țească într-un anumit model, să-şi găsească drumul în labirintul sangvin al pasiunii

through which he was wandering. He did not know what to do, or what to think. Finally, he went over to the table and wrote a passionate letter to the girl he had loved, imploring her forgiveness and accusing himself of madness. He covered page after page with wild words of sorrow and wilder words of pain. There is a luxury in self-reproach. When we blame ourselves, we feel that no one else has a right to blame us. It is the confession, not the priest, that gives us absolution. When Dorian had finished the letter, he felt that he had been forgiven.

Suddenly there came a knock to the door, and he heard Lord Henry's voice outside.

"My dear boy, I must see you. Let me in at once. I can't bear your shutting yourself up like this."

He made no answer at first, but remained quite still. The knocking still continued and grew louder. Yes, it was better to let Lord Henry in, and to explain to him the new life he was going to lead, to quarrel with him if it became necessary to quarrel, to part if parting was inevitable. He jumped up, drew the screen hastily across the picture, and unlocked the door.

pe care-l cutreiera. Nu ştia ce să facă sau ce să gândească anume. În cele din urmă se duse la masă şi scrise o scrisoare plină de pasiune fetei pe care o iubea, implorându-o să-l ierte şi acuzându-se de nebunie. Aşternu pagină după pagină de cuvinte pline de un regret nestăvilit şi de o durere şi mai nestăvilită. A te autoînvinui este un lux. Atunci când ne blamăm simțim că nimeni altcineva nu are dreptul să ne blameze. Confesiunea, nu preotul, ne absolvă. După ce Dorian termină scrisoarea, simți că a fost iertat.

Deodată se auzi o bătaie în uşă, şi auzi vocea lordului Henry afară.

—Băiete dragă, trebuie neapărat să te văd. Dă-mi voie să intru. Nu suport să te ştiu închizându-te în cameră...

El nu răspunse la început, ci rămase neclintit. Bătaia continuă şi deveni tot mai puternică. Da, era mai bine să-i dea drumul lordului Henry să intre şi să-i explice viața nouă pe care avea de gând să o ducă, să se certe cu el, dacă era cazul, să se despartă de el, dacă despărțirea era inevitabilă. Sări în picioare, trase în grabă paravanul şi descuie uşa.

"I am so sorry for it all, Dorian," said Lord Henry as he entered. "But you must not think too much about it."

"Do you mean about Sibyl Vane?" asked the lad.

"Yes, of course," answered Lord Henry, sinking into a chair and slowly pulling off his yellow gloves. "It is dreadful, from one point of view, but it was not your fault. Tell me, did you go behind and see her, after the play was over?"

"Yes."

"I felt sure you had. Did you make a scene with her?"

"I was brutal, Harry—perfectly brutal. But it is all right now. I am not sorry for anything that has happened. It has taught me to know myself better."

"Ah, Dorian, I am so glad you take it in that way! I was afraid I would find you plunged in remorse and tearing that nice curly hair of yours."

"I have got through all that," said Dorian, shaking his head and smiling. "I am perfectly happy now. I know what conscience is, to begin with. It is not what you told me it was. It is the divinest

—Îmi pare rău pentru tot ce s-a întâmplat, Dorian, spuse lordul Henry, în momentul în care intră pe uşă. Dar nu trebuie să te gândeşti prea mult la asta.

—Vrei să spui la Sibyl Vane? întrebă băiatul.

—Da, desigur, răspunse lordul Henry, cufundându-se într-un fotoliu şi trăgându-şi lent mănuşile galbene. Dintr-un punct de vedere e îngrozitor, dar n-a fost vina ta. Spune-mi, te-ai dus în culise să o vezi după ce s-a terminat piesa?

—Da.

—Bănuiam eu că te-ai dus. I-ai făcut o scenă?

—Am fost brutal, Harry—brutal în toată regula. Dar s-a aranjat acum. Nu-mi pare rău ce s-a întâmplat. Am învățat să mă cunosc mai bine.

—Ah, Dorian, sunt atât de bucuros că priveşti aşa lucrurile! Mi-era teamă că te voi găsi scufundat în remuşcări, smulgându-ți frumoasele bucle.

—Am trecut prin asta, spuse Dorian clătinându-şi capul şi zâmbind. Acum sunt fericit. În primul rând, ştiu ce înseamnă conştiința. Nu-i ceea ce mi-ai spus tu că este. Este cel mai sfânt

thing in us. Don't sneer at it, Harry, any more—at least not before me. I want to be good. I can't bear the idea of my soul being hideous."

"A very charming artistic basis for ethics, Dorian! I congratulate you on it. But how are you going to begin?"

"By marrying Sibyl Vane."

"Marrying Sibyl Vane!" cried Lord Henry, standing up and looking at him in perplexed amazement. "But, my dear Dorian—"

"Yes, Harry, I know what you are going to say. Something dreadful about marriage. Don't say it. Don't ever say things of that kind to me again. Two days ago I asked Sibyl to marry me. I am not going to break my word to her. She is to be my wife."

"Your wife! Dorian!... Didn't you get my letter? I wrote to you this morning, and sent the note down by my own man."

"Your letter? Oh, yes, I remember. I have not read it yet, Harry. I was afraid there might be something in it that I wouldn't like. You cut life to pieces with your epigrams."

"You know nothing then?"

lucru din noi. N-o mai ironiza, Harry—cel puțin nu în fața mea. Vreau să fiu bun. Nu suport ideea ca sufletul meu să fie hidos.

—Iată o bază artistică încântătoare pentru etică, Dorian! Te felicit. Dar cum ai de gând să începi?

—Însurându-mă cu Sibyl Vane.

—Să te însori cu Sibyl Vane! strigă lordul Henry, sculându-se în picioare, şi uitându-se la el în culmea uimirii. Dar, dragul meu Dorian ...

—Da, Harry, ştiu ce ai de gând să spui. Ceva urât despre căsătorie. N-o spune. Nu-mi mai spune lucruri de acest gen. Acum două zile i-am cerut lui Sibyl să se însoare cu mine. Nu-mi voi lua înapoi cuvântul dat. Îmi va fi soție!

—Soția ta! Dorian!... Nu mi-ai primit scrisoarea? Ți-am scris azi-dimineață şi am trimis biletul chiar prin omul meu.

—Scrisoarea ta? O, da, îmi amintesc. N-am citit-o încă, Harry. Mă temeam că s-ar putea să fie acolo ceva care să nu-mi placă. Faci viața bucățele cu paradoxurile tale.

—Deci nu ştii nimic?

"What do you mean?"

Lord Henry walked across the room, and sitting down by Dorian Gray, took both his hands in his own and held them tightly.

"Dorian," he said, "my letter—don't be frightened—was to tell you that Sibyl Vane is dead."

A cry of pain broke from the lad's lips, and he leaped to his feet, tearing his hands away from Lord Henry's grasp. "Dead! Sibyl dead! It is not true! It is a horrible lie! How dare you say it?"

"It is quite true, Dorian," said Lord Henry, gravely. "It is in all the morning papers. I wrote down to you to ask you not to see any one till I came. There will have to be an inquest, of course, and you must not be mixed up in it. Things like that make a man fashionable in Paris. But in London people are so prejudiced. Here, one should never make one's debut with a scandal. One should reserve that to give an interest to one's old age. I suppose they don't know your name at the theatre? If they don't, it is all right. Did any one see you going round to her room? That is an

—Ce vrei să spui?

Lordul Henry traversă camera şi, aşezându-se lângă Dorian Gray, îi luă ambele mâini în mâinile lui şi le ţinu strâns.

—Dorian, spuse el, ţi-am scris—nu te teme—să-ţi spun că Sibyl Vane a murit.

Un strigăt de durere ţâşni de pe buzele băiatului; sări în picioare, smulgându-şi mâinile din strânsoarea lordului Henry. Moartă! Sibyl moartă! Nu-i adevărat! E o minciună ticăloasă! Cum îndrăzneşti să spui aşa ceva?

—E adevărat Dorian, spuse lordul Henry cu gravitate. Totul a apărut în ziarele de azi-dimineaţă. Ţi-am scris să te rog să nu primeşti pe nimeni înainte de a veni eu. Se va face, desigur, o anchetă, şi nu trebuie să fii amestecat în asta. Lucruri de genul acesta dau o popularitate mondenă la Paris. Dar la Londra oamenii au prejudecăţi. Aici nu trebuie să-ţi faci debutul în societate cu un scandal. Trebuie să le rezervi pentru a-ţi face bătrâneţea interesantă. La teatru nu-ţi cunosc numele presupun? Dacă nu ţi-l cunosc, e-n regulă. Te-a văzut cineva

important point."

Dorian did not answer for a few moments. He was dazed with horror. Finally he stammered, in a stifled voice,

"Harry, did you say an inquest? What did you mean by that? Did Sibyl—? Oh, Harry, I can't bear it! But be quick. Tell me everything at once."

"I have no doubt it was not an accident, Dorian, though it must be put in that way to the public. It seems that as she was leaving the theatre with her mother, about half-past twelve or so, she said she had forgotten something upstairs. They waited some time for her, but she did not come down again. They ultimately found her lying dead on the floor of her dressing-room. She had swallowed something by mistake, some dreadful thing they use at theatres. I don't know what it was, but it had either prussic acid or white lead in it. I should fancy it was prussic acid, as she seems to have died instantaneously."

"Harry, Harry, it is terrible!" cried the lad.

"Yes; it is very tragic, of course, but you must not get yourself mixed up in it. I see by The Standard that she was seventeen. I

ducându-te în cabina ei? Acesta este un punct important.

Dorian nu răspunse câteva clipe. Era orbit de oroare. În cele din urmă reuşi să scoată câteva cuvinte cu o voce sugrumată.

—Harry, ai spus că-i vorba despre o anchetă? Ce vrei să spui cu asta? A fost Sibyl—? Oh, Harry, nu mai suport! Spune repede. Spune-mi imediat totul.

—N-am nici o îndoială că n-a fost un accident, Dorian, deşi trebuie prezentat în acest mod publicului. Se pare că în momentul în care părăsea teatrul împreună cu mama ei, în jur de opt şi jumătate, a spus că a uitat ceva sus. Au aşteptat-o o vreme, dar ea n-a mai coborât. În cele din urmă au găsit-o moartă pe podeaua cabinei. Înghiţise ceva din greşală, o chestie oribilă pe care o folosesc în teatru. Nu ştiu despre ce e vorba, dar conținea fie acid prusic fie ceruză. Aş crede mai curând că era acid prusic, pentru că se pare că a murit instantaneu.

—Harry, Harry, e teribil! strigă băiatul.

—Da, e tragic, desigur, dar nu trebuie să te amesteci în toate astea. În *Standard* am văzut că avea şaptesprezece ani. Aş fi

should have thought she was almost younger than that. She looked such a child, and seemed to know so little about acting. Dorian, you mustn't let this thing get on your nerves. You must come and dine with me, and afterwards we will look in at the opera. It is a Patti night, and everybody will be there. You can come to my sister's box. She has got some smart women with her."

"So I have murdered Sibyl Vane," said Dorian Gray, half to himself, "murdered her as surely as if I had cut her little throat with a knife. Yet the roses are not less lovely for all that. The birds sing just as happily in my garden. And tonight I am to dine with you, and then go on to the opera, and sup somewhere, I suppose, afterwards. How extraordinarily dramatic life is! If I had read all this in a book, Harry, I think I would have wept over it. Somehow, now that it has happened actually, and to me, it seems far too wonderful for tears. Here is the first passionate love-letter I have ever written in my life. Strange, that my first passionate love-letter should have been addressed to a dead girl. Can they feel, I wonder, those white silent people we call the dead? Sibyl! Can

crezut că era mult mai tânără. Părea un copil şi părea că ştie atât de puțin depre actorie. Dorian, nu trebuie să te macini. Trebuie să vii să luăm cina împreună şi apoi vom trece pe la Operă. Cântă Patti în seara asta şi toată lumea va fi acolo. Poți sta în loja surorii mele. Este însoțită de câteva doamne elegante.

—Deci am omorât-o pe Sibyl Vane, spuse Dorian Gray, mai mult către sine—am ucis-o la fel de sigur cum aş fi făcut-o dacă i-aş fi tăiat gâtul cu un cuțit. Cu toate astea, rozele sunt la fel de frumoase. Păsările cântă la fel de vesele în grădina mea. Iar în seara asta voi cina cu tine, apoi vom merge la Operă, vom supa după aceea, presupun. Ce dramatism neînchipuit e în viață! Dacă aş fi citit toate acestea într-o carte, Harry, cred că aş fi plâns. Acum, pentru că mi s-a întâmplat mie, de fapt, mi se pare mult prea minunat pentru a vărsa lacrimi. Uite prima scrisoare pasionată de dragoste pe care am scris-o vreodată. Ce ciudat ca prima mea scrisoare pasionată de dragoste să fie adresată unei fete moarte. Pot oare simți ceva aceşti oameni albi şi tăcuți pe

she feel, or know, or listen? Oh, Harry, how I loved her once! It seems years ago to me now. She was everything to me. Then came that dreadful night—was it really only last night?—when she played so badly, and my heart almost broke. She explained it all to me. It was terribly pathetic. But I was not moved a bit. I thought her shallow. Suddenly something happened that made me afraid. I can't tell you what it was, but it was terrible. I said I would go back to her. I felt I had done wrong. And now she is dead. My God! My God! Harry, what shall I do? You don't know the danger I am in, and there is nothing to keep me straight. She would have done that for me. She had no right to kill herself. It was selfish of her."

"My dear Dorian," answered Lord Henry, taking a cigarette from his case and producing a gold-latten matchbox, "the only way a woman can ever reform a man is by boring him so completely that he loses all possible interest in life. If you had married this girl, you would have been wretched. Of course, you would have treated her kindly. One can always be kind to people

care-i numim morți? Sibyl! Poate ea să simtă sau să ştie, sau să asculte? Oh, Harry, cum am iubit-o cândva! Acum mi se pare că s-a întâmplat cu ani în urmă. Era totul pentru mine. Apoi a intervenit seara aceea oribilă—a fost asta oare aseară?—când a jucat atât de prost iar inima mi-a fost aproape distrusă. Mi-a explicat apoi ce s-a întâmplat. Teribil de patetic. Dar m-a mişcat puțin. Am crezut-o superficială. Brusc s-a întâmplat ceva care m-a speriat. Nu spun ce, dar a fost teribil. Am spus că mă voi întoarce. Am simțit că am greşit. Şi acum e moartă. Dumnezeule! Dumnezeul meu! Harry, ce să mă fac? Nici nu ştii în ce pericol sunt şi nimic nu mă poate ține pe drumul cel bun. Ea ar fi făcut acest lucru pentru mine. N-avea dreptul să se sinucidă. A fost egoist din partea ei.

—Dragul meu Dorian, răspunse lordul Henry, luând o țigară din port-țigaret şi scoțând o cutie de chibrituri placată cu alamă aurie, singurul mod în care o femeie poate să reformeze un bărbat este acela de a-l plictisi în aşa măsură, încât acesta pierde orice interes față de viață. Dacă te-ai fi însurat cu fata asta, ai fi fost nefericit. Desigur, te-ai fi purtat frumos cu ea.

about whom one cares nothing. But she would have soon found out that you were absolutely indifferent to her. And when a woman finds that out about her husband, she either becomes dreadfully dowdy, or wears very smart bonnets that some other woman's husband has to pay for. I say nothing about the social mistake, which would have been abject—which, of course, I would not have allowed—but I assure you that in any case the whole thing would have been an absolute failure."

"I suppose it would," muttered the lad, walking up and down the room and looking horribly pale. "But I thought it was my duty. It is not my fault that this terrible tragedy has prevented my doing what was right. I remember your saying once that there is a fatality about good resolutions—that they are always made too late. Mine certainly were."

"Good resolutions are useless attempts to interfere with scientific laws. Their origin is pure vanity. Their result is absolutely nil. They give us, now and then, some of those luxurious sterile emotions that have a certain charm for the weak. That is all

Întotdeauna poți fi atent cu cei de care nu-ți pasă. Dar ea ar fi descoperit curând că eşti absolut indiferent cu ea. Şi atunci când ea descopere acest lucru, fie începe să se îmbrace prost, fie că poartă pălării foarte elegante pe care soțul alteia trebuie să le plătească. Nu spun nimic despre greşeala socială, care ar fi fost abjectă; n-aş fi permis-o, dar te asigur că, oricum, ar fi fost un eşec absolut.

—Presupun că ar fi fost aşa, murmură băiatul, plimbându-se prin cameră cu o paloare incredibilă. Dar m-am gândit că e datoria mea. Nu e greşeala mea că această tragedie teribilă m-a împiedicat să fac ce trebuia. Îmi amintesc că ai spus cândva că hotărârile bune sunt pândite de o fatalitate—sunt întotdeauna luate prea târziu. Cu certitudine că aşa s-a întâmplat cu ale mele.

—Hotărârile bune sunt încercări inutile de a te interpune legilor ştiințifice. La originea lor se află pura vanitate. Rezultatul lor este absolut *nul*. Din când în când ne dau acele emoții sterile care au un anume farmec pentru cei slabi. Asta-i

that can be said for them. They are simply cheques that men draw on a bank where they have no account."

"Harry," cried Dorian Gray, coming over and sitting down beside him, "why is it that I cannot feel this tragedy as much as I want to? I don't think I am heartless. Do you?"

"You have done too many foolish things during the last fortnight to be entitled to give yourself that name, Dorian," answered Lord Henry with his sweet melancholy smile.

The lad frowned.

"I don't like that explanation, Harry," he rejoined, "but I am glad you don't think I am heartless. I am nothing of the kind. I know I am not. And yet I must admit that this thing that has happened does not affect me as it should. It seems to me to be simply like a wonderful ending to a wonderful play. It has all the terrible beauty of a Greek tragedy, a tragedy in which I took a great part, but by which I have not been wounded."

"It is an interesting question," said Lord Henry, who found an exquisite pleasure in playing on the lad's unconscious egotism,

tot ce poate fi spus în apărarea lor. Pur şi simplu sunt ca acele cecuri pe care unii oameni le înaintează unei bănci unde nu au cont.

—Harry, strigă Dorian Gray, venind şi aşezându-se lângă el, oare de ce nu pot să simt intensitatea acestei tragedii aşa cum doresc defapt? Nu cred că sunt insensibil. Tu crezi?

—Ai făcut prea multe nebunii în ultimele două săptămâni pentru a avea dreptul să-ți acorzi acest calificativ, Dorian, răspunse lordul Henry cu zâmbet dulce şi melancolic.

Băiatul se încruntă.

—Nu-mi place explicația asta, Harry, replică el, dar mă bucur că nu crezi că sunt insensibil. Nu sunt aşa. Ştiu ceea ce nu sunt. Şi totuşi trebuie să recunosc faptul că ceea ce s-a întâmplat nu mă afectează aşa cum ar trebui. Mi se pare a fi, pur şi simplu, ca un final minunat la o piesă minunată. Are acea frumusețe teribilă a unei tragedii greceşti la care am participat dar de care nu am fost rănit.

—E o problemă interesantă, spuse lordul Henry, care afla o plăcere deosebită în a licita egotismul inconştient al băiatului—

"an extremely interesting question. I fancy that the true explanation is this: It often happens that the real tragedies of life occur in such an inartistic manner that they hurt us by their crude violence, their absolute incoherence, their absurd want of meaning, their entire lack of style. They affect us just as vulgarity affects us. They give us an impression of sheer brute force, and we revolt against that. Sometimes, however, a tragedy that possesses artistic elements of beauty crosses our lives. If these elements of beauty are real, the whole thing simply appeals to our sense of dramatic effect. Suddenly we find that we are no longer the actors, but the spectators of the play. Or rather we are both. We watch ourselves, and the mere wonder of the spectacle enthralls us. In the present case, what is it that has really happened? Some one has killed herself for love of you. I wish that I had ever had such an experience. It would have made me in love with love for the rest of my life. The people who have adored me—there have not been very many, but there have been some—have always insisted on living on, long after I had ceased to care for them, or they to care for me. They have become stout and tedious, and

o problemă extrem de interesantă. Îmi închipui că aceasta e adevărata explicație. Deseori adevăratele tragedii ale vieții se petrec într-o manieră atât de neartistică încât ne rănesc prin violența lor crudă, incoerența lor absolută, precaritatea absurdă a sensului, totala lipsă de stil. Ne afectează la fel cum ne afectează vulgaritatea. Ne dau impresia unei forțe brutale şi ne revoltăm împotriva ei. Uneori, totuşi, viața ne este traversată de o tragedie care posedă elementele artistice ale frumosului. Dacă aceste elemente ale frumosului sunt reale, atunci acestea apelează pur şi simplu la capacitatea noastră de a simți efectul dramatic. Brusc ne dăm seama că nu mai suntem actorii ci spectatorii piesei. Sau ne aflăm mai curând în ambele posturi. Ne privim, şi simpla minunăție a spectacolului ne farmecă. Ce s-a întâmplat defapt în acest caz? Cineva s-a sinucis din dragoste pentru tine. Regret că n-am avut parte de o asemenea experiență. M-ar fi făcut să mă îndrăgostesc de dragoste pentru tot restul vieții. Femeile care m-au adorat—nu au fost multe, dar câteva tot au fost—întotdeauna s-au încăpățânat să trăiască, mult după ce încetasem să-mi mai pese de ele sau lor să le pese

when I meet them, they go in at once for reminiscences. That awful memory of woman! What a fearful thing it is! And what an utter intellectual stagnation it reveals! One should absorb the colour of life, but one should never remember its details. Details are always vulgar."

"I must sow poppies in my garden," sighed Dorian.

"There is no necessity," rejoined his companion. "Life has always poppies in her hands. Of course, now and then things linger. I once wore nothing but violets all through one season, as a form of artistic mourning for a romance that would not die. Ultimately, however, it did die. I forget what killed it. I think it was her proposing to sacrifice the whole world for me. That is always a dreadful moment. It fills one with the terror of eternity. Well—would you believe it?—a week ago, at Lady Hampshire's, I found myself seated at dinner next the lady in question, and she insisted on going over the whole thing again, and digging up the past, and raking up the future. I had buried my romance in a bed of asphodel. She dragged it out again and assured me that I had

de mine. Au devenit corpolente şi plicticoase, şi atunci când le întâlnesc, se lasă imediat pradă amintirilor. Memoria asta groaznică a femeilor! Ce lucru înspăimântător mai este! Şi ce stagnare intelectuală scoate la iveală! În mod normal ar trebui să absorbi culorile vieții, dar n-ar trebui să-ți aminteşti detaliile. Detaliile sunt întotdeauna vulgare

—Trebuie să-mi plantez maci în grădină, oftă Dorian.

—Nu e necesar, replică prietenul lui. Viața ține întotdeauna maci în mână. Desigur, din când în când lucrurile trenează. Odată am purtat tot sezonul numai violete ca semn de doliu artistic pentru o poveste de dragoste care nu voia să moară. În cele din urmă, totuşi, a murit. Nu mai ştiu ce anume a ucis-o. Cred că a fost dorința ei de a sacrifica o întreagă lume pentru mine. Acesta e întotdeauna un moment cumplit. Mă umple de teroarea eternității. Ei bine—ce crezi?—acum o săptămână, la lady Hampshire, m-am trezit lângă doamna în chestiune şi ea a insistat să reia totul, să sape trecutul şi să scormonească viitorul. Îmi îngropasem dragostea într-un pat de asfodele. Ea a tras-o la suprafață şi m-a asigurat că îi distrusesem viața. Trebuie să

spoiled her life. I am bound to state that she ate an enormous dinner, so I did not feel any anxiety. But what a lack of taste she showed! The one charm of the past is that it is the past. But women never know when the curtain has fallen. They always want a sixth act, and as soon as the interest of the play is entirely over, they propose to continue it. If they were allowed their own way, every comedy would have a tragic ending, and every tragedy would culminate in a farce. They are charmingly artificial, but they have no sense of art. You are more fortunate than I am. I assure you, Dorian, that not one of the women I have known would have done for me what Sibyl Vane did for you. Ordinary women always console themselves. Some of them do it by going in for sentimental colours. Never trust a woman who wears mauve, whatever her age may be, or a woman over thirty-five who is fond of pink ribbons. It always means that they have a history. Others find a great consolation in suddenly discovering the good qualities of their husbands. They flaunt their conjugal felicity in one's face, as if it were the most fascinating of sins. Religion consoles some. Its mysteries have all the charm of a flirtation, a

mărturisesc că a mâncat din plin, aşa că nu am simţit nici un fel de nelinişte. Dar ce lipsă de gust a demonstrat! Unul dintre farmecele trecutului este că este trecut. Dar femeile nu ştiu când a căzut cortina. Întotdeauna doresc să fie şi un al şaselea act şi, de îndată ce piesa nu mai prezintă interes, ele propun să o continue. Dacă li s-ar permite să facă tot ce doresc, orice comedie ar avea un sfârşit tragic şi orice tragedie ar culmina într-o farsă. Sunt încântător de artificiale, dar nu simt arta. Tu eşti mai norocos decât mine. Pot să te asigur, Dorian, că nici o femeie din câte am cunoscut n-ar fi făcut ce a făcut Sibyl Vane pentru tine. Femeile banale se consolează întotdeauna. Unele o fac abordând culorile sentimentale. Să nu ai încredere niciodată într-o femeie care se îmbracă în mov, oricare i-ar fi vârsta, sau într-o femeie de treizeci şi cinci de ani căreia îi plac panglicile roz. Asta înseamnă că au întotdeauna o poveste în spate. Altele află o mare consolare în brusca descoperire a calităţilor soţilor lor. Fac paradă de fericirea lor conjugală, de parcă aceasta ar fi cel mai fascinant dintre păcate. Unele se consolează cu religia. Misterele ei au tot farmecul unui flirt, mi-a spus o femeie odată,

woman once told me, and I can quite understand it. Besides, nothing makes one so vain as being told that one is a sinner. Conscience makes egotists of us all. Yes; there is really no end to the consolations that women find in modern life. Indeed, I have not mentioned the most important one."

"What is that, Harry?" said the lad listlessly.

"Oh, the obvious consolation. Taking some one else's admirer when one loses one's own. In good society that always whitewashes a woman. But really, Dorian, how different Sibyl Vane must have been from all the women one meets! There is something to me quite beautiful about her death. I am glad I am living in a century when such wonders happen. They make one believe in the reality of the things we all play with, such as romance, passion, and love."

"I was terribly cruel to her. You forget that."

"I am afraid that women appreciate cruelty, downright cruelty, more than anything else. They have wonderfully primitive instincts. We have emancipated them, but they remain slaves

şi chiar înțeleg acest lucru. În afară de asta, nimic nu te face să fii mai înfumurat decât faptul de a ți se spune că eşti păcătos. Conştiința ne face egotişti. Într-adevăr, femeile vremurilor moderne găsesc infinite variante de consolare. N-am menționat-o pe cea mai importantă.

—Şi care este aceasta, Harry? spuse băiatul apatic.

—Oh, consolarea vizibilă. Aceea de a lua admiratorul alteia când ți-l pierzi pe-al tău. În lumea bună acest lucru întotdeauna reabilitează o femeie. Dar într-adevăr, Dorian, ce deosebită trebuie să fi fost Sibyl Vane de toate femeile pe care le întâlneşti deobicei. Ceva îmi spune că moartea ei este extrem de frumoasă. Mă bucur că trăiesc într-un secol în care se produc asemenea minuni. Te fac să crezi în realitatea lucrurilor cu care ne jucăm deobicei, cum sunt aventura romantică, pasiunea şi dragostea.

—Am fost teribil de crud cu ea. Uiți asta.

—Teamă îmi e că femeile apreciază cruzimea, cruzimea pe față, mai mult decât orice. Au nişte instincte desăvârşit de primitive. Noi le-am emancipat, dar ele rămân sclavele în

looking for their masters, all the same. They love being dominated. I am sure you were splendid. I have never seen you really and absolutely angry, but I can fancy how delightful you looked. And, after all, you said something to me the day before yesterday that seemed to me at the time to be merely fanciful, but that I see now was absolutely true, and it holds the key to everything."

"What was that, Harry?"

"You said to me that Sibyl Vane represented to you all the heroines of romance—that she was Desdemona one night, and Ophelia the other; that if she died as Juliet, she came to life as Imogen."

"She will never come to life again now," muttered the lad, burying his face in his hands.

"No, she will never come to life. She has played her last part. But you must think of that lonely death in the tawdry dressing-room simply as a strange lurid fragment from some Jacobean tragedy, as a wonderful scene from Webster, or Ford, or Cyril Tourneur. The girl never really lived, and so she has never

căutarea unui stăpân. Le place enorm să fie dominate. Sunt sigur că te-ai purtat splendid. Nu te-am văzut niciodată total furios, dar îmi închipui că arătai superb. Şi, la urma urmelor, alaltăieri mi-ai spus ceva care atunci mi s-a părut doar excentric, dar îmi dau seama că este perfect adevărat şi aici e cheia întregii poveşti.

—Ce anume, Harry?

—Mi-ai spus că Sibyl Vane reprezintă pentru tine toate eroinele din poveştile romantic—că într-o seară e Desdemona şi în seara următoare Ofelia, că a murit ca Julieta şi a revenit la viață ca Imogen.

—Acum nu va mai reveni la viață, murmură băiatul, îngropându-şi fața în mâini.

—Nu, de data asta nu va mai reveni la viață. Şi-a jucat ultimul rol. Dar trebuie să te gândeşti la acea moarte singuratică în cabina aceea vulgară ca la un fragment straniu şi groaznic dintr-o tragedie iacobină, ca la o scenă minunată din Webster sau din Ford sau Cyril Tourneur. Fata nu a trăit cu adevărat şi

really died. To you at least she was always a dream, a phantom that flitted through Shakespeare's plays and left them lovelier for its presence, a reed through which Shakespeare's music sounded richer and more full of joy. The moment she touched actual life, she marred it, and it marred her, and so she passed away. Mourn for Ophelia, if you like. Put ashes on your head because Cordelia was strangled. Cry out against Heaven because the daughter of Brabantio died. But don't waste your tears over Sibyl Vane. She was less real than they are."

There was a silence. The evening darkened in the room. Noiselessly, and with silver feet, the shadows crept in from the garden. The colours faded wearily out of things.

After some time Dorian Gray looked up.

"You have explained me to myself, Harry," he murmured with something of a sigh of relief. "I felt all that you have said, but somehow I was afraid of it, and I could not express it to myself. How well you know me! But we will not talk again of

astfel nu a murit cu adevărat. Cel puțin pentru tine a fost întotdeauna un vis, o fantomă care a trecut în zbor prin piesele lui Shakespeare şi le-a lăsat în urmă mai frumoase prin prezența ei, o trestie prin care muzica lui Shakespeare a sunat mai plin şi cu mai multă bucurie. În momentul în care a atins viața concretă, a distrus-o, şi aceasta a distrus-o la rândul ei, şi aşa a pierit. Plânge-o pe Ofelia, dacă vrei. Pune-ți țărână în cap pentru că Cordelia a fost sugrumată. Revoltă-te împotriva Cerului pentru că fiica lui Brabantio a murit. Dar nu-ți irosi lacrimile pe Sibyl Vane. Ea a fost mai puțin reală decât aceste personaje.

Tăcere. Lumina serii cuprindea tot mai mult în cameră. Fără zgomot, cu picioare de argint, umbrele se strecurau dinspre grădină. Culorile din lucruri dispăreau împovărate.

După o vreme, Dorian Gray îşi ridică privirea.

—M-ai explicat pe mine mie însumi, Harry, murmură el, având în voce un anume suspin de uşurare. Am simțit tot ceea ce ai spus, dar într-un fel m-am temut şi n-am putut să mi-l reprezint. Ce bine mă cunoşti! Dar nu vom mai vorbi despre ce

what has happened. It has been a marvellous experience. That is all. I wonder if life has still in store for me anything as marvellous."

"Life has everything in store for you, Dorian. There is nothing that you, with your extraordinary good looks, will not be able to do."

"But suppose, Harry, I became haggard, and old, and wrinkled? What then?"

"Ah, then," said Lord Henry, rising to go, "then, my dear Dorian, you would have to fight for your victories. As it is, they are brought to you. No, you must keep your good looks. We live in an age that reads too much to be wise, and that thinks too much to be beautiful. We cannot spare you. And now you had better dress and drive down to the club. We are rather late, as it is."

"I think I shall join you at the opera, Harry. I feel too tired to eat anything. What is the number of your sister's box?"

"Twenty-seven, I believe. It is on the grand tier. You will see her name on the door. But I am sorry you won't come and

s-a întâmplat. A fost o experiență uluitoare. Asta-i tot. Mă întreb dacă viața îmi mai rezervă lucruri uluitoare ca acesta.

—Viața îți va da tot, Dorian. Nu există nimic pe care tu, cu extraordinara ta frumusețe, să nu-l poți face.

—Dar gândeşte-te, Harry, că voi avea fața descompusă, bătrână şi ridată? Ce se va întâmpla atunci?

—Ah, atunci, spuse lordul Henry, ridicându-se să plece— atunci, dragul meu Dorian, va trebui să te lupți pentru victoriile tale. Acum ele vin către tine. Nu, trebuie să-ți mențiifrumusețea. Trăim într-o epocă în care se citeşte prea mult pentru a fi înțelept şi se gândeşte prea mult pentru a fi frumos. Nu ne putem lipsi de tine. Şi acum ai face bine să te îmbraci şi să vii la club. Şi-aşa am cam întârziat.

—Cred că ne vom întâlni la Operă, Harry. Sunt prea obosit pentru a putea mânca. Ce număr are loja surorii tale?

—Douăzeci şi şapte, cred. Este în rândul principal. O să-i vezi numele pe uşă. Dar îmi pare rău că nu vrei să vii să cinăm

dine."

"I don't feel up to it," said Dorian listlessly. "But I am awfully obliged to you for all that you have said to me. You are certainly my best friend. No one has ever understood me as you have."

"We are only at the beginning of our friendship, Dorian," answered Lord Henry, shaking him by the hand. "Goodbye. I shall see you before nine-thirty, I hope. Remember, Patti is singing."

As he closed the door behind him, Dorian Gray touched the bell, and in a few minutes Victor appeared with the lamps and drew the blinds down. He waited impatiently for him to go. The man seemed to take an interminable time over everything.

As soon as he had left, he rushed to the screen and drew it back. No; there was no further change in the picture. It had received the news of Sibyl Vane's death before he had known of it himself. It was conscious of the events of life as they occurred. The vicious cruelty that marred the fine lines of the mouth had, no doubt, appeared at the very moment that the girl had drunk the

împreună.

—Nu mă simt în stare, spuse Dorian apatic. Dar îți rămân total recunoscător pentru tot ce mi-ai spus. Eşti, cu siguranță, cel mai bun prieten al meu. Nimeni nu m-a înțeles ca tine.

—Suntem abia la începutul prieteniei noastre, Dorian, răspunse lordul Henry, dându-i mâna. La revedere. Ne vom vedea înainte de nouă şi jumătate, sper. Nu uita, cântă Patti.

După ce închise uşa în urma lui, Dorian Gray scutură uşor clopoțelul şi peste câteva clipe apăru Victor cu lămpile şi trase storurile. Îl aşteptă nerăbdător să plece. Omul părea că nu mai termină ce are de făcut.

Imediat după ce plecă, se repezi la paravan şi-l trase. Nu, nu se mai produsese nici o schimbare în tablou. Primise vestea despre moartea lui Sibyl Vane înainte ca el însuşi să o afle. Sesiza evenimentele vieții pe măsură ce se produceau. Cruzimea răutăcioasă care alterase liniile fine ale gurii apăruse, fără îndoială, chiar în momentul în care fata băuse otrava sau ce

poison, whatever it was. Or was it indifferent to results? Did it merely take cognizance of what passed within the soul? He wondered, and hoped that some day he would see the change taking place before his very eyes, shuddering as he hoped it.

Poor Sibyl! What a romance it had all been! She had often mimicked death on the stage. Then Death himself had touched her and taken her with him. How had she played that dreadful last scene? Had she cursed him, as she died? No; she had died for love of him, and love would always be a sacrament to him now. She had atoned for everything by the sacrifice she had made of her life. He would not think any more of what she had made him go through, on that horrible night at the theatre. When he thought of her, it would be as a wonderful tragic figure sent on to the world's stage to show the supreme reality of love. A wonderful tragic figure? Tears came to his eyes as he remembered her childlike look, and winsome fanciful ways, and shy tremulous grace. He brushed them away hastily and looked again at the picture.

He felt that the time had really come for making his choice. Or

fusese acolo. Sau era indiferent la rezultate? Lua oare doar cunoştinţă de ce anume se petrecea în suflet? Se întreba şi spera că într-o zi va vedea schimbarea producându-se chiar în prezenţa lui, cutremurându-se de această speranţă.

Sărmana Sibyl! ce poveste romantică mai fusese! Ea mimase deseori moartea pe scenă. Apoi Moartea însăşi o atinsese şi o luase cu sine. Cum oare jucase în acea scenă finală, teribilă? Îl blestemase oare în momentul morţii? Nu, ea murise din dragoste pentru el, iar dragostea va fi de-acum încolo un lucru sfânt pentru el. Ea răscumpărase totul prin sacrificiul propriei vieţi. Nu se va mai gândi la ceea ce îl supusese în seara aceea teribilă la teatru. Când se va gândi la ea, îi va apărea ca o minunată figură tragică trimisă pe scena lumii pentru a arăta suprema realitate a Dragostei. O minunată figură tragică? Lacrimile îi năpădiră ochii când îşi aminti privirea ei de copil, gesturile ei de-o inocenţă stranie şi graţia ei timid tremurătoare. Le îndepărtă pe toate în grabă şi se uită din nou la tablou.

Simţi că sosise timpul să aleagă. Sau alegerea fusese deja

had his choice already been made? Yes, life had decided that for him—life, and his own infinite curiosity about life. Eternal youth, infinite passion, pleasures subtle and secret, wild joys and wilder sins—he was to have all these things. The portrait was to bear the burden of his shame: that was all.

A feeling of pain crept over him as he thought of the desecration that was in store for the fair face on the canvas. Once, in boyish mockery of Narcissus, he had kissed, or feigned to kiss, those painted lips that now smiled so cruelly at him. Morning after morning he had sat before the portrait wondering at its beauty, almost enamoured of it, as it seemed to him at times. Was it to alter now with every mood to which he yielded? Was it to become a monstrous and loathsome thing, to be hidden away in a locked room, to be shut out from the sunlight that had so often touched to brighter gold the waving wonder of its hair? The pity of it! the pity of it!

For a moment, he thought of praying that the horrible sympathy that existed between him and the picture might cease. It had changed in answer to a prayer; perhaps in answer

făcută? Da, viața decisese pentru el—viața şi infinita lui curiozitate față de viață. Tinerețe eternă, pasiune infinită, subtile şi secrete plăceri, bucurii nestăvilite şi păcate şi mai nestăvilite—de toate va avea parte. Portretul va purta povara ruşinii lui—asta-i tot.

În el se strecură un sentiment de durere gândindu-se la pângărirea care i se pregătea frumosului chip de pe pânză. Cândva, cu prefăcătoria copilăroasă a unui Narcis, sărutase, sau se făcuse că sărută, acele buze pictate care acum îi zâmbeau crud. Dimineți în şir stătuse în fața portretului, minunându-se de frumusețea lui, aproape îndrăgostit de el, cum i se părea câteodată. Oare se va modifica la fiecare capriciu căruia îi va ceda? Va deveni un obiect monstruos şi respingător, ceva care trebuie ascuns într-o cameră încuiată, depărtat de lumina soarelui care pusese o tentă de aur şi mai strălucitoare pe minunea unduitoare a părului său? Păcat! păcat!

O clipă se gândi să se roage ca legătura oribilă care exista între el şi portret să înceteze. Se schimbase ca răspuns la o rugăciune, poate că tot ca răspuns la o rugăciune ar putea

to a prayer it might remain unchanged. And yet, who, that knew anything about life, would surrender the chance of remaining always young, however fantastic that chance might be, or with what fateful consequences it might be fraught? Besides, was it really under his control? Had it indeed been prayer that had produced the substitution? Might there not be some curious scientific reason for it all? If thought could exercise its influence upon a living organism, might not thought exercise an influence upon dead and inorganic things? Nay, without thought or conscious desire, might not things external to ourselves vibrate in unison with our moods and passions, atom calling to atom in secret love or strange affinity? But the reason was of no importance. He would never again tempt by a prayer any terrible power. If the picture was to alter, it was to alter. That was all. Why inquire too closely into it?

For there would be a real pleasure in watching it. He would be able to follow his mind into its secret places. This portrait would be to him the most magical of mirrors. As it had revealed to him his own body, so it would reveal to him his own soul. And

rămâne neschimbat. Şi totuşi, cine oare, dintre cei care ştiu câte ceva despre Viață, ar abandona şansa de a rămâne de-a pururi tânăr, oricât de fantastică ar fi această şansă sau oricâte consecințe potențiale ar avea? În afară de asta, era oare în puterea lui? Oare rugăciunea lui produsese această substituție? Dacă într-adevăr gândul şi-ar exercita influența asupra unui organism viu, n-ar putea exercita oare aceeaşi influență asupra celor moarte şi materiei anorganice? Ba nu, spus altfel, fără gând sau dorință conştientă, n-ar putea lucrurile exterioare nouă să vibreze la unison cu stările şi pasiunile noastre, atom chemând alt atom cu o dragoste secretă purtând în sine o stranie afinitate? Dar motivul era neseminificativ. Nu va mai ispiti nici o forță cumplită prin rugăciuni. Dacă tabloul se va modifica, se va modifica. Şi cu asta, basta. De ce să cerceteze totul îndeaproape?

Căci va fi o adevărată plăcere să-l urmărească. Va fi capabil să-şi urmeze spiritul în sălaşurile lui ascunse. Acest portret va fi oglinda magică, cea mai puternică din toate. Şi aşa cum îi dezvăluise propriul trup, îi va dezvălui şi propriul suflet. Iar

when winter came upon it, he would still be standing where spring trembles on the verge of summer. When the blood crept from its face, and left behind a pallid mask of chalk with leaden eyes, he would keep the glamour of boyhood. Not one blossom of his loveliness would ever fade. Not one pulse of his life would ever weaken. Like the gods of the Greeks, he would be strong, and fleet, and joyous. What did it matter what happened to the coloured image on the canvas? He would be safe. That was everything.

He drew the screen back into its former place in front of the picture, smiling as he did so, and passed into his bedroom, where his valet was already waiting for him. An hour later he was at the opera, and Lord Henry was leaning over his chair.

atunci când asupra lui se va lăsa iarna, el se va afla acolo unde primăvara tremură la răspântia cu vara. Când sângele se va scurge din chip şi va lăsa în urmă o mască palidă, de cretă, şi ochi de plumb, el va păstra strălucirea adolescenței. Nici măcar o floare a frumuseții lui nu se va ofili vreodată. Nici o bătaie din pulsul vieții nu se va rări. Asemeni zeilor greci, va fi puternic, vesel şi sprinten. Ce conta ce se întâmplă cu imaginea colorată de pe pânză? El se va afla în siguranță. Asta conta.

Trase paravanul la locul de dinainte, din fața tabloului, zâmbind tot acest timp, şi intră în dormitor unde valetul îl aştepta deja. La o oră după aceea se afla la Operă iar lordul Henry se sprijinea de scaunul lui.

Chapter 9

As he was sitting at breakfast next morning, Basil Hallward was shown into the room.

"I am so glad I have found you, Dorian," he said gravely. "I called last night, and they told me you were at the opera. Of course, I knew that was impossible. But I wish you had left word where you had really gone to. I passed a dreadful evening, half afraid that one tragedy might be followed by another. I think you might have telegraphed for me when you heard of it first. I read of it quite by chance in a late edition of The Globe that I picked up at the club. I came here at once and was miserable at not finding you. I can't tell you how heart-broken I am about the whole thing. I know what you must suffer. But where were you? Did you go down and see the girl's mother? For a moment I thought of following you there. They gave the address in the paper. Somewhere in the Euston Road, isn't it? But I was afraid of intruding upon a sorrow that I could not lighten. Poor woman! What a state she must be in! And

Capitolul IX

Ziua următoare, în timp ce Dorian Gray îşi lua micul dejun, Basil Hallward fu condus în cameră.

—Sunt atât de bucuros că te-am găsit, Dorian, spuse el cu gravitate. Am trecut aseară şi mi s-a spus că eşti la Operă. Ştiam eu că e imposibil. Dar regret că n-ai lăsat vorbă unde eşti defapt. Am petrecut o seară îngrozitoare, pe jumătate speriat că o tragedie ar putea fi urmată de alta. Ai fi putut să-mi telegrafiezi când ai auzit ce s-a întâmplat. Am citit despre asta aproape din întâmplare în ultima ediție a ziarului *The Globe* pe care am luat-o la club. Am venit imediat aici şi m-am întristat că nu te-am găsit. Nici nu-ți pot spune cât de îndurerat sunt. Îmi dau seama cât trebuie să suferi. Dar unde ai fost? Ai fost să o vezi pe mama fetei? O clipă mi-a trecut prin minte să vin după tine acolo. Au dat şi adresa în ziar. Undeva în Euston Road, nu-i aşa? Dar mi-a fost teamă să nu inoportunez o durere pe care nu o pot uşura. Sărmana femeie! În ce stare trebuie să fie! Şi singurul copil pe

her only child, too! What did she say about it all?"

"My dear Basil, how do I know?" murmured Dorian Gray, sipping some pale-yellow wine from a delicate, gold-beaded bubble of Venetian glass and looking dreadfully bored. "I was at the opera. You should have come on there. I met Lady Gwendolen, Harry's sister, for the first time. We were in her box. She is perfectly charming; and Patti sang divinely. Don't talk about horrid subjects. If one doesn't talk about a thing, it has never happened. It is simply expression, as Harry says, that gives reality to things. I may mention that she was not the woman's only child. There is a son, a charming fellow, I believe. But he is not on the stage. He is a sailor, or something. And now, tell me about yourself and what you are painting."

"You went to the opera?" said Hallward, speaking very slowly and with a strained touch of pain in his voice. "You went to the opera while Sibyl Vane was lying dead in some sordid lodging? You can talk to me of other women being charming, and of Patti singing divinely, before the girl you loved has even the quiet of a grave to sleep in? Why, man, there are horrors in deasupra! Ce a spus?

—Dragă Basil, de unde să ştiu? murmură Dorian Gray sorbind nişte vin galben-pal dintr-un pahar de sticlă venețiană picurat cu şiraguri aurii, şi arătând teribil de plictisit. Am fost la Operă. Ar fi trebuit să vii acolo. Am cunoscut-o pe lady Gwendolen, sora lui Harry. Am stat în loja ei. E absolut încântătoare, iar Patti a cântat divin. Nu-mi spune lucruri oribile. Dacă nu vorbeşti despre un lucru, înseamnă că nu s-a întâmplat niciodată. Doar expresia, cum spune Harry, conferă realitate lucrurilor. Aş mai putea menționa că nu a fost singurul copil al acestei femei. Mai există şi-un fiu, un tip încântător, presupun. Dar nu joacă teatru. E marinar sau ceva de genul ăsta. Şi acum spune-mi ceva despre tine şi despre ce mai pictezi.

—Te-ai dus la Operă? spuse Hallward, vorbind foarte rar şi cu o notă de durere reținută în voce. Te-ai dus la Operă în timp ce Sibyl zăcea moartă într-o casă mizeră? Eşti capabil să-mi spui că altă femeie e încântătoare şi că Patti a cântat divin, înainte ca fata pe care ai iubit-o să nu aibă încă parte de un mormânt în care să doarmă? Cum, omule, acelui trup alb şi mic i se

store for that little white body of hers!"

"Stop, Basil! I won't hear it!" cried Dorian, leaping to his feet. "You must not tell me about things. What is done is done. What is past is past."

"You call yesterday the past?"

"What has the actual lapse of time got to do with it? It is only shallow people who require years to get rid of an emotion. A man who is master of himself can end a sorrow as easily as he can invent a pleasure. I don't want to be at the mercy of my emotions. I want to use them, to enjoy them, and to dominate them."

"Dorian, this is horrible! Something has changed you completely. You look exactly the same wonderful boy who, day after day, used to come down to my studio to sit for his picture. But you were simple, natural, and affectionate then. You were the most unspoiled creature in the whole world. Now, I don't know what has come over you. You talk as if you had no heart, no pity in you. It is all Harry's influence. I see that."

The lad flushed up and, going to the window, looked out

pregătesc orori!

—Opreşte-te Basil! Nu vreau să aud! strigă Dorian, sărind în picioare. Nu trebuie să-mi spui lucruri de acest gen. Ce s-a întâmplat, s-a întâmplat. Să lăsăm trecutul.

—Numeşti ziua de ieri trecut?

—Ce are de-a face trecerea reală a timpului cu asta? Unora le trebuie ani pentru a se descotorosi de o emoție. Un om care este stăpân pe sine poate pune capăt unei dureri tot la fel de uşor cum poate inventa o plăcere. Nu vreau să fiu la bunul plac al emoțiilor. Vreau să le folosesc, să mă bucur de ele şi să le domin.

—Dorian, dar asta-i groaznic! Ceva te-a schimbat total. Arăți la fel ca băiatul acela minunat care venea zilnic în atelierul meu pentru a-mi poza pentru portretul lui. Dar atunci erai simplu, natural şi cald. Erai creatura cea mai pură din lume. Acum nu ştiu ce s-a întâmplat cu tine. Vorbeşti de parcă n-ai avea inimă, n-ai avea milă. E la mijloc influența lui Harry. Văd asta.

Băiatul roşi şi, ducându-se la fereastră, privi afară câteva

for a few moments on the green, flickering, sun-lashed garden.

"I owe a great deal to Harry, Basil," he said at last, "more than I owe to you. You only taught me to be vain."

"Well, I am punished for that, Dorian—or shall be some day."

"I don't know what you mean, Basil," he exclaimed, turning round. "I don't know what you want. What do you want?"

"I want the Dorian Gray I used to paint," said the artist sadly.

"Basil," said the lad, going over to him and putting his hand on his shoulder, "you have come too late. Yesterday, when I heard that Sibyl Vane had killed herself—"

"Killed herself! Good heavens! is there no doubt about that?" cried Hallward, looking up at him with an expression of horror.

"My dear Basil! Surely you don't think it was a vulgar accident? Of course she killed herself."

The elder man buried his face in his hands.

clipe grădina verde, pâlpâitoare şi bătută de soare.

—Îi datorez enorm lui Harry, Basil, spuse el, în cele din urmă—mai mult decât îți datorez ție. Tu m-ai învățat doar să fiu vanitos.

—Ei bine, sunt pedepsit pentru asta, Dorian—sau voi fi într-o bună zi.

—Nu ştiu ce vrei să spui. Ce vrei, defapt?

—Îl vreau pe acel Dorian Gray pe care îl pictam, spuse artistul cu tristețe.

—Basil, spuse băiatul, ducându-se lângă el şi punându-i mâna pe umăr, ai venit prea târziu. Ieri, când am auzit că Sibyl Vane s-a sinucis—

—S-a sinucis? Doamne sfinte! nu e nici o îndoială în legătură cu asta? strigă Hallward, uitându-se la el cu o expresie de oroare în ochi.

—Dragul meu Basil! Bineînțeles că nu crezi că a fost un accident banal? Desigur că s-a sinucis.

Bărbatul cel vârstnic îşi îngropă fața în palme.

"How fearful," he muttered, and a shudder ran through him.

"No," said Dorian Gray, "there is nothing fearful about it. It is one of the great romantic tragedies of the age. As a rule, people who act lead the most commonplace lives. They are good husbands, or faithful wives, or something tedious. You know what I mean—middle-class virtue and all that kind of thing. How different Sibyl was! She lived her finest tragedy. She was always a heroine. The last night she played—the night you saw her—she acted badly because she had known the reality of love. When she knew its unreality, she died, as Juliet might have died. She passed again into the sphere of art. There is something of the martyr about her. Her death has all the pathetic uselessness of martyrdom, all its wasted beauty. But, as I was saying, you must not think I have not suffered. If you had come in yesterday at a particular moment—about half-past five, perhaps, or a quarter to six—you would have found me in tears. Even Harry, who was here, who brought me the news, in fact, had no idea what I was going through. I suffered immensely. Then it passed away. I cannot repeat an emotion. No

—Ce înfricoşător, murmură el, cutremurat de un fior.

—Nu, spuse Dorian Gray, nu-i nimic înfricoşător în asta. Este una din cele mai măreţe tragedii romantice ale epocii. De regulă, cei care joacă teatru au existenţe anoste. Sunt soţi buni, soţii credincioase, sau ceva de genul acesta—oricum, sunt plicticoşi. Ştii ce vreau să spun—virtutea burgheză cu tot ce o înconjoară. Ce deosebită a fost Sibyl! Ea şi-a trăit cea mai frumosă dintre tragedii. Întotdeauna a fost eroină. În ultima seară în care a jucat—în seara în care ai văzut-o—a jucat prost pentru că întâlnise realitatea dragostei. Când şi-a dat seama de irealitatea ei, a murit, la fel de bine cum ar fi putut şi Julieta să moară. A revenit în sfera artei. Există ceva de martir în ea. Moartea ei are întreaga inutilitate patetică a martiriului, întrega lui frumuseţe risipită. Dar, cum spuneam, să nu crezi că nu am suferit. Dacă ai fi venit ieri, la o anume oră—în jur de cinci şi jumătate, poate, sau şase fără un sfert—m-ai fi găsit în lacrimi. Nici Harry, care a fost aici şi care mi-a adus vestea, nu şi-a dat seama prin ce treceam. Am suferit enorm. Apoi a trecut. Nu pot

one can, except sentimentalists. And you are awfully unjust, Basil. You come down here to console me. That is charming of you. You find me consoled, and you are furious. How like a sympathetic person! You remind me of a story Harry told me about a certain philanthropist who spent twenty years of his life in trying to get some grievance redressed, or some unjust law altered—I forget exactly what it was. Finally he succeeded, and nothing could exceed his disappointment. He had absolutely nothing to do, almost died of ennui, and became a confirmed misanthrope. And besides, my dear old Basil, if you really want to console me, teach me rather to forget what has happened, or to see it from a proper artistic point of view. Was it not Gautier who used to write about la consolation des arts? I remember picking up a little vellum-covered book in your studio one day and chancing on that delightful phrase. Well, I am not like that young man you told me of when we were down at Marlow together, the young man who used to say that yellow satin could console one for all the miseries of life. I love beautiful things that one can touch and handle. Old brocades, green bronzes, lacquer-work, carved ivories, exquisite

repeta o emoție. Nimeni nu poate, cu excepția sentimentalilor. Iar tu eşti groaznic de nedrept, Basil. Vii aici să mă consolezi. Încântător din partea ta. Mă găseşti deja consolat şi devii furios. Ce mult semeni cu cineva căruia îi place să compătimească! Îmi aminteşti de o poveste—mi-a spus-o Harry—despre un anume filantrop care şi-a irosit douăzeci de ani din viață încercând să aline o durere sau alta sau să îndrepte o anume lege nedreaptă—am uitat despre ce era vorba cu exactitate. În cele din urmă a reuşit, şi dezamăgirea lui a fost fără margini. Nu mai avea absolut nimic de făcut, a murit de *ennui*, şi a devenit un mizantrop în toată regula. Şi, în afară de asta, dragul meu, Basil bătrâne, dacă vrei neapărat să mă consolezi, învață-mă mai curând să uit ce s-a întâmplat, sau să văd acest lucru dintr-un punct de vedere artistic just. Nu oare Gautier scria despre *la consolation des arts*? Îmi amintesc că am luat o cărțulie legată în piele de viței într-o zi pe când mă aflam în atelierul tău, şi am dat peste această expresie superbă. Ei bine, nu semăn cu acel tânăr despre care mi-ai spus pe când ne aflam împreună la Marlow, acela care obişnuia să spună că satinul galben te poate

surroundings, luxury, pomp—there is much to be got from all these. But the artistic temperament that they create, or at any rate reveal, is still more to me. To become the spectator of one's own life, as Harry says, is to escape the suffering of life. I know you are surprised at my talking to you like this. You have not realized how I have developed. I was a schoolboy when you knew me. I am a man now. I have new passions, new thoughts, new ideas. I am different, but you must not like me less. I am changed, but you must always be my friend. Of course, I am very fond of Harry. But I know that you are better than he is. You are not stronger—you are too much afraid of life—but you are better. And how happy we used to be together! Don't leave me, Basil, and don't quarrel with me. I am what I am. There is nothing more to be said."

The painter felt strangely moved. The lad was infinitely dear to him, and his personality had been the great turning

consola de toate mizeriile vieții. Îmi plac lucrurile frumoase pe care le poți atinge şi mânui. Vechi brocarturi, bronzuri înverzite, lucrări lăcuite, fildeşuri sculptate, ambianțe luxoase, luxul, pompa—poți obține multe de la toate acestea. Dar pentru mine contează mai mult temperamentul artistic pe care îl creează sau, oricum, îl aduc la lumină. A deveni spectatorul propriei vieți, cum spune Harry, înseamnă să evadezi din calea suferinței vieții. Ştiu că te surprinde că îți vorbesc astfel. Nu ți-ai dat seama cum am evoluat. Pe vremea când m-ai cunoscut eram un şcolar. Acum sunt bărbat. Am noi pasiuni, noi gânduri, noi idei. Sunt altul, dar asta nu înseamnă că trebuie să mă placi mai puțin. M-am schimbat, dar tu trebuie să-mi rămâi mereu prieten. Desigur că țin foarte mult la Harry. Dar ştiu că tu eşti mai bun decât el. Nu eşti mai puternic—ți-e teamă prea mult de viață—dar eşti mai bun. Şi ce fericiți ne simțeam împreună! Nu mă părăsi, Basil, şi nu te certa cu mine. Sunt cum sunt. Nu mai e nimic de adăugat.

Pictorul se simți mişcat într-un mod ciudat. Băiatul îi era foarte drag, iar personalitatea lui fusese momentul de răscruce

point in his art. He could not bear the idea of reproaching him any more. After all, his indifference was probably merely a mood that would pass away. There was so much in him that was good, so much in him that was noble.

"Well, Dorian," he said at length, with a sad smile, "I won't speak to you again about this horrible thing, after to-day. I only trust your name won't be mentioned in connection with it. The inquest is to take place this afternoon. Have they summoned you?"

Dorian shook his head, and a look of annoyance passed over his face at the mention of the word "inquest." There was something so crude and vulgar about everything of the kind.

"They don't know my name," he answered.

"But surely she did?"

"Only my Christian name, and that I am quite sure she never mentioned to any one. She told me once that they were all rather curious to learn who I was, and that she invariably told them my name was Prince Charming. It was pretty of her. You must do me a drawing of Sibyl, Basil. I should like to have

al propriei arte. Nu mai suporta ideea de a-i face reproşuri. La urma urmelor, indiferența lui era probabil o stare trecătoare. Caracterul lui avea atâtea părți bune, atâta noblețe.

—Ei bine, Dorian, spuse el în cele din urmă, cu un zâmbet trist. Nu-ți voi mai vorbi despre acest lucru oribil de acum încolo. Sper doar ca numele numele tău să nu fie menționat în legătură cu această afacere. Ancheta va avea loc în această după-amiază. Te-au chemat?

Dorian clătină din cap şi pe fața lui trecu o expresie de iritare la auzul cuvântului „anchetă". Toate aceste lucruri aveau în sine ceva brutal şi vulgar.

—Nu-mi cunosc numele, răspunse el.

—Dar ea nu-l ştia?

—Nu-mi ştia decât numele de botez, şi sunt sigur că nu l-a spus nimănui. Odată mi-a spus că toți sunt curioşi să afle cine sunt, iar ea le spunea invariabil că mă cheamă Făt-Frumos. Frumos din partea ei. Trebuie să-mi faci un portret al Sibylei, Basil. Aş vrea ca într-adevăr să am ceva mai mult de la ea decât

something more of her than the memory of a few kisses and some broken pathetic words."

"I will try and do something, Dorian, if it would please you. But you must come and sit to me yourself again. I can't get on without you."

"I can never sit to you again, Basil. It is impossible!" he exclaimed, starting back.

The painter stared at him.

"My dear boy, what nonsense!" he cried. "Do you mean to say you don't like what I did of you? Where is it? Why have you pulled the screen in front of it? Let me look at it. It is the best thing I have ever done. Do take the screen away, Dorian. It is simply disgraceful of your servant hiding my work like that. I felt the room looked different as I came in."

"My servant has nothing to do with it, Basil. You don't imagine I let him arrange my room for me? He settles my flowers for me sometimes—that is all. No; I did it myself. The light was too strong on the portrait."

"Too strong! Surely not, my dear fellow? It is an admirable

amintirea câtorva săruturi şi a câtorva cuvinte patetice, frânte.

—Voi încerca să fac ceva, Dorian, dacă asta ți-ar face plăcere. Dar trebuie să vii tu însuți să-mi mai pozezi. Nu mă pot descurca fără tine.

—Nu-ți mai pot poza, Basil. E imposibil! exclamă el, trăgându-se înapoi.

Pictorul se uită lung la el.

—Băiete, dar ce prostie! strigă el. Vrei să spui că nu-ți place ce am făcut? Unde e portretul? De ce ai pus paravanul în fața lui? Lasă-mă să mă uit la el. E cel mai bun lucru pe care l-am făcut vreodată. Dă, te rog, paravanul la o parte, Dorian. E pur şi simplu ruşinos că servitorul tău mi-a ascuns opera în acest mod. De cum am intrat mi-am dat seama că încăperea arată altfel.

—Servitorul nu are nimic de a face cu asta, Basil. Doar nu-ți imaginezi că-l las să-mi aranjeze camera? Uneori îmi aranjează florile—atât. Nu, eu însumi am făcut-o. Lumina bătea prea tare asupra portretului.

—Prea tare! Cu siguranță, nu, dragul meu! Este aşezat într-

place for it. Let me see it." And Hallward walked towards the corner of the room.

A cry of terror broke from Dorian Gray's lips, and he rushed between the painter and the screen.

"Basil," he said, looking very pale, "you must not look at it. I don't wish you to."

"Not look at my own work! You are not serious. Why shouldn't I look at it?" exclaimed Hallward, laughing.

"If you try to look at it, Basil, on my word of honour I will never speak to you again as long as I live. I am quite serious. I don't offer any explanation, and you are not to ask for any. But, remember, if you touch this screen, everything is over between us."

Hallward was thunderstruck. He looked at Dorian Gray in absolute amazement. He had never seen him like this before. The lad was actually pallid with rage. His hands were clenched, and the pupils of his eyes were like disks of blue fire. He was trembling all over.

"Dorian!"

un loc admirabil. Dă-mi voie să-l văd. Şi Hallward se îndreptă spre colțul camerei.

Un strigăt de teroare ieşi din gura lui Dorian Gray care se repezi să ajungă între pictor şi paravan.

—Basil, spuse el, iar fața îi era palidă, nu trebuie să te uiți la el. Nu vreau să faci acest lucru.

—Să nu mă uit la propria operă! nu eşti serios. De ce să nu mă uit la el? exclamă Hallward râzând.

—Pe cuvântul meu de onoare, Basil, dacă vei încerca să te uiți la el, nu voi mai vorbi cu tine cât voi trăi. Vorbesc foarte serios. Nu-ți dau nici o explicație, şi nici tu nu trebuie să o ceri. Dar, ține minte, dacă vei atinge acest paravan, totul s-a sfârşit între noi.

Hallward rămase ca trăznit. Se uita la Dorian Gray absolut uimit. Nu-l văzuse niciodată într-o astfel de stare. Băiatul era de fapt palid de furie. Mâinile îi erau încleştate iar pupilele ochilor semănau cu nişte discuri de foc albastru. Tremura tot.

—Dorian!

"Don't speak!"

"But what is the matter? Of course I won't look at it if you don't want me to," he said, rather coldly, turning on his heel and going over towards the window. "But, really, it seems rather absurd that I shouldn't see my own work, especially as I am going to exhibit it in Paris in the autumn. I shall probably have to give it another coat of varnish before that, so I must see it some day, and why not to-day?"

"To exhibit it! You want to exhibit it?" exclaimed Dorian Gray, a strange sense of terror creeping over him. Was the world going to be shown his secret? Were people to gape at the mystery of his life? That was impossible. Something—he did not know what—had to be done at once.

"Yes; I don't suppose you will object to that. Georges Petit is going to collect all my best pictures for a special exhibition in the Rue de Seze, which will open the first week in October. The portrait will only be away a month. I should think you could easily spare it for that time. In fact, you are sure to be out of town. And if you keep it always behind a screen, you can't care much about

—Nu mai spune nimic!

—Dar ce s-a întâmplat? Sigur că nu mă voi uita la el, dacă nu vrei, spuse el pe un ton destul de rece, răsucindu-se pe călcâie şi îndreptându-se spre fereastră. Dar, într-adevăr, mi se pare absurd să nu am voie să-mi văd propria operă, mai cu seamă că am de gând s-o expun la Paris în toamnă. Va trebui să-i mai aplic un strat de lac înainte, aşa că trebuie s-o văd într-o bună zi, şi de ce nu azi?

—Să o expui? Vrei s-o expui? exclamă Dorian Gray, şi o ciudată undă de teroare i se strecură în trup. I se va arăta lumii secretul lui? Vor căsca oamenii ochii la misterul vieții lui? Era imposibil. Ceva—şi el ştia ce—trebuia făcut.

—Da, sper că nu ai nimic de obiectat. George Petit va strânge cele mai bune tablouri ale mele pentru o expoziție specială în Rue de Sèze, care se va deschide în prima săptămână din octombrie. Portretul va sta acolo doar o lună. Aş vrea să cred că nu-ți va fi greu să te desparți de el în această perioadă. De fapt, vei fi plecat din oraş. Iar dacă-l ascunzi după paravan,

it."

Dorian Gray passed his hand over his forehead. There were beads of perspiration there. He felt that he was on the brink of a horrible danger.

"You told me a month ago that you would never exhibit it," he cried. "Why have you changed your mind? You people who go in for being consistent have just as many moods as others have. The only difference is that your moods are rather meaningless. You can't have forgotten that you assured me most solemnly that nothing in the world would induce you to send it to any exhibition. You told Harry exactly the same thing." He stopped suddenly, and a gleam of light came into his eyes. He remembered that Lord Henry had said to him once, half seriously and half in jest, "If you want to have a strange quarter of an hour, get Basil to tell you why he won't exhibit your picture. He told me why he wouldn't, and it was a revelation to me." Yes, perhaps Basil, too, had his secret. He would ask him and try.

"Basil," he said, coming over quite close and looking him straight in the face, "we have each of us a secret. Let me know

înseamnă că nu ții prea mult la el.

Dorian Gray îşi trecu mâna peste frunte. Era acoperită cu stropi de sudoare. Se simțea la limita unui pericol groaznic.

—Acum o lună mi-ai spus că nu-l vei expune niciodată, strigă el. De ce te-ai răzgândit? Voi cei care pretindeți că sunteți constanți aveți capricii ca toți ceilalți. Singura diferență e că aceste capricii ale voastre sunt fără sens. Nu se poate să fi uitat că m-ai asigurat solemn că pentru nimic în lume nu-l vei trimite la vreo expoziție. Şi lui Harry i-ai spus acelaşi lucru. Se opri brusc şi ochii i se luminară. Îşi aminti că lordul Harry îi spusese cândva, pe jumătate serios, pe jumătate în glumă: „Dacă vrei să petreci un sfert de oră straniu, fă-l pe Basil să-ți spună de ce nu vrea să expună portretul. Mie mi-a spus de ce şi pentru mine a fost o adevărată revelație". Da, probabil că Basil are şi el secretul lui. Îl va întreba şi va încerca să rezolve situația.

—Basil, spuse el, apropiindu-se suficient de el, şi privindu-l drept în față, fiecare dintre noi avem un secret. Spune-mi-l pe-

yours, and I shall tell you mine. What was your reason for refusing to exhibit my picture?"

The painter shuddered in spite of himself.

"Dorian, if I told you, you might like me less than you do, and you would certainly laugh at me. I could not bear your doing either of those two things. If you wish me never to look at your picture again, I am content. I have always you to look at. If you wish the best work I have ever done to be hidden from the world, I am satisfied. Your friendship is dearer to me than any fame or reputation."

"No, Basil, you must tell me," insisted Dorian Gray. "I think I have a right to know." His feeling of terror had passed away, and curiosity had taken its place. He was determined to find out Basil Hallward's mystery.

"Let us sit down, Dorian," said the painter, looking troubled. "Let us sit down. And just answer me one question. Have you noticed in the picture something curious?—something that probably at first did not strike you, but that revealed itself to you suddenly?"

al tău şi ți-l voi spune pe-al meu. Din ce motiv refuzai să expui portretul?

Pictorul se cutremură fără voie.

—Dorian, dacă ți-l voi spune, poate că m-ai plăcea mai puțin decât acum, şi cu siguranță ai râde de mine. N-aş suporta nici una din ipostaze. Dacă tu doreşti să nu mă mai uit la portretul tău niciodată, sunt dispus să o fac. Te vei uita tu la el în locul meu. Dacă doreşti ca opera cea mai bună pe care am făcut-o vreodată să fie ascunsă lumii, voi fi mulțumit. Prietenia ta îmi e mai dragă decât orice glorie sau reputație.

—Nu, Basil, trebuie să-mi spui, insistă Dorian Gray. Cred că am dreptul să ştiu. Teroarea i se risipise şi curiozitatea îi luase locul. Era hotărât să descopere misterul lui Basil Hallward.

—Să ne aşezăm, Dorian, spuse pictorul, părând tulburat. Să ne aşezăm. Şi răspunde-mi la o întrebare. Ai observat ceva curios la portret?—ceva care la început nu te-a frapat, dar ți s-a revelat apoi brusc?

"Basil!" cried the lad, clutching the arms of his chair with trembling hands and gazing at him with wild startled eyes.

"I see you did. Don't speak. Wait till you hear what I have to say. Dorian, from the moment I met you, your personality had the most extraordinary influence over me. I was dominated, soul, brain, and power, by you. You became to me the visible incarnation of that unseen ideal whose memory haunts us artists like an exquisite dream. I worshipped you. I grew jealous of every one to whom you spoke. I wanted to have you all to myself. I was only happy when I was with you. When you were away from me, you were still present in my art... Of course, I never let you know anything about this. It would have been impossible. You would not have understood it. I hardly understood it myself. I only knew that I had seen perfection face to face, and that the world had become wonderful to my eyes—too wonderful, perhaps, for in such mad worships there is peril, the peril of losing them, no less than the peril of keeping them... Weeks and weeks went on, and I grew more and more absorbed in you. Then came a new development. I had drawn you as Paris in dainty armour, and as Adonis with

—Basil! strigă băiatul încleştându-şi mâinile tremurătoare pe braţele scaunului şi privind la el cu ochi înfricoşaţi, uimiţi.

—Văd că ai observat. Nu vorbi. Aşteaptă să-ţi spun ce am de spus. Dorian, din momentul în care te-am întâlnit, personalitatea ta a avut o influenţă extraordinară asupra mea. Sufletul, mintea, forţa mea au fost dominate de tine. Pentru mine ai devenit încarnarea acelui ideal a cărui amintire ne bântuie pe noi, artiştii, ca un vis inefabil. Te-am divinizat. Am devenit gelos pe oricine îţi vorbea. Am vrut să te am numai pentru mine. Eram fericit numai când eram cu tine. Când nu erai cu mine, erai totuşi prezent în arta mea... Desigur, nu ţi-am dat nici un indiciu niciodată. Ar fi fost imposibil. Nu ai fi înţeles. Eu însumi nu înţelegeam. Ştiam doar că mă întâlnisem cu perfecţiunea faţă în faţă, şi că lumea devenise în ochii mei minunată—mult prea minunată, poate, pentru că în asemenea divinizări nebuneşti există întotdeauna un pericol, pericolul de a le pierde, care nu este mai mic decât acela de a le păstra... Au trecut săptămâni în şir iar eu deveneam din ce în ce mai absorbit de personalitatea ta. Apoi a apărut o nouă întorsătură. Te

CONTEMPORARY
LITERATURE PRESS
http://editura.mttlc.ro
The University of Bucharest, 2017

huntsman's cloak and polished boar-spear. Crowned with heavy lotus-blossoms you had sat on the prow of Adrian's barge, gazing across the green turbid Nile. You had leaned over the still pool of some Greek wood land and seen in the water's silent silver the marvel of your own face. And it had all been what art should be—unconscious, ideal, and remote. One day, a fatal day I sometimes think, I determined to paint a wonderful portrait of you as you actually are, not in the costume of dead ages, but in your own dress and in your own time. Whether it was the realism of the method, or the mere wonder of your own personality, thus directly presented to me without mist or veil, I cannot tell. But I know that as I worked at it, every flake and film of colour seemed to me to reveal my secret. I grew afraid that others would know of my idolatry. I felt, Dorian, that I had told too much, that I had put too much of myself into it. Then it was that I resolved never to allow the picture to be exhibited. You were a little annoyed; but then you did not realize all that it meant to me. Harry, to whom I talked about it, laughed at me. But I did not mind that. When the picture was finished, and I sat alone with it, I felt that I was right...

desenasem în chip de Paris, într-o armură fragilă, şi ca Adonis în haină de vânător şi lance şlefuită de vier. Încoronat cu flori de lotus grele, stăteai la prova barjei lui Adrian, privind lung apa verde şi tulbure a Nilului. Te plecai peste apa nemişcată a unui iaz dintr-o pădure grecească, şi vedeai în argintul tăcut al apei minunea propriului chip. Şi erai ceea ce arta însăşi ar trebui să fie, adică, inconştientă, ideală şi distantă. Într-o zi—şi uneori mă gândesc la faptul că a fost o zi fatală—m-am hotărât să te pictez aşa cum eşti, nu în costumul epocilor moarte, ci în propriu-ți costum şi în epoca ta. Nu pot spune dacă a fost la mijloc Realismul metodei sau fascinația propriei tale personalități, prezentată mie în mod direct, fără abur sau văl. Dar ştiu că în timp ce lucram la portret, fiecare strat şi dâră de culoare îmi părea că îmi dezvăluie secretul. Mi s-a făcut teamă că alții vor afla de idolatria mea. Simțeam, Dorian, că am spus prea mult, că am pus prea mult din mine însumi în el. Atunci m-am hotărât să nu permit ca portretul să fie expus vreodată. Tu erai puțin cam iritat, dar nu îți dădeai seama ce reprezintă asta pentru mine. Harry, căruia i-am spus, a râs de mine. Dar

Well, after a few days the thing left my studio, and as soon as I had got rid of the intolerable fascination of its presence, it seemed to me that I had been foolish in imagining that I had seen anything in it, more than that you were extremely good—looking and that I could paint. Even now I cannot help feeling that it is a mistake to think that the passion one feels in creation is ever really shown in the work one creates. Art is always more abstract than we fancy. Form and colour tell us of form and colour—that is all. It often seems to me that art conceals the artist far more completely than it ever reveals him. And so when I got this offer from Paris, I determined to make your portrait the principal thing in my exhibition. It never occurred to me that you would refuse. I see now that you were right. The picture cannot be shown. You must not be angry with me, Dorian, for what I have told you. As I said to Harry, once, you are made to be worshipped."

nu i-am dat importanță. Când tabloul a fost gata şi am rămas singur în fața lui, am simțit că am avut dreptate... Ei bine, după câteva zile, obiectul mi-a părăsit atelierul şi imediat ce am scăpat de fascinația intolerabilă a prezenței lui, mi s-a părut că fusese o nebunie din partea mea să-mi imaginez că văzusem altceva în el, mai mult decât faptul că eşti extrem de frumos şi că eu l-am putut picta. Chiar acum nu mă pot reține să nu simt că e o greşeală să crezi că pasiunea pe care o simți atunci când creezi apare într-adevăr în opera creată de tine. Arta este întotdeauna mult mai abstractă decât ne imaginăm. Forma şi culoarea nu exprimă altceva decât forma şi culoarea—asta-i tot. Adesea mi se pare că arta îl ascunde pe artist, nu îl dezvăluie, şi, dacă stăm să comparăm, îl ascunde mult mai bine. Aşa că atunci când am primit această ofertă de la Paris, m-am hotărât să fac din portretul tău punctul central al expoziției. Nu mi-a trecut prin minte că vei refuza. Acum îmi dau seama că ai dreptate. Portretul nu poate fi arătat. Nu trebuie să te superi pe mine, Dorian, pentru tot ce ți-am spus. Aşa cum i-am spus şi lui Harry odată, eşti făcut să fii divinizat.

CONTEMPORARY
LITERATURE PRESS
http://editura.mttlc.ro
The University of Bucharest, 2017

Dorian Gray drew a long breath. The colour came back to his cheeks, and a smile played about his lips. The peril was over. He was safe for the time. Yet he could not help feeling infinite pity for the painter who had just made this strange confession to him, and wondered if he himself would ever be so dominated by the personality of a friend. Lord Henry had the charm of being very dangerous. But that was all. He was too clever and too cynical to be really fond of. Would there ever be some one who would fill him with a strange idolatry? Was that one of the things that life had in store?

"It is extraordinary to me, Dorian," said Hallward, "that you should have seen this in the portrait. Did you really see it?"

"I saw something in it," he answered, "something that seemed to me very curious."

"Well, you don't mind my looking at the thing now?"

Dorian shook his head. "You must not ask me that, Basil. I could not possibly let you stand in front of that picture."

"You will some day, surely?"

Dorian Gray respiră adânc. Culoarea îi reveni în obraji şi pe buze îi apăru un zâmbet jucăuş. Pericolul trecuse. De data asta era în siguranță. Totuşi nu se putu abține să nu simtă o milă infinită pentru pictorul care tocmai îi făcuse această confesiune ciudată, şi se întrebă dacă el însuşi va fi dominat în asemenea măsură de personalitatea unui prieten. Lordul Henry, prin farmecul lui, era extrem de periculos. Dar atât. Era prea inteligent şi prea cinic pentru a se ataşa realmente de el. Va exista oare cineva care îi va inspira o asemenea idolatrie ciudată? Acesta să fie oare lucrul pe care i-l pregătea viața?

—Mi se pare extraordinar, Dorian, spuse Hallward, ca tu să fi văzut într-adevăr acest lucru în portret. Cu adevărat l-ai văzut?

—Am văzut eu ceva, răspunse el, ceva care mi-a părut foarte curios.

—Ei bine, n-ai nimic împotrivă să mă uit acum la el?

Dorian dădu din cap. Nu trebuie să-mi ceri acest lucru, Basil. Nu te pot lăsa să stai în fața acelui portret.

—Dar într-o zi mă vei lăsa, desigur?

"Never."

"Well, perhaps you are right. And now good-bye, Dorian. You have been the one person in my life who has really influenced my art. Whatever I have done that is good, I owe to you. Ah! you don't know what it cost me to tell you all that I have told you."

"My dear Basil," said Dorian, "what have you told me? Simply that you felt that you admired me too much. That is not even a compliment."

"It was not intended as a compliment. It was a confession. Now that I have made it, something seems to have gone out of me. Perhaps one should never put one's worship into words."

"It was a very disappointing confession."

"Why, what did you expect, Dorian? You didn't see anything else in the picture, did you? There was nothing else to see?"

"No; there was nothing else to see. Why do you ask? But you mustn't talk about worship. It is foolish. You and I are

—Niciodată.

—Ei bine, poate că ai dreptate. Şi acum la revedere, Dorian. Ai fost singura persoană din viața mea care într-adevăr mi-a influențat arta. Ceea ce am făcut e bine, şi ție îți datorez acest lucru. Ah, nici nu-ți dai seama cât m-a costat să-ți spun ce ți-am spus.

—Dragul meu Basil, dar ce mi-ai spus? Pur şi simplu că ai simțit că m-ai admirat prea mult. Acesta nici măcar nu-i un compliment.

—Nici măcar nu am spus-o ca pe un complimet. A fost o confesiune. Acum, pentru că am făcut-o, mi se pare că s-a risipit ceva din mine. Poate că nu trebuie să-ți exprimi niciodată adorația în cuvinte.

—A fost o confesiune foarte dezamăgitoare.

—De ce, la ce te aşteptai Dorian? N-ai văzut altceva în tablou, nu-i aşa? Mai era altceva de văzut?

—Nu, nu mai era nimic altceva de văzut. De ce mă întrebi? Dar nu trebuie să vorbeşti despre divinizare. E o nebunie. Noi

friends, Basil, and we must always remain so."

"You have got Harry," said the painter sadly.

"Oh, Harry!" cried the lad, with a ripple of laughter. "Harry spends his days in saying what is incredible and his evenings in doing what is improbable. Just the sort of life I would like to lead. But still I don't think I would go to Harry if I were in trouble. I would sooner go to you, Basil."

"You will sit to me again?"

"Impossible!"

"You spoil my life as an artist by refusing, Dorian. No man comes across two ideal things. Few come across one."

"I can't explain it to you, Basil, but I must never sit to you again. There is something fatal about a portrait. It has a life of its own. I will come and have tea with you. That will be just as pleasant."

"Pleasanter for you, I am afraid," murmured Hallward regretfully. "And now good-bye. I am sorry you won't let me look at the picture once again. But that can't be helped. I quite

doi suntem prieteni, Basil, şi trebuie să rămânem aşa mereu.

—Îl ai pe Harry, spuse pictorul cu tristeţe.

—Oh, Harry! spuse băiatul, într-o cascadă de râs. Harry îşi petrece zilele spunând lucruri incredibile şi serile făcând lucruri improbabile. Tocmai genul de viaţă care mi-ar plăcea mie să-l duc. Dar, totuşi, nu cred că m-aş duce la Harry dacă aş avea vreun necaz. Mai curând aş veni la tine, Basil.

—O să-mi mai pozezi?

—Imposibil!

—Îmi ruinezi viaţa de artist refuzându-mă, Dorian. Nimeni nu s-a întâlnit cu două idealuri. Extrem de puţini s-au întâlnit cu unul.

—Nu-ţi pot explica de ce, Basil, dar nu mai trebuie să-ţi pozez. Acest portret are ceva fatal în el. Are propria lui viaţă. Voi veni să luăm ceaiul împreună. Asta va fi absolut plăcut.

—Mai plăcut pentru tine, mi-e teamă, murmură Hallward, cu regret. Şi acum la revedere. Îmi pare rău că nu vrei să-mi dai voie să mă mai uit la portret. Dar n-am ce face. Înţeleg ce simţi.

understand what you feel about it."

As he left the room, Dorian Gray smiled to himself. Poor Basil! How little he knew of the true reason! And bow strange it was that, instead of having been forced to reveal his own secret, he had succeeded, almost by chance, in wresting a secret from his friend! How much that strange confession explained to him! The painter's absurd fits of jealousy, his wild devotion, his extravagant panegyrics, his curious reticences—he understood them all now, and he felt sorry. There seemed to him to be something tragic in a friendship so coloured by romance.

He sighed and touched the bell. The portrait must be hidden away at all costs. He could not run such a risk of discovery again. It had been mad of him to have allowed the thing to remain, even for an hour, in a room to which any of his friends had access.

După ce părăsi camera, Dorian Gray zâmbi în sine. Sărmanul Basil! ce puțin ştia el din adevăratul motiv! Şi cât de ciudat era faptul că, în loc să fie obligat să-şi dezvăluie propriul secret, reuşise, din întâmplare, să smulgă un secret de la prietenul lui! Cât de mult înțelegea acum, după strania confesiune! Toanele absurde de gelozie ale pictorului, devoțiunea lui nemăsurată, panegiricele lui extravagante, curioasele lui reticente—acum le înțelegea şi îi părea rău. I se păru că există ceva tragic într-o prietenie colorată de un asemenea romantism.

Oftă şi scutură clopoțelul. Portretul trebuie ascuns cu orice preț. Nu-şi mai putea asuma riscul descoperirii. Fusese o nebunie din partea-i să permită ca acel obiect să rămână, chiar şi o oră, într-o încăpere în care avea acces oricare din prietenii lui.

CONTEMPORARY
LITERATURE PRESS
http://editura.mttlc.ro
The University of Bucharest, 2017

Chapter 16

A cold rain began to fall, and the blurred street-lamps looked ghastly in the dripping mist. The public-houses were just closing, and dim men and women were clustering in broken groups round their doors. From some of the bars came the sound of horrible laughter. In others, drunkards brawled and screamed.

Lying back in the hansom, with his hat pulled over his forehead, Dorian Gray watched with listless eyes the sordid shame of the great city, and now and then he repeated to himself the words that Lord Henry had said to him on the first day they had met, "To cure the soul by means of the senses, and the senses by means of the soul." Yes, that was the secret. He had often tried it, and would try it again now. There were opium dens where one could buy oblivion, dens of horror where the memory of old sins could be destroyed by the madness of sins that were new.

The moon hung low in the sky like a yellow skull. From time to time a huge misshapen cloud stretched a long arm across and hid it. The gas-lamps grew fewer, and the streets

Capitolul XVI

Începu o ploaie rece şi felinarele aburite apăreau fantomatice în pânza de ceață. Cârciumile tocmai se închideau iar bărbați şi femei cu contururi imprecise se înghesuiau în grupuri mici pe lângă uşile lor. Din unul din baruri veni sunetul unui râs dezgustător. În altele, bețivii țipau şi făceau tărăboi.

Aşezat pe bancheta din spate a trăsurii, cu pălăria trasă pe ochi, Dorian Gray privea indiferent mizeria sordidă a marelui oraş şi din când în când repeta ca pentru sine cuvintele pe care lordul Henry i le spusese în prima zi când se întâlniseră: „Să-ți vindeci sufletul prin simțuri şi simțurile prin suflet". Da, acesta era secretul. Încercase adesea şi va încerca şi de data asta. Erau bârloguri în care se fuma opium, unde puteai să-ți cumperi uitarea, bârloguri ale ororii, unde amintirea vechilor păcate putea fi distrusă prin nebunia unora noi.

Luna atârna ca un craniu galben. Din când în când, câte un nor diform îşi întindea brațul lung peste ea şi o ascundea. Felinarele se răreau iar străzile erau înguste şi întunecoase. La

more narrow and gloomy. Once the man lost his way and had to drive back half a mile. A steam rose from the horse as it splashed up the puddles. The sidewindows of the hansom were clogged with a grey-flannel mist.

"To cure the soul by means of the senses, and the senses by means of the soul!" How the words rang in his ears! His soul, certainly, was sick to death. Was it true that the senses could cure it? Innocent blood had been spilled. What could atone for that? Ah! for that there was no atonement; but though forgiveness was impossible, forgetfulness was possible still, and he was determined to forget, to stamp the thing out, to crush it as one would crush the adder that had stung one. Indeed, what right had Basil to have spoken to him as he had done? Who had made him a judge over others? He had said things that were dreadful, horrible, not to be endured.

On and on plodded the hansom, going slower, it seemed to him, at each step. He thrust up the trap and called to the man to drive faster. The hideous hunger for opium began to gnaw at him. His throat burned and his delicate hands twitched

un moment dat birjarul se rătăci şi trebui să se întoarcă o jumătate de milă. Calul scotea aburi când călca în bălţoace. Ferestrele laterale ale trăsurii erau astupate de vata cenuşie a ceţii.

„Să-ţi vindeci sufletul prin simţuri şi simţurile prin suflet!" Cum îi mai sunau cuvintele acestea în urechi! Sufletul lui, desigur, era bolnav de moarte. Să fie adevărat că simţurile pot fi vindecate? Fusese vărsat sânge nevinovat. Ce-l mai putea răscumpăra! Ah! pentru aşa ceva nu exista răscumpărare; deşi iertarea nu era posibilă, uitarea era încă posibilă şi el era hotărât să uite, să elimine acel lucru, să zdrobească vipera care-l muşcase. Într-adevăr, cu ce drept i-a vorbit Basil aşa cum o făcuse? Cine-l pusese judecător peste alţii? Spusese lucruri îngrozitoare, oribile, de neîndurat.

Trăsura se opintea să înainteze, şi lui i se părea că merge tot mai încet. Scutură hamul şi strigă la birjar să conducă mai repede. Foamea oribilă de opium începu să-l tortureze. Gâtul îi ardea şi mâinile lui delicate se crispau nervos una în alta. Lovi

nervously together. He struck at the horse madly with his stick. The driver laughed and whipped up. He laughed in answer, and the man was silent.

The way seemed interminable, and the streets like the black web of some sprawling spider. The monotony became unbearable, and as the mist thickened, he felt afraid.

Then they passed by lonely brickfields. The fog was lighter here, and he could see the strange, bottle-shaped kilns with their orange, fanlike tongues of fire. A dog barked as they went by, and far away in the darkness some wandering seagull screamed. The horse stumbled in a rut, then swerved aside and broke into a gallop.

After some time they left the clay road and rattled again over rough-paven streets. Most of the windows were dark, but now and then fantastic shadows were silhouetted against some lamplit blind. He watched them curiously. They moved like monstrous marionettes and made gestures like live things. He hated them. A dull rage was in his heart. As they turned a corner, a woman

calul nebuneşte cu bastonul. Birjarul râse şi îi dădu bice. Îi răspunse cu un râs iar omul tăcu.

Drumul părea că nu se mai sfârşeşte iar străzile—ca pânza neagră a unui păianjen ce se tot întinde. Monotonia deveni insuportabilă şi, pe măsură ce ceața se îndesea, începu să i se facă frică.

Apoi trecură pe lângă nişte cărămidării singuratice. Ceața era mai uşoară aici şi putu să vadă cuptoarele în formă de sticlă, cu limbile lor de foc asemeni evantaielor. Un câine lătră când trecură şi, în depărtare, undeva în întuneric, țipă un pescăruş. Calul se împiedică într-un şanț, apoi sări în lături şi o luă brusc la galop.

După o vreme ieşiră de pe drumul lutos şi tropăiră din nou pe străzi prost pavate. Mai toate ferestrele erau întunecate, dar din când în când umbre fantastice apăreau pe obloanele luminate de lămpi. Le urmări curios. Se mişcau asemeni unor marionete monstruoase şi gesticulau ca ființele vii. Le ura. În inima lui era o furie surdă. Pe când dădeau colțul, o femeie le

yelled something at them from an open door, and two men ran after the hansom for about a hundred yards. The driver beat at them with his whip.

It is said that passion makes one think in a circle. Certainly with hideous iteration the bitten lips of Dorian Gray shaped and reshaped those subtle words that dealt with soul and sense, till he had found in them the full expression, as it were, of his mood, and justified, by intellectual approval, passions that without such justification would still have dominated his temper. From cell to cell of his brain crept the one thought; and the wild desire to live, most terrible of all man's appetites, quickened into force each trembling nerve and fibre. Ugliness that had once been hateful to him because it made things real, became dear to him now for that very reason. Ugliness was the one reality. The coarse brawl, the loathsome den, the crude violence of disordered life, the very vileness of thief and outcast, were more vivid, in their intense actuality of impression, than all the gracious shapes of art, the dreamy shadows of song. They were what he needed for forgetfulness. In three days he would be free.

strigă ceva din prag, şi doi bărbaţi alergară după trăsură cam o sută de metri. Birjarul pocni biciul spre ei.

Se spune că pasiunea te face să gândeşti în cerc. Desigur, printr-o reiterare hidoasă, buzele muşcate ale lui Dorian Gray au modelat şi remodelat cuvintele despre suflet şi simţuri, până când el a descoperit în ele deplina expresie, cum ar veni, a stării lui şi au justificat, prin acordul intelectului, pasiuni care, şi fără o asemenea justificare, tot i-ar fi dominat temperamentul. Unicul gând i se strecură din celulă în celulă şi dorinţa nebună de a trăi, una din poftele cele mai teribile ale omului, dădu un imbold puternic fiecărei fibre, fiecărui nerv. Urâtul pe care îl detestase pentru că dădea realitate lucrurilor îi deveni drag din acelaşi motiv. Urâtul era singura realitate. Scandalul vulgar, bârlogul infect, violenţa brută a vieţii dezordonate, chiar ticăloşia hoţului şi omului paria erau mai vii sub imperiul intens al impresiei, decât formele graţioase ale artei, decât umbrele visătoare ale Cântecului. De ele avea nevoie pentru uitare. În trei zile va fi liber.

Suddenly the man drew up with a jerk at the top of a dark lane. Over the low roofs and jagged chimney-stacks of the houses rose the black masts of ships. Wreaths of white mist clung like ghostly sails to the yards.

"Somewhere about here, sir, ain't it?" he asked huskily through the trap.

Dorian started and peered round.

"This will do," he answered, and having got out hastily and given the driver the extra fare he had promised him, he walked quickly in the direction of the quay. Here and there a lantern gleamed at the stern of some huge merchantman. The light shook and splintered in the puddles. A red glare came from an outward-bound steamer that was coaling. The slimy pavement looked like a wet mackintosh.

He hurried on towards the left, glancing back now and then to see if he was being followed. In about seven or eight minutes he reached a small shabby house that was wedged in between two gaunt factories. In one of the top-windows stood a lamp. He

Brusc omul trase trăsura cu o smucitură la capătul unei alei. Deasupra acoperişurilor joase şi coşurilor neregulate ale caselor se ridicau catargele negre ale vapoarelor. Înspre şantier se agățau rotocoale de ceață albă ca nişte pânze fantomatice de corabie.

—Pe undeva pe-aici, domnule, aşa-i? întrebă el cu asprime prin trapă.

Dorian tresări şi scrută împrejurimile.

—E-n regulă, răspunse el, şi după ce coborî în grabă şi-i dădu birjarului plata promisă, o luă repede în direcția cheiului. Ici şi colo câte un felinar sclipea la pupa unui imens vas comercial. Lumina tremura şi se descompunea în băltoace. O lumină roşie, orbitoare venea de la un vapor cu aburi îndreptat spre larg, care tocmai era alimentat cu cărbuni. Pavajul lipicios semăna cu un mackintosh ud.

O luă grăbit spre stânga, uitându-se din când în când îndărăt să vadă dacă nu este cumva urmărit. În şapte-opt minute ajunse la o casă mizeră, înghesuită între două fabrici pipernicite. La una din ferestrele de sus era o lampă. Se opri şi

stopped and gave a peculiar knock.

After a little time he heard steps in the passage and the chain being unhooked. The door opened quietly, and he went in without saying a word to the squat misshapen figure that flattened itself into the shadow as he passed. At the end of the hall hung a tattered green curtain that swayed and shook in the gusty wind which had followed him in from the street. He dragged it aside and entered a long low room which looked as if it had once been a third-rate dancing-saloon. Shrill flaring gas-jets, dulled and distorted in the fly-blown mirrors that faced them, were ranged round the walls. Greasy reflectors of ribbed tin backed them, making quivering disks of light. The floor was covered with ochre-coloured sawdust, trampled here and there into mud, and stained with dark rings of spilled liquor. Some Malays were crouching by a little charcoal stove, playing with bone counters and showing their white teeth as they chattered. In one corner, with his head buried in his arms, a sailor sprawled over a table, and by the tawdrily painted bar that ran across one complete side stood two haggard women, mocking an old man who was brushing the

bătu într-un anumit fel.

La scurtă vreme auzi paşi în hol şi lanțul care era dat la o parte. Uşa se deschise încet şi el intră fără să spună o vorbă figurii bondoace şi diforme care se lipi în umbră când el trecu mai departe. La capătul holului era atârnată o perdea verde, zdrențuită care se legăna şi tremura în pala de vânt care intrase odată cu el din stradă. El o trase la o parte şi intră într-o încăpere lungă şi joasă care părea a fi fost sală de dans de mâna a treia. Pe pereți se aflau becuri de gaz cu lumina tremurătoare, ascuțită care apărea plăpândă şi deformată în oglinzile pătate de muşte. În jurul becurilor erau apărători unsuroase din tablă arcuită, formând discuri tremurătoare de lumină. Podeaua era acoperită cu rumeguş ocru, pe alocuri înnoroiat şi pătat de băuturile vărsate pe el. Câțiva malaezieni se ghemuiau lângă o sobă de cărbune jucându-se cu fise de os, dezvelindu-şi dinții albi în timp ce pălăvrăgeau. Într-un colț stătea un marinar întins peste masă, cu capul îngropat în mâini, iar lângă barul pictat vulgar, care se întindea pe o latură a încăperii, stăteau două femei cu fața descompusă care îşi băteau joc de un bătrân care

sleeves of his coat with an expression of disgust. "He thinks he's got red ants on him," laughed one of them, as Dorian passed by. The man looked at her in terror and began to whimper.

At the end of the room there was a little staircase, leading to a darkened chamber. As Dorian hurried up its three rickety steps, the heavy odour of opium met him. He heaved a deep breath, and his nostrils quivered with pleasure. When he entered, a young man with smooth yellow hair, who was bending over a lamp lighting a long thin pipe, looked up at him and nodded in a hesitating manner.

"You here, Adrian?" muttered Dorian.

"Where else should I be?" he answered, listlessly. "None of the chaps will speak to me now."

"I thought you had left England."

"Darlington is not going to do anything. My brother paid the bill at last. George doesn't speak to me either... I don't care," he added with a sigh. "As long as one has this stuff, one doesn't want friends. I think I have had too many friends."

Dorian winced and looked round at the grotesque things that

îşi peria mânecile hainei cu o expresie dezgustată. „Crede că are furnici roşii pe el", râse una în momentul în care Dorian trecu pe lângă ele. Omul o privi terorizat şi începu să scâncească.

La capătul încăperii era o mică scară care ducea spre o cameră întunecată. În timp ce Dorian se grăbi să urce cele trei trepte şubrede, îl întâmpină mireasma grea de opium. Inspiră adânc şi nările îi tremurară de plăcere. Când intră, un tânar cu părul blond, moale, care sta aplecat asupra unei lămpi, aprinzându-şi o pipă subțire, se uită la el şi dădu din cap ezitant.

—Tu aici, Adrian? rosti Dorian.

—Unde altundeva să fiu? răspunse el apatic. Niciunul din băieți nu mai vrea să vorbească acum cu mine.

—Credeam că ai părăsit Anglia.

—Darlington nu va mai face nimic. Fratele meu a plătit în cele din urmă polița. Nici George nu-mi vorbeşte... Nu-mi pasă, adăugă el oftând. Cât ai chestia asta, n-ai nevoie de prieteni. Cred că am avut prea mulți prieteni.

Dorian se crispă şi se uită în jur la creaturile groteşti care

lay in such fantastic postures on the ragged mattresses. The twisted limbs, the gaping mouths, the staring lustreless eyes, fascinated him. He knew in what strange heavens they were suffering, and what dull hells were teaching them the secret of some new joy. They were better off than he was. He was prisoned in thought. Memory, like a horrible malady, was eating his soul away. From time to time he seemed to see the eyes of Basil Hallward looking at him. Yet he felt he could not stay. The presence of Adrian Singleton troubled him. He wanted to be where no one would know who he was. He wanted to escape from himself.

"I am going on to the other place," he said after a pause.

"On the wharf?"

"Yes."

"That mad-cat is sure to be there. They won't have her in this place now."

Dorian shrugged his shoulders.

"I am sick of women who love one. Women who hate one are much more interesting. Besides, the stuff is better."

"Much the same."

zăceau în poziții fantastice pe saltele zdrențuite. Membrele răsucite, gurile căscate şi ochii holbați, fără strălucire îl fascinau. Ştia în ce stranii ceruri sufereau şi ce iaduri mohorâte îi învățau secretul unei bucurii noi. Stăteau mai bine decât el. El era încătuşat în gânduri. Amintirea, asemeni unei maladii oribile, îi rodea sufletul. Când şi când i se păru că vede ochii lui Basil Hallward privindu-l. Şi totuşi simți că nu poate rămâne acolo. Prezența lui Adrian Singleton îl tulbura. Dorea să fie într-un loc în care nimeni să nu ştie cine e. Dorea să fugă de el însuşi.

—Mă duc în altă parte, spuse el, după o pauză.

—La debarcader?

—Da.

—Pisica nebună e acolo mai mult ca sigur. Acum nu o mai primesc aici.

Dorian dădu din umeri.

—Sunt sătul de femeile care iubesc. Femeile care urăsc sunt mai interesante. Pe lângă asta, marfa e mai bună.

—Nu-i mare diferență.

"I like it better. Come and have something to drink. I must have something."

"I don't want anything," murmured the young man. "Never mind."

Adrian Singleton rose up wearily and followed Dorian to the bar. A half-caste, in a ragged turban and a shabby ulster, grinned a hideous greeting as he thrust a bottle of brandy and two tumblers in front of them. The women sidled up and began to chatter. Dorian turned his back on them and said something in a low voice to Adrian Singleton.

A crooked smile, like a Malay crease, writhed across the face of one of the women.

"We are very proud to-night," she sneered.

"For God's sake don't talk to me," cried Dorian, stamping his foot on the ground. "What do you want? Money? Here it is. Don't ever talk to me again."

Two red sparks flashed for a moment in the woman's sodden eyes, then flickered out and left them dull and glazed. She tossed her head and raked the coins off the counter with greedy fingers.

—Mie îmi place mai mult. Hai să bem ceva. Trebuie să beau neapărat ceva.

—Eu nu vreau nimic, murmură tânărul. N-are importanță.

Adrian Singleton se ridică istovit şi-l urmă pe Dorian la bar. Un metis cu turban trențăros şi palton ponosit îi salută cu un rânjet în timp ce propti o sticlă de brandy şi două pahare în fața lor. Femeile se furişară şi începură să trăncănească. Dorian le întoarse spatele şi-i spuse ceva cu voce scăzută lui Adrian Singleton.

Un zâmbet strâmb, ca un pumnal malaezian, zvâcni crispat pe fața uneia dintre femei.

—Ne ținem mândru în seara asta, spuse ea sarcastic.

—Pentru Dumnezeu, nu-mi vorbi, strigă Dorian bătând cu piciorul în podea. Ce vrei? Bani? Poftim. Să nu mai vorbeşti niciodată cu mine.

În ochii abrutizați ai femeii luciră două scântei roşii care apoi se stinseră lăsându-i opaci şi sticloşi. Smuci capul şi mătură monedele de pe tăblia barului cu mâinile nesățioase. Tovarăşa

Her companion watched her enviously.

"It's no use," sighed Adrian Singleton. "I don't care to go back. What does it matter? I am quite happy here."

"You will write to me if you want anything, won't you?" said Dorian, after a pause.

"Perhaps."

"Good night, then."

"Good night," answered the young man, passing up the steps and wiping his parched mouth with a handkerchief.

Dorian walked to the door with a look of pain in his face. As he drew the curtain aside, a hideous laugh broke from the painted lips of the woman who had taken his money.

"There goes the devil's bargain!" she hiccoughed, in a hoarse voice.

"Curse you!" he answered, "don't call me that."

She snapped her fingers.

"Prince Charming is what you like to be called, ain't it?" she yelled after him.

The drowsy sailor leaped to his feet as she spoke, and

ei o urmărea cu invidie.

—N-are rost, oftă Adrian Singleton. Nu mă gândesc să mă întorc şi nu-mi pasă. Ce contează? Sunt destul de fericit aici.

—O să-mi scrii dacă doreşti ceva, nu-i aşa? îi spuse Dorian după o pauză.

—Probabil.

—Noapte bună, atunci.

—Noapte bună, răspunse tânărul, urcând treptele şi ştergându-şi gura uscată cu o batistă.

Dorian se îndreptă spre uşă cu o expresie de durere pe faţă. Când dădu perdeaua la o parte un râs hidos izbucni din gura cu buzele vopsite ale femeii care îi luase banii.

—Iote că pleacă tocmitul dracului! sughiţă ea cu o voce răguşită.

—Fir-ar tu să fii! răspunse el, nu-mi mai spune aşa.

Ea îşi pocni degetele.

—Făt-Frumos, aşa îţi place să ţi se spună, nu-i aşa? ţipă ea după el.

Marinarul somnoros sări în picioare când ea rosti aceste

looked wildly round. The sound of the shutting of the hall door fell on his ear. He rushed out as if in pursuit.

Dorian Gray hurried along the quay through the drizzling rain. His meeting with Adrian Singleton had strangely moved him, and he wondered if the ruin of that young life was really to be laid at his door, as Basil Hallward had said to him with such infamy of insult. He bit his lip, and for a few seconds his eyes grew sad. Yet, after all, what did it matter to him? One's days were too brief to take the burden of another's errors on one's shoulders. Each man lived his own life and paid his own price for living it. The only pity was one had to pay so often for a single fault. One had to pay over and over again, indeed. In her dealings with man, destiny never closed her accounts.

There are moments, psychologists tell us, when the passion for sin, or for what the world calls sin, so dominates a nature that every fibre of the body, as every cell of the brain, seems to be instinct with fearful impulses. Men and women at such moments lose the freedom of their will. They move to their terrible end as automatons move. Choice is taken from them,

cuvinte şi se uită furios în jur. Auzi sunetul uşii care se închidea. Se repezi afară de parcă ar fi pornit în urmărire.

Dorian Gray păşea grăbit de-a lungul cheiului prin ploaia măruntă. Întâlnirea cu Adrian Singleton îl mişcase într-un mod straniu, şi se întreba dacă distrugerea acelei vieți tinere trebuie pusă într-adevăr în cârca lui, cum îi reproşase Basil Hallward atât de infam. Îşi muşcă buzele şi o clipă ochii i se întristară. Totuşi, la urma urmelor, ce importanță avea pentru el? Viața era prea scurtă pentru a lua povara greşelii altora pe umerii lui. Fiecare îşi trăia propria viață şi plătea singur prețul. Era păcat însă că trebuie să plăteşti atât de des pentru o singură greşeală. Trebuie să plăteşti iar şi iar. Destinul nu-şi încheie niciodată socotelile cu omul.

Psihologii ne spun că există momente în care pasiunea față de păcat, sau după ceea ce lumea numeşte păcat, domină în asemenea măsură o natură umană încât fiecare fibră a trupului, cum şi fiecare celulă a creierului, pare a fi pătrunsă de porniri înfricoşătoare. În asemenea momente, bărbații şi femeile îşi pierd liberul arbitru şi se îndreaptă spre deznodământul teribil

and conscience is either killed, or, if it lives at all, lives but to give rebellion its fascination and disobedience its charm. For all sins, as theologians weary not of reminding us, are sins of disobedience. When that high spirit, that morning star of evil, fell from heaven, it was as a rebel that he fell.

Callous, concentrated on evil, with stained mind, and soul hungry for rebellion, Dorian Gray hastened on, quickening his step as he went, but as he darted aside into a dim archway, that had served him often as a short cut to the ill-famed place where he was going, he felt himself suddenly seized from behind, and before he had time to defend himself, he was thrust back against the wall, with a brutal hand round his throat.

He struggled madly for life, and by a terrible effort wrenched the tightening fingers away. In a second he heard the click of a revolver, and saw the gleam of a polished barrel, pointing straight at his head, and the dusky form of a short, thick-set man facing him.

"What do you want?" he gasped.

"Keep quiet," said the man. "If you stir, I shoot you."

asemeni unor mecanisme. Li se lua posibilitatea alegerii, iar conştiinţa e fie ucisă, fie, dacă mai trăieşte, trăieşte doar pentru a da fascinaţie revoltei şi farmec nesupunerii. Când din ceruri a căzut acel spirit înalt, acel luceafăr al răului, a căzut defapt un rebel.

Insensibil, concentrat asupra răului, cu mintea întinată şi sufletul flămând de revoltă, Dorian Gray mergea mai departe în grabă, mărindu-şi paşii, dar cum intră repede alături, într-un gang întunecat care adesea îi servise drept scurtătură spre locul rău-famat către care se îndrepta, simţi brusc că e prins zdravăn de spate, şi înainte de a avea timp să se apere, fu azvârlit la zid de o mână brutală care îl prinsese de gât.

Se luptă nebuneşte să supravieţuiască şi cu un efort teribil se smulse din strânsoarea degetelor. Peste o secundă auzi ţăcănitul unui revolver şi văzu sclipiera unei ţevi lucioase îndreptându-i-se spre cap şi conturul întunecat al unui om scund, bine legat.

—Ce vrei? spuse el convulsiv.

—Stai blând, spuse omul. Dacă te mişti, te împuşc.

CONTEMPORARY
LITERATURE PRESS
http://editura.mttlc.ro
The University of Bucharest, 2017

"You are mad. What have I done to you?"

"You wrecked the life of Sibyl Vane," was the answer, "and Sibyl Vane was my sister. She killed herself. I know it. Her death is at your door. I swore I would kill you in return. For years I have sought you. I had no clue, no trace. The two people who could have described you were dead. I knew nothing of you but the pet name she used to call you. I heard it to-night by chance. Make your peace with God, for tonight you are going to die."

Dorian Gray grew sick with fear.

"I never knew her," he stammered. "I never heard of her. You are mad."

"You had better confess your sin, for as sure as I am James Vane, you are going to die." There was a horrible moment. Dorian did not know what to say or do.

"Down on your knees!" growled the man. "I give you one minute to make your peace—no more. I go on board to-night for India, and I must do my job first. One minute. That's all."

Dorian's arms fell to his side. Paralysed with terror, he did

—Eşti nebun. Ce ți-am făcut?

—Ai nenorocit viața lui Sibyl Vane, veni răspunsul, şi Sibyl Vane a fost sora mea. S-a omorât. Tu eşti de vină. Am jurat că o să te omor. Ani de zile te-am căutat. N-aveam nici un indiciu, nici o urmă. Cei doi oameni care te puteau descrie erau morți. Nu ştiam nimic despre tine în afară de numele cu care te alinta. L-am auzit din întâmplare în seara asta. Împacă-te cu Dumnezeu pentru că în seara asta vei muri.

Lui Dorian Gray i se făcu rău de frică.

—N-am cunoscut-o niciodată, se bâlbâi el. N-am auzit niciodată de ea. Eşti nebun.

—Mai bine ți-ai mărturisi păcatul, căci pe cât de sigur sunt că mă cheamă James Vane, pe atât de sigur sunt că vei muri. A urmat un moment cumplit. Dorian Gray nu ştia ce să spună sau ce să facă.

—În genunchi! mârâi omul. Îți dau un minut să te reculegi—nu mai mult. În seara asta mă îmbarc spre India şi trebuie să-mi fac datoria mai întâi. Un minut, atât.

Brațele lui Dorian căzură în lături. Paralizat de teroare, nu

not know what to do. Suddenly a wild hope flashed across his brain.

"Stop," he cried. "How long ago is it since your sister died? Quick, tell me!"

"Eighteen years," said the man. "Why do you ask me? What do years matter?"

"Eighteen years," laughed Dorian Gray, with a touch of triumph in his voice. "Eighteen years! Set me under the lamp and look at my face!"

James Vane hesitated for a moment, not understanding what was meant. Then he seized Dorian Gray and dragged him from the archway.

Dim and wavering as was the wind-blown light, yet it served to show him the hideous error, as it seemed, into which he had fallen, for the face of the man he had sought to kill had all the bloom of boyhood, all the unstained purity of youth. He seemed little more than a lad of twenty summers, hardly older, if older indeed at all, than his sister had been when they had parted so many years ago. It was obvious that this was not the man who had

ştia ce să facă. Brusc o speranță nebună îi traversă creierul.

—Opreşte-te, strigă el. De când a murit sora ta? Hai, repede, spune-mi!

—De optsprezece ani, spuse omul. De ce mă întrebi? Ce contează anii?

—De optsprezece ani, râse Dorian Gray, cu o undă de triumf în voce. Optsprezece ani! Du-mă sub felinar şi uită-te la fața mea!

James Vane ezită o clipă, neînțelegând ce vrea să însemne totul. Apoi îl înşfăcă pe Dorian Gray şi îl târî afară, dincolo de gang.

Difuză şi pâlpâitoare cum era lumina în bătaia vântului, tot îl ajută să-i arate teribila greşeală în care căzuse, după toate aparențele, căci fața omului pe care încercase să-l omoare avea întipărită pe ea floarea adolescenței, puritatea neîntinată a tinereții. Părea a fi un flăcău de douăzeci de primăveri, nu mai în vârstă, nici măcar atât, decât fusese sora lui atunci când se despărțiseră cu atâția ani în urmă. Era evident că nu acesta era

destroyed her life.

He loosened his hold and reeled back.

"My God! my God!" he cried, "and I would have murdered you!"

Dorian Gray drew a long breath.

"You have been on the brink of committing a terrible crime, my man," he said, looking at him sternly. "Let this be a warning to you not to take vengeance into your own hands."

"Forgive me, sir," muttered James Vane. "I was deceived. A chance word I heard in that damned den set me on the wrong track."

"You had better go home and put that pistol away, or you may get into trouble," said Dorian, turning on his heel and going slowly down the street.

James Vane stood on the pavement in horror. He was trembling from head to foot. After a little while, a black shadow that had been creeping along the dripping wall moved out into the light and came close to him with stealthy footsteps. He felt a hand laid on his arm and looked round with a start. It was one of the women who

omul care îi distrusese viața.

Îşi slăbi strânsoarea şi se dădu înapoi clătinându-se.

—Dumnezeule, Dumnezeule! strigă el, şi te-aş fi ucis pe dumneata!

Dorian Gray respiră adânc.

—Ai fost pe punctul de a comite o crimă teribilă, omule, spuse el, privindu-l fix. Să fie asta un avertisment ca de acum înainte să nu iei în mâinile tale răzbunarea.

—Iertați-mă, domnule, rosti James Vane. M-am lăsat înşelat. O vorbă întâmplătoare pe care am auzit-o în bârlogul ăla blestemat m-a pus pe un drum greşit.

—Mai bine te-ai duce acasă şi ai arunca pistolul acela, că s-ar putea să dai de necaz, spuse Dorian răsucindu-se pe călcâie şi luând-o încet în josul străzii.

James Vane rămase pe trotuar îngrozit. Tremura din creştet până-n tălpi. După o vreme o umbră neagră care se târâse de-a lungul zidului ud de ploaie, ieşi la lumină şi se apropie de el cu paşi furişați. Simți o mână pe braț şi se întoarse cu o tresărire. Era una dintre femeile care beau la bar.

had been drinking at the bar.

"Why didn't you kill him?" she hissed out, putting haggard face quite close to his. "I knew you were following him when you rushed out from Daly's. You fool! You should have killed him. He has lots of money, and he's as bad as bad."

"He is not the man I am looking for," he answered, "and I want no man's money. I want a man's life. The man whose life I want must be nearly forty now. This one is little more than a boy. Thank God, I have not got his blood upon my hands."

The woman gave a bitter laugh.

"Little more than a boy!" she sneered. "Why, man, it's nigh on eighteen years since Prince Charming made me what I am."

"You lie!" cried James Vane.

She raised her hand up to heaven. "Before God I am telling the truth," she cried.

"Before God?"

"Strike me dumb if it ain't so. He is the worst one that comes

—De ce nu l-ai omorât? şuieră ea, apropiindu-şi faţa descompusă de a lui. Ştiam că-l urmăreşti când ai zbughit-o din Daly. Prostule! Ar fi trebuit să-l omori. Are o mulţime de bani şi e rău de tot.

—Nu-i omul pe care-l caut, răspunse el, şi eu nu vreau banii nimănui. Vreau viaţa unui om. Omul pe care-l caut trebuie să aibă acum aproape patruzeci de ani. Ăsta n-are mai mult de douăzeci de ani. Mulţumescu-ţi Doamne că nu mi-am pătat mâinile cu sângele lui.

Femeia râse amar.

—N-are mai mult de douăzeci de ani! rânji ea. Cum, omule, sunt aproape optsprezece ani de când Făt-Frumos a făcut din mine ce sunt.

—Minţi! strigă James Vane.

Ea ridică mâna spre cer. Îţi spun adevărul în faţa lui Dumnezeu, strigă ea.

—Înaintea lui Dumnezeu?

—Să-mi tai limba dacă nu-i aşa. E cel mai rău din cei care

here. They say he has sold himself to the devil for a pretty face. It's nigh on eighteen years since I met him. He hasn't changed much since then. I have, though," she added, with a sickly leer.

"You swear this?"

"I swear it," came in hoarse echo from her flat mouth. "But don't give me away to him," she whined; "I am afraid of him. Let me have some money for my night's lodging."

He broke from her with an oath and rushed to the corner of the street, but Dorian Gray had disappeared. When he looked back, the woman had vanished also.

vin pe-aici. Se spune că s-a vândut diavolului pentru un chip frumos. Sunt aproape optsprezece ani de când l-am întâlnit. Nu s-a schimbat mai deloc de atunci. Eu, da, adăugă ea, trăgându-i o ocheadă grețoasă.

—Juri?

—Jur, veni ecoul hodorogit din gura ei făcută pungă. Dar nu mă spune, se văicări ea. Mi-e frică de el. Dă-mi nişte bani să-mi găsesc un adăpost în noaptea asta.

El se smulse de lângă ea cu o înjurătură şi alergă spre colțul străzii, dar Dorian Gray dispăruse. Când se uită în urmă, şi femeia se topise.

CONTEMPORARY
LITERATURE PRESS
http://editura.mttlc.ro
The University of Bucharest, 2017

Chapter 20

It was a lovely night, so warm that he threw his coat over his arm and did not even put his silk scarf round his throat. As he strolled home, smoking his cigarette, two young men in evening dress passed him. He heard one of them whisper to the other,

"That is Dorian Gray." He remembered how pleased he used to be when he was pointed out, or stared at, or talked about. He was tired of hearing his own name now. Half the charm of the little village where he had been so often lately was that no one knew who he was. He had often told the girl whom he had lured to love him that he was poor, and she had believed him. He had told her once that he was wicked, and she had laughed at him and answered that wicked people were always very old and very ugly. What a laugh she had!—just like a thrush singing. And how pretty she had been in her cotton dresses and her large hats! She knew nothing, but she had everything that he had lost.

When he reached home, he found his servant waiting up for him. He sent him to bed, and threw himself down on the sofa in

Capitolul XX

Era o noapte frumoasă, atât de caldă încât îşi aruncă haina pe braţ şi nici nu-şi mai înfăşură eşarfa în jurul gâtului. Cum mergea agale spre casă, fumându-şi ţigara, doi tineri în haine de seară trecură pe lângă el. Îl auzi pe unul şoptindu-i celuilalt:

—Acesta-i Dorian Gray. Îşi aminti cât de mulţumit era când lumea arăta spre el sau îl privea sau vorbea despre el. Acum obosise să-şi audă rostit propriul nume. Jumătate din farmecul satului în care fusese adesea în ultima vreme era că nimeni nu ştia cine e. Deseori îi spusese fetei pe care o făcuse să se îndrăgostească de el că e sărac, iar ea îl crezuse. Odată i-a spus că e rău, iar ea râsese de el şi răspunsese că oamenii răi sunt întotdeauna foarte urâţi şi bătrâni. Ce râs mai avea!—ca un sturz cântător. Şi ce frumoasă era în rochiile ei de bumbac şi pălăriile cu boruri largi! Nu ştia nimic, dar avea tot ceea ce el pierduse.

Când ajunse acasă, îl găsi pe servitor aşteptându-l. Îl trimise la culcare şi el se aruncă pe sofaua din bibliotecă, şi începu să se

Contemporary Literature Press
http://editura.mttlc.ro
The University of Bucharest, 2017

the library, and began to think over some of the things that Lord Henry had said to him.

Was it really true that one could never change? He felt a wild longing for the unstained purity of his boyhood—his rose-white boyhood, as Lord Henry had once called it. He knew that he had tarnished himself, filled his mind with corruption and given horror to his fancy; that he had been an evil influence to others, and had experienced a terrible joy in being so; and that of the lives that had crossed his own, it had been the fairest and the most full of promise that he had brought to shame. But was it all irretrievable? Was there no hope for him?

Ah! in what a monstrous moment of pride and passion he had prayed that the portrait should bear the burden of his days, and he keep the unsullied splendour of eternal youth! All his failure had been due to that. Better for him that each sin of his life had brought its sure swift penalty along with it. There was purification in punishment. Not "Forgive us our sins" but "Smite us for our iniquities" should be the prayer of man to a most just

gândească la unele din lucrurile pe care i le spusese lordul Henry.

Era adevărat oare că oamenii nu se pot schimba? Simți un dor nebun după puritatea intactă a adolescenței—adolescența lui alb-roză, cum o numise odată lordul Henry. Ştia că se murdărise singur, că mintea îi era coruptă, şi-şi alimentase fantezia cu orori, că avusese o influență nefastă asupra altora şi că gustase acest lucru cu o bucurie teribilă. Mai ştia că de la cei a căror viață se intersectase cu a sa primise promisiuni minunate şi încurajatoare pe care le târâse în noroi. Dar nu era cu putință să recupereze măcar ceva? Nu era nici o speranță pentru el?

Ah! în ce moment mostruos şi pătimaş se rugase ca portretul să poarte povara zilelor lui iar el să-şi mențină splendoarea nepătată a tinereții eterne! Întregul lui eşec se datora acestui lucru. Ar fi fost mai bine pentru el dacă fiecare păcat al vieții ar fi adus odată cu el şi pedepsa neîntârziată. În pedeapsă există purificare. Nu „Iartă greşelile noastre", ci „Pedepseşte-ne pentru fărădelegile noastre" ar trebui să fie

God.

The curiously carved mirror that Lord Henry had given to him, so many years ago now, was standing on the table, and the white-limbed Cupids laughed round it as of old. He took it up, as he had done on that night of horror when he had first noted the change in the fatal picture, and with wild, tear-dimmed eyes looked into its polished shield. Once, some one who had terribly loved him had written to him a mad letter, ending with these idolatrous words: "The world is changed because you are made of ivory and gold. The curves of your lips rewrite history." The phrases came back to his memory, and he repeated them over and over to himself. Then he loathed his own beauty, and flinging the mirror on the floor, crushed it into silver splinters beneath his heel. It was his beauty that had ruined him, his beauty and the youth that he had prayed for. But for those two things, his life might have been free from stain. His beauty had been to him but a mask, his youth but a mockery. What was youth at best? A green, an unripe time, a time of shallow moods, and sickly thoughts. Why had he worn its livery? Youth had

rugăciunea unui om față de un Dumnezeu cu adevărat drept.

Oglinda cu rama ciudat sculptată pe care lordul Henry i-o dăduse cu atâția ani în urmă, stătea pe masă, iar Cupidonii cu membrele lor albe râdeau în jurul ei ca în vechime. O ridică, aşa cum făcuse în noaptea aceea a ororii, când remarcase pentru prima oară schimbarea din tabloul fatal, şi privi în luciul ei poleit cu ochi sălbatici, împăienjeniți de lacrimi. Odată, cineva care îl iubise teribil, îi scrisese o scrisoare nebunească, sfârşind cu aceste cuvinte idolatre: „Lumea s-a schimbat pentru că tu eşti făcut din fildeş şi aur. Curbura buzelor tale rescrie istoria". Frazele îi reveniră în memorie şi le repetă iar şi iar ca pentru sine. Apoi îşi detestă propria frumusețe şi, aruncând oglinda pe podea, o strivi cu călcâiul. Propria frumusețe îl ruinase, frumusețea şi tinerețea pentru care se rugase. Dacă n-ar fi existat aceste două lucruri, viața lui ar fi nepătată. Frumusețea nu-i fusese decât o mască, tinerețea, ceva batjocoritor. Ce e, de fapt, tinerețea? Un anotimp verde şi necopt, un anotimp al stărilor superficiale şi gândurilor bolnăvicioase. De ce-i purtase livreaua? Tinerețea îl stricase.

Contemporary Literature Press
http://editura.mttlc.ro
The University of Bucharest, 2017

spoiled him.

It was better not to think of the past. Nothing could alter that. It was of himself, and of his own future, that he had to think. James Vane was hidden in a nameless grave in Selby churchyard. Alan Campbell had shot himself one night in his laboratory, but had not revealed the secret that he had been forced to know. The excitement, such as it was, over Basil Hallward's disappearance would soon pass away. It was already waning. He was perfectly safe there. Nor, indeed, was it the death of Basil Hallward that weighed most upon his mind. It was the living death of his own soul that troubled him. Basil had painted the portrait that had marred his life. He could not forgive him that. It was the portrait that had done everything. Basil had said things to him that were unbearable, and that he had yet borne with patience. The murder had been simply the madness of a moment. As for Alan Campbell, his suicide had been his own act. He had chosen to do it. It was nothing to him.

A new life! That was what he wanted. That was what he was waiting for. Surely he had begun it already. He had spared one

Era mai bine să nu se gândească la trecut. Nimic nu-l mai putea schimba. La el şi la viitorul lui trebuia să se gândească. James Vane era ascuns într-un mormânt fără nume în curtea bisericii din Selby. Alan Campbell se împuşcase într-o noapte în laborator, dar nu dezvăluise secretul pe care fusese forțat să-l afle. Senzația creată în jurul dispariției lui Basil Hallward va trece curând. Chiar pălea deja. În această privință era în siguranță. Şi nici moartea lui Basil Hallward nu mai avea aceeaşi greutate în mintea lui. Moartea vie a sufletului său îl tulbura mai mult. Basil pictase portretul care-i ruinase viața. Asta nu i-o putea ierta. Portretul făcuse totul. Basil îi spusese nişte lucruri insuportabile, lucruri pe care el, totuşi, le suportase cu răbdare. Crima fusese doar nebunia unei clipe. În ce-l priveşte pe Alan Campbell, decizia sinuciderii îi aparținea. El o alesese. El nu avea nici un amestec.

O viață nouă! Asta dorea acum. Asta aştepta. Desigur că o începuse deja. Cruțase o ființă inocentă, în orice caz. Nu va mai

innocent thing, at any rate. He would never again tempt innocence. He would be good.

As he thought of Hetty Merton, he began to wonder if the portrait in the locked room had changed. Surely it was not still so horrible as it had been? Perhaps if his life became pure, he would be able to expel every sign of evil passion from the face. Perhaps the signs of evil had already gone away. He would go and look.

He took the lamp from the table and crept upstairs. As he unbarred the door, a smile of joy flitted across his strangely young-looking face and lingered for a moment about his lips. Yes, he would be good, and the hideous thing that he had hidden away would no longer be a terror to him. He felt as if the load had been lifted from him already.

He went in quietly, locking the door behind him, as was his custom, and dragged the purple hanging from the portrait. A cry of pain and indignation broke from him. He could see no change, save that in the eyes there was a look of cunning and in the mouth the curved wrinkle of the hypocrite. The thing was still

provoca inocența de acum înainte. Va fi bun.

În timp ce se gândea la Hetty Merton, începu să se întrebe dacă portretul din camera încuiată se schimbase. Sigur nu mai era atât de oribil cum fusese? Poate că dacă viața lui se purifica, va fi capabil să alunge orice semn de patimă diabolică de pe față. Poate că semnele răului deja dispăruseră. Se va duce să vadă.

Luă lampa de pe masă şi se strecură sus. În timp ce deschidea uşa, un zâmbet îi traversă fața ciudat de tânără şi îi zăbovi o clipă pe buze. Da, va fi bun, iar obiectul acela hidos pe care-l ascunsese nu va mai reprezenta o teroare pentru el. Se simțea de parcă i se luase deja acea greutate.

Intră liniştit, încuind uşa în urma lui, cum îi era obiceiul, şi trase la o parte draperia care atârna de portret. Scoase un strigăt de durere şi indignare. Nu vedea nici o schimbare, cu excepția faptului că în privire apăruse o expresie de viclenie iar în jurul gurii cuta rotunjită a ipocritului. Obiectul acela era tot

loathsome—more loathsome, if possible, than before—and the scarlet dew that spotted the hand seemed brighter, and more like blood newly spilled. Then he trembled. Had it been merely vanity that had made him do his one good deed? Or the desire for a new sensation, as Lord Henry had hinted, with his mocking laugh? Or that passion to act a part that sometimes makes us do things finer than we are ourselves? Or, perhaps, all these? And why was the red stain larger than it had been? It seemed to have crept like a horrible disease over the wrinkled fingers. There was blood on the painted feet, as though the thing had dripped—blood even on the hand that had not held the knife. Confess? Did it mean that he was to confess? To give himself up and be put to death? He laughed. He felt that the idea was monstrous. Besides, even if he did confess, who would believe him? There was no trace of the murdered man anywhere. Everything belonging to him had been destroyed. He himself had burned what had been below-stairs. The world would simply say that he was mad. They would shut him up if he persisted in his story... Yet it was his duty to confess, to suffer public shame, and to make public atonement. There was a God who called upon men to

detestabil—mai detestabil, dacă se poate spune, decât înainte—iar broboana acea stacojie care îi păta mâna părea mai strălucitoare şi mai aproape de culoarea sângelui proaspăt vărsat. Atunci începu să tremure. Doar vanitatea îl făcuse să facă singura lui faptă bună? Sau dorința de a cunoaşte o nouă senzație, la care făcuse aluzie lordul Henry cu râsul lui batjocoritor? Sau acea pasiune de a juca un rol care ne face să facem lucruri mai bune decât noi înşine? Sau poate toate laolaltă? Şi de ce era pata roşie mai mare decât fusese? Părea că se întinsese ca o boală oribilă printre degetele ridate. Era sânge pe picioarele pictate, de parcă picurase de pe mână—chiar sânge pe mâna care nu ținuse cuțitul. Să mărturisească? Însemna oare că trebuia să mărturisească? Să se predea şi să fie executat? Râse. Simțea că ideea e monstruoasă. În afară de asta, chiar dacă ar mărturisi, cine l-ar crede? Nu era nici o urmă de om ucis nicăieri. Tot ce-i aparținuse fusese distrus. El însuşi arsese ceea ce fusese la parter. Lumea ar spune pur şi simplu că e nebun. L-ar închide dacă ar continua cu povestea... Totuşi era datoria lui să mărturisească, să îndure ruşinea în public şi să

tell their sins to earth as well as to heaven. Nothing that he could do would cleanse him till he had told his own sin. His sin? He shrugged his shoulders. The death of Basil Hallward seemed very little to him. He was thinking of Hetty Merton. For it was an unjust mirror, this mirror of his soul that he was looking at. Vanity? Curiosity? Hypocrisy? Had there been nothing more in his renunciation than that? There had been something more. At least he thought so. But who could tell? ... No. There had been nothing more. Through vanity he had spared her. In hypocrisy he had worn the mask of goodness. For curiosity's sake he had tried the denial of self. He recognized that now.

But this murder—was it to dog him all his life? Was he always to be burdened by his past? Was he really to confess? Never. There was only one bit of evidence left against him. The picture itself—that was evidence. He would destroy it. Why had he kept it so long? Once it had given him pleasure to watch it changing and growing old. Of late he had felt no such pleasure. It had kept him awake at night. When he had been away, he had been filled with terror lest other eyes should look upon it. It had brought

ispăşească tot în public. Era un Dumnezeu care le cerea oamenilor să-şi spună păcatele celor din cer şi celor de pe pământ. Nimic nu-l putea purifica până nu-şi mărturisea propriul păcat. Propriul păcat. Dădu din umeri. Moartea lui Basil Hallward i se păru un lucru minor. Se gândi la Hetty Merton. Pentru că oglinda în care se uita, oglinda sufletului său, era una nedreaptă. Vanitate? Curiozitate? Ipocrizie? Era ceva mai mult. Cel puțin aşa se gândi el. Dar cine putea şti?... Nu. Nu era nimic mai mult. Vanitatea lui o cruțase. Purtase masca bunătății într-un mod ipocrit. De dragul curiozității încercase negarea sinelui. Recunoştea asta acum.

Dar această crimă—îl va urmări oare toată viața? Va fi veşnic împovărat de trecutul lui? Va trebui într-adevăr să mărturisească? Niciodată. Nu mai era decât o mică dovadă împotriva lui. Tabloul însuşi—aceasta era dovada. Îl va distruge. De ce îl ținuse atâta vreme? Cândva îi plăcuse să observe cum se schimbă şi îmbătrâneşte. În ultima vreme nu mai simțise o astfel de plăcere. Îl ținuse treaz toată noaptea. Când era plecat, era terorizat ca nu cumva alți ochi să-l

melancholy across his passions. Its mere memory had marred many moments of joy. It had been like conscience to him. Yes, it had been conscience. He would destroy it.

He looked round and saw the knife that had stabbed Basil Hallward. He had cleaned it many times, till there was no stain left upon it. It was bright, and glistened. As it had killed the painter, so it would kill the painter's work, and all that that meant. It would kill the past, and when that was dead, he would be free. It would kill this monstrous soul-life, and without its hideous warnings, he would be at peace. He seized the thing, and stabbed the picture with it.

There was a cry heard, and a crash. The cry was so horrible in its agony that the frightened servants woke and crept out of their rooms. Two gentlemen, who were passing in the square below, stopped and looked up at the great house. They walked on till they met a policeman and brought him back. The man rang the bell several times, but there was no answer. Except for a light in one of the top windows, the house was all dark. After a time, he went away and stood in an adjoining portico and watched.

privească. El adăugase nota de melancolie în pasiunile lui. Simpla lui amintire îi ruinase multe clipe de bucurie. Pentru el fusese ca o conştiinţă. Da, fusese conştiinţa. O va distruge.

Se uită împrejur şi văzu cuţitul cu care-l înjunghiase pe Basil Hallward. Îl curăţise de multe ori, până nu rămăsese nici o pată pe el. Era strălucitor şi sclipea. Cum l-a ucis pe pictor, aşa îi va ucide şi opera şi tot ce însemna aceasta. Va ucide trecutul, şi când acesta va muri, el va fi liber. Va ucide această monstruoasă viaţă-suflet şi, fără avertismentele lui hidoase, va fi liniştit. Înşfăcă obiectul şi-l împlântă în tablou.

Se auzi un strigăt, şi zgomotul căderii. În agonia lui strigătul era atât de oribil încât servitorii speriaţi se treziră şi se strecurară afară din camerele lor. Doi domni care treceau prin Piaţă, se opriră şi se uitară la casa impunătoare. Merseră până întâlniră un poliţist şi-l luară cu ei. Omul scutură clopoţelul de la intrare de mai multe ori, dar nu răspunse nimeni. Cu excepţia unei lumini dintr-o cameră de la etajul superior, casa era cufundată în întuneric. După un timp, plecă şi se postă în

"Whose house is that, Constable?" asked the elder of the two gentlemen.

"Mr. Dorian Gray's, sir," answered the policeman.

They looked at each other, as they walked away, and sneered. One of them was Sir Henry Ashton's uncle.

Inside, in the servants' part of the house, the half-clad domestics were talking in low whispers to each other. Old Mrs. Leaf was crying and wringing her hands. Francis was as pale as death.

After about a quarter of an hour, he got the coachman and one of the footmen and crept upstairs. They knocked, but there was no reply. They called out. Everything was still. Finally, after vainly trying to force the door, they got on the roof and dropped down on to the balcony. The windows yielded easily—their bolts were old.

When they entered, they found hanging upon the wall a splendid portrait of their master as they had last seen him, in all the wonder of his exquisite youth and beauty. Lying on the

porticul alăturat aşteptând să vadă ce se întâmplă.

—A cui e casa, domnule poliţist? întrebă domnul mai vârsnic.

—A domnului Dorian Gray, domnule, răspunse poliţistul.

Se uitară unul la altul, depărtându-se, şi priviră batjocoritor. Unul din ei era unchiul lui sir Henry Ashton.

Înăuntru, în perimetrul camerelor servitorilor, servitorii pe jumătate îmbrăcaţi vorbeau pe şoptite. Bătrâna doamnă Leaf plângea şi-şi sfărâma mâinile. Francis era palid ca un mort.

Peste un sfert de oră luă vizitiul şi pe unul din valeţi şi se strecură la etaj. Bătură în uşă dar nu veni nici un răspuns. Strigară. Totul era nemişcat. În cele din urmă, după ce se opintiră zadarnic să forţeze uşa, se suiră pe acoperiş şi coborâră pe balcon. Ferestrele cedară uşor—aveau încuietori vechi.

Când intrară găsiră, atârnat pe perete un splendid portret al stăpânului lor, aşa cum îl văzuseră ultima oară, în floarea tinereţii şi a frumuseţii lui extraordinare. Pe podea zăcea un om

floor was a dead man, in evening dress, with a knife in his heart. He was withered, wrinkled, and loathsome of visage. It was not till they had examined the rings that they recognized who it was.

mort în haine de seară, cu un cuțit în inimă. Era vestejit, ridat şi cu o față dezgustătoare. Numai după ce-i examinară inelele îl recunoscură.

Contemporary Literature Press
http://editura.mttlc.ro
The University of Bucharest, 2017

Other books translated into Romanian by Magda Teodorescu

Vladimir Tismăneanu, *Fantasmele Salvării,* Polirom, 1999.

William M. Johnston, *Spiritul Vienei. O istorie intelectuală şi socială 1848-1938,* Polirom, 2000.

Oscar Wilde, *Decăderea minciunii* (eseuri; traducere şi note), Polirom, 2001.

Leon Wieseltier: *Kaddish*, (traducere şi note) Polirom, 2001

Oscar Wilde, *De Profundis*, (traducere şi note) Polirom, 2003

CONTEMPORARY
LITERATURE PRESS
http://editura.mttlc.ro
The University of Bucharest, 2017

Colm Toibin, *The Story of the Night* (translated as Povestea Noptii), Polirom, 2002

Michael Cunnigham, *Orele*, Polirom, 2003

Kazuo Ishiguro, *Pe cind eram orfani*, Polirom, 2003.

Ha, Jin, *In asteptare*, Polirom, 2004

Encyclopedia of Worship Places of Bucharest, (English Version), Universalia, 2005

Colm Toibin, *Maestrul*, Polirom, 2007

Sarah Waters, *Veghea*, Polirom, 2007

Anne Enright, *Reuniunea,* Polirom, 2010

Alasdair Gray, *Lanark,* Polirom, 2010

Alasdair Gray, *Bătrâni îndrăgostiți,* Polirom, 2011

Alasdair Gray, *Sărmane creature,* Polirom, 2013

Oscar Wilde, *Portretul lui Dorian Gray* (roman; traducere şi note), Polirom, 2001

Leon Wieseltier: *Kaddish*, (traducere şi note) Polirom, 2001

Colm Tóibín: *Povestea nopții*, (traducere şi Postfață) Polirom, 2002

Michael Cunningham, *Orele*, *Polirom*, 2003

CONTEMPORARY
LITERATURE PRESS
http://editura.mttlc.ro
The University of Bucharest, 2017

Kazuo Ishiguro, *Pe cînd eram orfani,* Polirom, 2003

Ha Jin: *În aşteptare, Polirom, 2004.*

Colm Tóibín: *Maestrul,* Polirom, 2007

Sarah Waters: *Veghea*, *Polirom, 2007*

Alasdair Gray, *Lanark, o viață în patru cărți*, Polirom, 2008

Oscar Wilde, *Prinţul Fericit şi alte poveşti* (traducere şi ediție critică), Cartex, 2008

CONTEMPORARY
LITERATURE PRESS
http://editura.mttlc.ro
The University of Bucharest, 2017

Contemporary Literature Press

Bucharest University
The Online Literature Publishing House
of the University of Bucharest

A Manual for the Advanced Study of *Finnegans Wake*
in One Hundred and Thirty Volumes

Totalling 31,802 pages

by C. George Sandulescu and Lidia Vianu

CONTEMPORARY LITERATURE PRESS
http://editura.mttlc.ro

You can dowlnoad our books for free,
including the full text of *Finnegans Wake* line-numbered, at
http://editura.mttlc.ro/ , http://sandulescu.perso.monaco.mc/

Holograph list of the
40 languages
used by James Joyce
in writing *Finnegans Wake*

Director
Lidia Vianu

Executive Advisor
C. George Sandulescu

CONTEMPORARY LITERATURE PRESS
http://editura.mttlc.ro

The University of Bucharest, 2017